

PAROLES DE LUMIÈRE

Người con của bình minh

MARIE-MICHEL

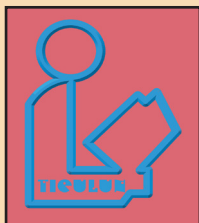
THƯ TỪ
CỦA MARCEL VAN

Le Sarmant
FAYARD

NGƯỜI CON CỦA BÌNH MINH

MARIE-MICHEL

MỤC LỤC

LỜI NÓI ĐẦU	5
GIỚI THIỆU	
Vào cuối đêm : luôn luôn có bình minh !	13
1 - TẬP SINH (1945-1946)	22
2 - TẠI TU VIỆN HÀ NỘI (1946-1950)	44
3 - Ở SÀI GÒN VÀ ĐÀ LẠT (1950-1954)	177
4 - TRỞ LẠI HÀ NỘI (1954-1955)	329
5 - TRONG TRẠI TỬ THẦN (1955-1959)	363
LỜI KẾT	373

LỜI NÓI ĐẦU

Tôi rất vui mừng và biết ơn khi đồng ý trình bày thư từ của Anh Marcel Van, vì lý do đơn giản là tôi coi những lá thư và bài viết khác của người anh em nhỏ bé này là món quà thiên đường ban tặng cho thế giới, cho Giáo hội và gia đình tôn giáo của anh. Trong số hơn 300 bức thư được lưu giữ, những bức thư hay nhất đã được chọn và xuất hiện trong cuốn sách này. Có thể bạn tự hỏi làm sao tôi có thể thu thập được tất cả những lá thư này nơi một đất nước đang trong tình trạng chiến tranh, nơi việc liên lạc rất khó khăn. Tôi xin giải thích : trong năm tập sinh của Thầy Marcel Van tại Hà Nội, 1945-1946, với tư cách là giám đốc tập sinh, tôi phải theo dõi thư từ của Thầy cũng như của những tập sinh khác. Bây giờ, từ những lá thư đầu tiên của Van qua tay tôi, tôi đã rất ngạc nhiên về chất lượng nội dung của chúng và thôi thúc mạnh mẽ không để mất đi sự giàu có về mặt tinh thần mà tôi khám phá được ở đó. Do đó, tôi quyết định chép tay thật nhanh và đầy đủ càng nhiều lá thư này càng tốt. Sau khi hoàn tất thời gian tập sự, ngoài việc chăm sóc toàn bộ nhà, Van còn nhận thêm dịch vụ chăm sóc khu tập sự. Vì thầy vẫn ở phòng đó, thầy yêu cầu tôi tiếp tục vai trò linh hướng và ngoài ra còn theo dõi việc trao đổi thư từ của thầy để chắc chắn hơn trong việc thực hiện ý

muốn của Chúa. Sau đó tôi hỏi thầy xem có đồng ý để tôi chép lại một trong những lá thư của thầy không và thầy không đồng ý ; nếu tôi cho rằng chúng có lợi ích về mặt tinh thần cho các linh hồn. Thầy trả lời tôi : «Khi con đưa cho cha những lá thư của con, con không còn quan tâm đến chúng nữa; cha muốn làm gì với chúng thì tùy cha.» Đây là cách tôi có thể bảo quản được phần lớn những lá thư của thầy mà sau này không thể phục hồi được do tình trạng chiến tranh.

Sau khi chuyển từ Hà Nội vào Sài Gòn vào tháng 2 năm 1950, Văn thường xuyên viết thư cho tôi để cập nhật thông tin về các hoạt động hàng ngày, niềm vui và thử thách của thầy. Trong hai năm lưu lại Sài Gòn, sau khi tham khảo ý kiến tôi, thầy đã xin phép Phó Bề trên Giám tỉnh cho phép trở về Hà Nội, nói rằng cảm thấy Chúa Giêsu thúc giục thầy thực hiện lời yêu cầu này. Thời gian trôi... Ngày 7 tháng 3 năm 1952, tôi gặp Văn ở Đà Lạt, nơi thầy sẽ trải qua sáu tháng của năm tập sinh thứ hai, để chuẩn bị cho lời khấn trọn đời dự kiến vào ngày 8 tháng 9. Sau khi tuyên khấn, thầy vẫn đang chờ Bề trên trả lời xin được trở về Hà Nội của thầy; nhưng phải đến ngày 4 tháng 9 năm 1954, sự cho phép rất mong đợi này mới được chấp thuận. Mười ngày sau, Văn bay từ Sài Gòn ra Hà Nội. Đây là lúc Bắc Việt Nam nằm dưới sự kiểm soát của cộng sản, và biên giới

cùng sân bay ở miền Nam sẽ bị đóng cửa. Trong tám tháng sống tại cộng đồng, thầy đã viết bốn lá thư, và sau khi bị bắt vào ngày 7 tháng 5 năm 1955, thầy viết thêm bốn lá nữa : hai lá từ Nhà tù Trung tâm Hà Nội và hai lá cuối từ một trại cải tạo xa Hà Nội. Bốn lá thư này đến với chúng tôi là nhờ những người bạn tù đã được thả đã đến trao chúng cho cộng đồng.

Khi tôi trở lại Việt Nam vào năm 1964, tôi đã mang được toàn bộ thư từ và các bài viết khác của Vân về Canada và dần dần dịch chúng từ tiếng Việt sang tiếng Pháp. Trong quá trình thực hiện tác phẩm này, tôi đã có cơ hội khám phá vẻ đẹp giản dị của phong cách viết, và chiêm ngưỡng sự ám áp và chiều sâu của những cảm xúc được thể hiện trong những lá thư này gửi đến những người nhận khác nhau mà thầy luôn giữ trong lòng một ký ức trung thành và yêu thương : gia đình theo huyết thống và tất cả những người thân của thầy; gia đình tôn giáo của thầy, gồm cả những người bạn đồng tu bề trên và bình thường, những linh mục và những người không phải linh mục ; vị linh mục của giáo xứ và vị linh mục đã nhận nuôi khi thầy mới bảy tuổi; người mẹ nuôi mà thầy mang ơn rất nhiều, và con gái của người phụ nữ này mà anh yêu thương như em gái ; các nhà truyền giáo dòng Đa Minh mà Ngài nhắc đến với lòng ngưỡng mộ sâu sắc, các tu sĩ dòng Đa Minh và một số nữ tu;

Cuối cùng, những người bạn trai của thầy khao khát trở thành linh mục và các chủng sinh đã tiến bộ trong việc học.

Vẫn còn một người chiếm vị trí đặc biệt trong trái tim cậu bé Van : Giáo hoàng Pius XII, người mà cậu gọi là «giáo hoàng của tôi». Thầy thường xuyên cầu nguyện cho Ngài, và một ngày nọ khi biết rằng «giáo hoàng của mình» bị bệnh nặng, thầy vô cùng buồn bã và bày tỏ mong muốn được tự mình chữa bệnh. Để bày tỏ tình cảm của mình, thầy đã viết cho Ngài hai lá thư; Trong bức thư đầu tiên, thầy kể cho Chúa nghe về tình cảm con thảo và mong muốn được làm thư ký nhỏ của Ngài với chức năng dâng lên Chúa Giêsu con người của Đức Thánh Cha, mọi ước muốn và quyết định của Ngài, mọi công việc hiện tại và tương lai của Ngài, được thực hiện vì Chúa Giêsu... Trong bức thư thứ hai, thầy viết : «Ngoài bức thư viết bằng mực này, còn có rất nhiều bức điện tín tâm linh mà con bí mật gửi cho Đức Thánh Cha mỗi ngày thông qua người phụ trách các công việc đối ngoại của con, ‘Chúa Giêsu nhỏ’...»

Người ta tự hỏi : thầy tìm được thời gian để viết nhiều lá thư như vậy từ khi nào ? Thầy sử dụng thời gian rảnh rỗi còn lại trong lịch trình thường ngày của mình, không tính Chủ Nhật và ngày lễ ; Thầy cũng cắt giảm giấc ngủ

trưa, chỉ nghỉ ngơi khoảng mười lăm phút.

Các thư từ trong bộ sưu tập này cho phép chúng ta xác định các đặc điểm chung của chúng thông qua cách nhóm chúng lại. Chúng rất sâu sắc, phản ánh sự tôn trọng và tình bạn mà thầy dành cho những người trao đổi thư từ ; chúng tràn đầy sức sống và thỉnh thoảng được nhấn nhá bằng sự hài hước nhẹ nhàng, luôn phù hợp với người nhận. Không bao giờ thiếu sự tham chiếu về mặt tâm linh, sự tham chiếu đến vũ trụ vô hình của thầy, gia đình thiêng liêng của thầy, Chúa Giêsu, Đức Mẹ Maria, Thánh Têrêsa... Tôi sẽ đưa ra ở đây một số ví dụ về phong cách của Ngài.

Tôi cũng chỉ ra một hiện tượng khá thường gặp có thể thấy trong các lá thư của thầy Marcel Van và chính thầy ấy đã nói đến với Phó Bề trên Giám tỉnh: «Ôi ! Cha ơi, con đang tiết lộ với cha vào lúc này những lang thang của tâm hồn con ; con rất xấu hổ về điều đó. Điều này xảy ra mỗi lần con viết thư ; giống như tâm hồn con đã bị phơi bày...»

Gửi đến chị gái mình, trong một bức thư đáng chú ý về việc giáo dục trẻ em, để kết luận, thầy đã viết : «Những điều mà em yêu cầu chị thực hành, em không tìm thấy trong bất kỳ cuốn sách nào, em chưa từng nghe ai nói với em về chúng : và nếu em viết chúng ngày

hôm nay, đó là vì chúng xuất phát từ chính trái tim em ; ngoài ra, em chắc chắn... những đứa trẻ khác cũng cảm thấy giống như em.»

Trong thư gửi một người bạn từ tiểu chủng viện, sau này trở thành linh mục và giám mục, Ngài đã viết một lá thư «tiên tri», báo trước cuộc sống đau khổ mà vị giám mục này sẽ trải qua trong chức thánh tông đồ của mình. Tôi trích đoạn cuối : «Tôi muốn bạn tiến về phía trước, nắm chặt cây thánh giá trong tay và kêu lớn trong khu rừng sâu của thế giới : Chúa Giêsu vô cùng xứng đáng được yêu thương ! Xin cho danh Người được tôn vinh và vương quốc của Người vô hạn ! Cho đến ngày đó, và cho đến khoảnh khắc tôi đến gặp bạn trên hấp hối, tôi sẽ cầu nguyện cho bạn, tôi sẽ gần gũi bạn, và hơn thế nữa, tôi sẽ luôn hiệp nhất với bạn trong mọi khoảnh khắc của cuộc đời tông đồ của bạn...»

Gửi đến những người bạn mà thầy đã rời xa để gia nhập dòng tu, thầy viết : «Nguyện xin Chúa Giêsu bao bọc các bạn bằng trái tim nhân hậu của Người để bảo vệ các bạn khỏi những gương xấu. Nguyện xin Đức Maria giữ các bạn trong Chúa Giêsu. Nguyện xin Thánh Têrêsa Hài Đồng Giêsu hướng dẫn các bạn trên con đường tuổi thơ bé nhỏ của thánh nữ.»

Gửi một cô gái cùng làng đang suy nghĩ về đời sống tu sĩ : «Nếu bạn cần thêm lời khuyên nào, hãy cho vị linh hướng của bạn biết ; nhưng *vị linh hướng gần gũi chúng ta nhất* chính là Chúa Giêsu hiện diện trong nhà tạm; hãy kể cho Ngài nghe mọi cảm xúc của bạn.»

Với vị linh hướng của mình, Van, trong niềm con thảo, giải thích niềm vui, thử thách và ước muốn to lớn của mình : «Cha ơi, giờ con rất mệt mỏi vì chóng mặt và buồn nôn. Con rất vui khi chịu đựng *nỗi đau này*, đối với con đó là một *niềm hạnh phúc*, một ân sủng mà con mong muốn, bởi vì Chúa Giêsu thường nhắc nhở con : ‘Nếu trái tim con đau đớn, thì đó chỉ là vì Ta muốn con hiến mình vì tội lỗi của các linh mục đã bỏ rơi Ta...’ Con mong muốn chết vì tình yêu của Chúa Giêsu biết bao... Xin cho con có đủ can đảm để chấp nhận đau khổ... Xin Chúa Giêsu làm cho con mạnh mẽ hơn trong đức tin và phó thác con hoàn toàn cho Người... Thập giá mà Chúa Giêsu dành cho bạn bè của Người dần dần trở nên rõ ràng hơn với tôi. Riêng tôi, tôi có một mong muốn vô cùng lớn lao là được an nghỉ trên cây thánh giá này, nơi theo tấm gương của Đấng Phụ Quân thiêng liêng của tôi. Tôi khát khao được chết vì Chúa Giêsu yêu dấu của tôi, bằng bất cứ cái chết nào.»

Mong rằng độc giả của những lá thư này sẽ cảm nhận được sự xúc động trong lòng khi đọc được tâm hồn nồng nhiệt được thể hiện trong đó !

Antonio Boucher, C.ss.r.

Lễ Phục Sinh, 1990.

GIỚI THIỆU

Vào cuối đêm : luôn luôn có bình minh !

Một cuộc phiêu lưu tuyệt vời mà Van đưa chúng ta vào. Qua những lá thư của đêm và lửa. Hải hước và mạnh mẽ, yếu đuối và dịu dàng, thầy dần bộc lộ mình là một đứa trẻ mang trong mình một bí ẩn lớn hơn cả trái tim mình... Một hành trình khó lường khiến chúng ta vừa sốc vừa thích thú : quá điên rồ ! quá đơn giản ! quá khó ! Thật là một sự khôn ngoan tuyệt vời không đến từ chúng ta. Đúng vậy, Van, thầy được sinh ra từ một vết bóng ở nơi khác và thầy nói đúng : «Cuộc sống tôi đang sống có một ý nghĩa bí ẩn ¹»

Tuy nhiên, ý nghĩa cuộc sống này chính là món quà tuyệt vời nhất mà bạn có thể trao tặng chúng tôi khi chúng ta bước sang năm 2000. Quá thường xuyên sa lầy trong những giác quan hạn hẹp của mình, tôi nghe thấy «giọng nói của bạn chỉ dám nói lên sự thật ²». Và ở đây, ngay trong «kỷ nguyên trống rỗng» ³, bạn đến để kêu lên bằng cả cuộc đời mình về sự chắc chắn được khắc ghi trong những ngày của chúng ta : sau đêm tối, luôn luôn có bình minh ! Tình

1 Tình yêu biết tôi. Tác phẩm tâm linh của Marcel-Van, tr. 299

2 Pierre Eliane, lời bạt cho cuốn sách này

3 Phát biểu của nhà xã hội học G. Lipovetsky

yêu, mạnh mẽ hơn cái chết, trỗi dậy chậm rãi nhưng chắc chắn qua từng đêm dài của cuộc đời chúng ta...

Theo như mắt tôi có thể thấy trong tim : nhìn vào Chúa Giêsu...

Đi bộ thì được ! Nhưng không phải theo bất kỳ hướng nào. Với Van, cuộc sống trên trái đất *«giống như cuộc hành trình... và mỗi ngày là một bước tiến mới* đưa chúng ta đến gần hơn với cuộc sống thực ⁴». Điều quan trọng là ánh mắt của đứa trẻ phải bị thu hút bởi Bình minh vô hình. Cuộc phiêu lưu lớn nhất là ở bên trong. Giá như chúng ta biết được Sự hiện diện ẩn giấu điều gì trong sâu thẳm chúng ta. Van bị nhiễm xạ điều ấy :

«Cảnh quan tuyệt vời nhất, xa tít tắp đến tận chân trời, xa tít tắp đến tận chân trời... và làm tôi say mê nhất, chỉ có trái tim tôi, vì nó mang Chúa Giêsu... Đối với tôi, nhìn Chúa Giêsu là chiêm ngưỡng cả một vũ trụ tuyệt đẹp ⁵...»

Và thế là cuộc hành trình vĩ đại bắt đầu. Từ sự thích thú ban đầu này, không gì có thể ngăn cản được hành trình của đứa trẻ hướng tới Bình minh. Chôn vùi trong cuộc sống khiêm nhường, anh ta sẽ mất tất cả và đánh

4 Thư số 37

5 Thư số 166

mất chính mình trong khi chờ đợi giờ phút của Sắc đẹp. 6»

Trong hố đen vô tận : một bản tình ca !

Ngày 17 tháng 10 năm 1987. Midland. Texas. HOA KỲ. Trong hơn hai mươi giờ, những người cứu hộ đã kiên nhẫn cố gắng cứu cô bé Jessica (18 tháng tuổi) bị rơi xuống một giếng dầu cũ. Truyền hình theo dõi mọi thứ trực tiếp. Nước Mỹ nín thở... và rồi, niềm vui ập đến : cô bé đã được cứu ! Khi họ trở lên, một số nhân viên cứu hộ đã buồn bã và làm chứng : «Đôi khi chúng tôi nghe thấy *giọng hát nhỏ bé* của cô bé vang lên vào ban đêm !...»

Một đứa trẻ đang hát vào lúc nửa đêm. Đó là Van của chúng ta trong bóng tối của đức tin. Nhưng tại sao lại phải hát khi đêm không có sao ? Liệu còn có lý do để hy vọng không ? Làm sao chúng ta có thể tin khi Chúa Giêsu đột nhiên rời đi và không còn hiện hữu nữa? Một ngày nọ, Van cũng phải đối mặt với những câu hỏi khủng khiếp này. Ngạc nhiên, thầy nhận ra : «Lòng con không còn như trước nữa... lạy Chúa Giêsu, tại sao Chúa lại ẩn mình kỹ thế ? Con nghĩ đến những ngày con trò chuyện thân mật với Chúa và con cảm

6 «Hãy tỏ cho con sự hiện diện của Ngài ! Mong vẻ đẹp của Ngài giết chết con !» (Thánh Gioan Thánh Giá).

thấy *hoài niệm* về những ngày đã qua... ai có thể nghĩ rằng một đám mây đen sẽ kéo đến che khuất Sự Hiện Diện của Chúa khỏi con ⁷ ?»

Khi đức tin trở thành sa mạc và đường chân trời biến mất, bị màn đêm bao phủ, *một sự xác minh thiết yếu* sẽ diễn ra trong trái tim đứa trẻ...

Lúc đầu, có sự cay đắng : «Lạy Chúa Giêsu... con cảm thấy mình cách xa Chúa hàng ngàn dặm... con không ngừng thờ dài mong chờ giờ Chúa đến, và con có cảm giác như mình đã bị lừa dối. ⁸»

Kế tiếp, trái tim cảm nhận được một sự thật và khám phá ra rằng nó có khả năng trở nên dịu dàng điên cuồng: ⁹ «Tôi chìm đắm trong đêm tối, nhưng tôi không nản lòng... Tôi yêu mến Chúa Giêsu chỉ cho chính Ngài và tôi không còn phân biệt đau khổ với niềm vui nữa. ¹⁰»

Sự thật là chúng ta không bao giờ có ngay câu trả lời trọn vẹn cho tình yêu. Trong một thời gian dài, người ta phải học cách đánh mất chính mình trong trái tim của Người Khác... Một cảm giác tội tệt khi bị bỏ rơi :

7 Thư số 13.

8 Thư số 64

9 «Và Người càng tránh né đức tin của tôi... thì tôi càng tăng gấp đôi sự dịu dàng...» (Thánh Teresa thành Lisieux).

10 Thư số 46

«Chúa Giêsu !!... đêm đã khuya rồi !!... Con có còn được Ngài yêu thương không ?... Con có phải xuống địa ngục không ? Vâng, nếu Ngài không ở đó để cứu con trong lòng thương xót của Ngài... Chúa Giêsu, con đã yêu Ngài lâu như vậy, liệu cuối cùng con có mang tình yêu của Ngài xuống địa ngục cùng con không ?...¹¹»

Đây là lúc đứa trẻ chuyển sang đứng về phía Chúa tội nghiệp. Nhưng trong vực sâu của địa ngục, Tình yêu không còn chết nữa ¹². Tình yêu trở thành ánh sáng duy nhất ¹³. Chúa có những phương pháp sư phạm nghịch lý thúc đẩy chúng ta hướng tới những bờ bên lạ...

Đứa trẻ đơn độc và đám đông

Vì vậy, tình yêu trở thành ánh sáng khi Chúa Jesus biến mất. Cùng với các môn đồ, chúng ta đã được cảnh báo :

11 Thư số 167

12 «Lạy Chúa Giêsu, Chúa đã chết với lòng tin tưởng của một Người Con... Và Chúa biết rằng không một đau khổ nào của Chúa nằm ngoài Trái Tim của Chúa Cha,» Đức Maria, Những Đau Khổ Vì Tình Yêu Của Chúa Giêsu, Téqui, 1988, tr. 42.

13 «Tôi không có ánh sáng hay sự hướng dẫn nào, ngoại trừ ánh sáng chiếu rọi trong trái tim tôi» (Thánh Gioan Thánh Giá).

«Thầy ra đi thì tốt cho các con ; vì nếu Thầy không ra đi, Đấng Bảo Trợ sẽ không đến với các con ; nhưng nếu Thầy ra đi, Thầy sẽ sai Người đến với các con... Khi nào Thần Khí sự thật đến, Người sẽ dẫn các con vào toàn bộ sự thật» (Ga 16:7-13).

Đây là hiện tượng Thăng Thiên được lặp lại : Chúa Giêsu ẩn mình khỏi tầm nhìn và chính Thánh Thần lửa làm cho Người hiện diện trong các tâm hồn (Mt 28, 16-20 / Cv 1, 5-8). Ngay từ khi mới thành lập, Giáo hội đã bị thiêu sống. Và theo thời gian, lời cầu nguyện bí ẩn sẽ tiếp tục.... Giáo hội được sinh ra từ Tình yêu để làm cho Tình yêu được yêu thương (Cv 2, 1-13). Nó chỉ tồn tại vì mục đích đó.

Van không thoát khỏi thực tại Cứu chuộc này. Đơn độc trong hình ảnh của Đấng Cứu Thế, thầy biết rằng nỗi đau đón đến tối của mình sẽ cho phép thầy gia nhập vào đám đông :

«Khổ đau chỉ tồn tại vì Tình Yêu... Tôi không xấu hổ khi khóc, và tôi coi những giọt nước mắt này là quý giá, tôi thu thập chúng để dâng lên Chúa Giêsu và biến chúng thành thức ăn cho các linh hồn... Linh hồn tôi là Mẹ ¹⁴...»

Nhưng tâm hồn người mẹ càng bao la thì đêm càng dày đặc. Sự điên rồ của Gethsemane lại bắt đầu. Đứa trẻ trải qua nỗi đau khổ không thể diễn tả được khi cảm thấy bị tách khỏi Tình yêu ¹⁵,

«Lạy Chúa Giê-su ! Con không phải là người không có hy vọng, nhưng thực ra, hy vọng của con nơi Chúa đã trở nên giống như sự tuyệt vọng của tội nhân trong địa ngục... Con tuyệt vọng nơi Chúa ¹⁶...»

Sự hấp hối cô đơn làm nảy sinh Sự Hiện Diện huyền nhiệm cho những ai không còn mong đợi bất cứ điều gì ¹⁷. Như Thánh Teresa ngồi cùng bàn những tội nhân và đưa những đứa con của bóng tối *đến gần trái tim* Chúa hơn. Thiên Chúa muốn mọi người được cứu rỗi..

Bình minh cho tất cả...

Niềm đam mê Vô cực này đã truyền vào trái tim của Van, đó là cơn khát duy nhất trong cuộc đời anh. Và khi thầy mơ ước thành lập một cộng đồng chiêm niệm và tông đồ, cộng đồng sẽ được gọi là «Đức Trinh Nữ

15 Tâm hồn tôi buồn đến chết» (Mt 26, 38). 16. Thư số 184

16 Thư số 184

17 Đau khổ luôn theo tôi khắp mọi nơi... Đó là thức ăn cay đắng mà tôi phải hấp thụ thay cho những kẻ tội lỗi, để họ có thể ném được mật ong của Tình yêu... (thư số 156).

Truyền giáo ¹⁸». Bình minh phải đến với tất cả...

Van, thầy thực sự là người của thời đại chúng ta. Thời gian như vô tận khi chờ đêm tàn. Liệu Chúa có đến không? Người đàn ông nhỏ bé mặc đồ trắng nói :

«Trong sự chuẩn bị cho đại lễ mừng năm 2000 này, những *ước muốn của Chúa Thánh Thần* là những lời kêu gọi *trong đêm* một thời kỳ Mùa Vọng mới, vào cuối thời kỳ này, như 2000 năm trước, mọi xác thịt sẽ thấy Sự Cứu Rỗi của Thiên Chúa. Đây là niềm hy vọng mà Giáo Hội trao phó cho con người ngày nay¹⁹...»

Van, một đứa trẻ vô dụng, lời kêu gọi Thiên Chúa khẩn cấp;

Van, một người Á châu nhỏ bé, vô danh, là trung tâm bí ẩn của làn sóng Thần linh;

Van, em trai của những đứa trẻ bị áp bức và người an ủi những người lạc lối ;

Cảm ơn đã lên tiếng, cùng với Đức Maria, lời xin vâng nhỏ bé của mọi tạo vật... Từ trên cao, từ rất gần, không bao giờ ngừng làm chúng tôi ngạc nhiên... Không bao giờ ngừng chơi đùa với Thérèse... Không bao giờ

18 Thư số 198

19 Đức Gioan Phaolô II

ngừng là một đứa trẻ... Và hãy đến nói với chúng tôi
một lần nữa trong lòng đêm tối những lời Mẹ đã sống :

«Dù cuộc sống khó khăn,
Cũng nên đáp lại nụ cười thật tươi !»

Marie-Michel

Ngày 24 tháng 5 năm 1990, Lễ Chúa Lên Trời

1

TẬP SINH (1945-1946)

«Nếu bạn muốn vui đùa
với trái tim tôi!»

Thư số 23

LT 1

J.M.J.

Hữu Bằng,
Ngày 8 tháng 8 năm 1943

Kính gửi Bề trên Dòng Chúa Cứu Thế, Hà Nội

Cha Bề Trên đáng kính,

Tên con là Joachim Van. Con năm nay mười lăm tuổi và hiện đang sống tại giáo xứ Hữu Bằng.

Con nghĩ đến những nguy hiểm của thế giới, và trên hết, con cảm thấy trong mình ước muốn bước vào dòng tu để trở thành con của Đức Trinh Nữ Maria theo một cách đặc biệt.

Vì vậy, con mạnh dạn viết đôi lời để cầu xin cha thương xót và cho con được gia nhập vào cộng đồng Dòng Chúa Cứu Thế.

Sau khi bày tỏ mong muốn của con với cha một cách đơn giản, con xin cha đừng quên con và hãy luôn cầu nguyện cho con.

Đứa con khiêm nhường của cha

Joachim Van

LT7

J.M.J.

Hữu Bằng,
Ngày 18 tháng 12 năm 1943

Kính gửi Cha,

Con đã nhận được thư của cha vào ngày 4 tháng 12. Khi nhận được thư, con rất vui mừng và chắc chắn rằng mình sẽ được nhận vào cộng đồng mà không chậm trễ. Nhưng sau khi đọc xong, con cảm thấy buồn sâu sắc. Tuy nhiên, con đã ngay lập tức lấy lại bình tĩnh và dâng mọi sự cho Chúa, chấp nhận quyết định của cha như là quyết định của chính Chúa và của Đức Trinh Nữ Maria. Con biết rằng ngày Chúa chỉ định vẫn chưa đến, nên con chấp nhận ý muốn của Ngài hết lòng...

Nhưng thưa cha, con xin cha một điều. Con ví mình như một bụi cây mềm mại giữa một bụi cây đầy gai, xung quanh chỉ toàn là gai. Nếu không có ai chăm sóc, cuối cùng nó sẽ héo úa và chết. Vâng, đó là trường hợp của con; Con ở đây một mình, không có ai khuyên bảo, trong khi xung quanh con toàn là những tấm gương xấu mà con khó có thể phản ứng lại. Vì vậy, con cầu xin cha hãy thương xót con một cách đặc biệt, như thể con đang

sống cùng cha trong cộng đồng. Khi con buồn bã và chán nản, con sẽ viết thư cho cha, và cha sẽ trả lời bằng cách cho con lời khuyên và sự an ủi. Đúng là con cũng cầu xin Đức Mẹ bảo vệ con, nhưng con nghĩ con cần sự an ủi từ bên ngoài để luôn mạnh mẽ và can đảm.

Thưa cha, đây chính là mục đích con cầu xin. Xin hãy đáp lại nguyện vọng của con và cầu nguyện để con có thể theo đuổi ơn gọi của mình cho đến ngày được nhận vào cộng đồng.

Trân trọng,
J.M. Van

LT 13

Ngày 23 tháng 8 năm 1945

Chúa Giêsu bé nhỏ,

Vào ngày 23 tháng 8 này, hãy để con viết cho Ngài lá thư của con vào ngày 25. Hãy hiểu cảm xúc trong lòng con lúc này. Con có được phép nói chuyện thân mật với Ngài như con đã làm trong cộng đồng không ? Than ôi!! Lạy Chúa Giêsu yêu dấu của con, từ khi con bước vào nhà tập, mặc dù con cảm thấy vui mừng, nhưng

lòng con không còn như trước nữa... Con cảm thấy như Chúa đang ỉn núp ở đâu đó. Nhưng tại sao Ngài lại trốn giỏi thế ? Con nghĩ về những ngày con từng trò chuyện thân mật với Ngài, nhưng giờ thì không còn như vậy nữa.

Lạy Chúa Giêsu, con khao khát những ngày đã qua và cảm thấy như thể con sẽ không bao giờ gặp lại chúng nữa. Con nghĩ rằng con có thể sống gần gũi hơn với Ngài; Ai có thể ngờ rằng một đám mây đen sẽ kéo đến che khuất sự hiện diện của Ngài khỏi tôi...

Tuy nhiên, lạy Chúa Giêsu, con tin chắc rằng Chúa sẽ không bỏ rơi đứa con bé nhỏ của mình, rằng Chúa sẽ không nở để bông hoa nhỏ không hương vị rơi khỏi tay Chúa, và con có thể tiếp tục hát cùng với chị Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu :

Ồ! đừng sợ Chúa ơi,
Để con có thể đánh thức Ngài
Con chờ đợi trong bình yên
Bờ biển thiên đường.

Cuối cùng, con hy vọng rằng vào ngày con mặc áo dòng, Ngài sẽ lại đến và hôn con. Con xin gửi lời chào đến Mẹ Maria, đến chị Têrêsa và các anh chị em khác, xin họ giúp con trang điểm tâm hồn mình trong năm nay

trong khi chờ đợi ngày cưới huyền nhiệm. Hơn nữa, đó là việc của Ngài, lạy Chúa Giêsu, không phải việc của con. Việc duy nhất của con là kính yêu Ngài.

Lạy Chúa, con đã viết đến phần cuối của bài viết này rồi.

Đứa con khiêm nhường của ngài,
J.M.T. Marcel Văn

LT 14

Ngày 25 tháng 9 năm 1945

Xin chào, Chúa Giêsu bé nhỏ của con,

Lạy Chúa Giêsu, con nhớ rằng có lần Ngài đã chịu đau khổ dưới mắt Chúa Cha suốt ba giờ đồng hồ, mà không nhận được một lời an ủi nào ; và bây giờ con cũng phải đứng trước mặt Ngài một thời gian dài mà không nhận được bất kỳ sự an ủi nào từ Ngài. Tuy nhiên, con được ưu ái hơn Ngài, vì tôi có Mẹ, Anh chị em con an ủi và giúp đỡ con thay Ngài...

Ô ! Chúa Giêsu ! Con yêu mến Ngài, con trao Ngài trái tim con, và anh chị Thánh Thérèse và Guy de Font-Galland gửi đến Ngài thật nhiều nụ hôn nồng ấm, được

không ? Chúa ơi, Chúa có hạnh phúc không ?... Bông hoa nhỏ của Chúa không còn câu chuyện nào để kể cho Chúa nữa. Con có nhiều chuyện, nhưng sợ rằng nếu nói thêm nữa, con sẽ nói ra những điều buồn bã khiến Ngài thở dài và buộc Ngài phải đến an ủi con. Đó là lý do tại sao con không muốn nói chuyện với Ngài về vấn đề này chút nào, vì sợ làm Ngài tổn thương.

Lạy Chúa Giêsu, tình yêu của con, chỉ cần chúng con hiểu nhau thật rõ là đủ... Lạy Chúa Giêsu, xin đừng để con xúc phạm Chúa dù chỉ một chút trong những điều nhỏ nhặt nhất.

Đủ rồi. Lạy Chúa Giêsu, con muốn nói với Ngài nhiều hơn nữa, nhưng con không biết phải diễn đạt thế nào. Hãy nhận lấy trái tim con, thế là đủ...

Chúc Ngài ngủ ngon trong vòng tay ngọt ngào của Mẹ Maria, và khi Ngài sẵn sàng thức dậy, chúng ta sẽ lại trò chuyện với nhau, kể cho nhau nghe những câu chuyện yêu thương... như ngày xưa.

Nhận lời chào từ bông hoa nhỏ của Ngài,
Van

LT 18

Ngày 25 tháng 2 năm 1946

Chúa Giêsu bé nhỏ,

Con chào Ngài bằng ánh mắt tràn đầy tin tưởng và yêu thương. Hãy ban sự bình yên cho Van bé nhỏ của Ngài, bao bọc nó trong ngọn lửa tình yêu của Ngài, để không có gì có thể nó lo sợ hoặc mất tin tưởng. Sau cùng, vào ngày này khi con phải cầu nguyện cho nước Pháp, xin hãy ban cho nước Pháp nền hòa bình thực sự.

Mẹ Maria !... Mẹ Maria !... Mẹ Maria !

Đứa con bé nhỏ yêu thương Ngài

LT22

Ngày 25 tháng 6 năm 1946

Ôi Chúa Giêsu !

Con chào Ngài ; Ngài có biết điều này không ? Tháng này con có rất nhiều tin tức muốn chia sẻ với Ngài ; nhưng nỗi sợ duy nhất của con là không có đủ giấy để làm điều đó.

Chúa Giêsu ơi, con thấy Ngài vẫn còn ngủ, Ngài có nghe thấy con không?

Trong cái nóng như thế này, Ngài không cho con một làn gió nhẹ nào để làm mát ; bầu trời đen như mực, mất điện và không có đèn để cho con chút ánh sáng. Nước đã hết nhưng lại không có điện để bật máy bơm. Con có thể rửa mình bằng gì ? Vào thời tiết nắng nóng như thế này, người ta cần rất nhiều nước để tắm nhưng lại không có lấy một giọt nước. Ngài phải lưu ý, Chúa Giêsu nhỏ bé, nhất là khi các Cha và các Anh cũng đang trong tình trạng tương tự như con.

Ồ ! Thật kỳ lạ khi trong hoàn cảnh như vậy Ngài vẫn có thể ngủ ngon. Thực sự, con coi sự việc này là một phép lạ có chủ đích ; và con, con nói thật với Ngài : nếu Ngài không lo chu cấp cho cộng đoàn mọi điều cần thiết, con sẽ cảnh báo Đức Maria, Mẹ Ngài. Trước đây, Mẹ có bao giờ để Ngài thiếu thốn thứ gì không ? Và bây giờ hãy xem các Ngài dám cư xử thế nào với các hiền thê của Ngài. Ngủ cũng được, nhưng Ngài cũng phải nghĩ một chút đến chúng con, những hiền thê của Ngài, về mặt tinh thần, nhưng cũng về mặt vật chất cần thiết cho cuộc sống.

Lạy Chúa Giêsu, con nghĩ Chúa biết tất cả những điều này mà không cần con phải nhắc lại ; Tuy nhiên,

với tư cách là hiền thê Ngài, và cũng vì yêu Ngài, con nhắc Ngài những điều này để Ngài có thể chăm sóc cộng đồng. Xin hãy chú ý kỹ điều này nhé ? Vậy nên, những lời khiển trách xuất phát từ tình bạn này không phải xuất phát từ tâm trạng tồi tệ của con, mà chỉ xuất phát từ tình yêu con dành cho Ngài. Ngài không nên đổ lỗi cho con, phải không ?

Lợi ích chung được đặt lên trên lợi ích cá nhân. Hãy ngủ nhiều tùy thích, nhưng cũng hãy nhớ đến hiền thê mình một chút, nếu không Ngài sẽ bị mang tiếng là ích kỷ, điều này hoàn toàn không phù hợp với Ngài. Và nếu Ngài có được danh tiếng như vậy trong mắt các thánh trên thiên đàng, thì bản thân con bị ảnh hưởng nhiều, vì con là hiền thê Ngài.

Hơn nữa, nếu cứ để mọi thứ như hiện tại, việc tuân thủ Luật Dòng sẽ bị ảnh hưởng, vì hoàn cảnh đòi hỏi, các bề trên buộc phải nhượng bộ một số điều nhỏ cho các Anh em...

Đã đến phần kết của bài viết, con không cần phải nói thêm gì nữa. Con biết Ngài hiểu con và con hy vọng rằng, nhờ tình yêu Ngài dành cho con, Ngài sẽ không từ chối lời cầu xin của con.

LT 23

Ngày 25 tháng 7 năm 1946

Chúa Giêsu bé nhỏ của con,

Cảm ơn Ngài, Ngài có nghe thấy không ? Tháng này Ngài đã chăm sóc cộng đồng rất tốt, thậm chí còn làm những việc mà con không yêu cầu. Cứ tiếp tục hành động như thế, được không ? Con vẫn còn nhiều điều muốn nói với Ngài nhưng con quên hết rồi. Con có trong tay một tờ giấy lớn hơn bình thường; con định viết thư cho Ngài thật dài, nhưng rồi con quên hết.

À ! Chúa ơi, xin hãy ban cho con chút sức khỏe, được không ? Nếu không có điều này, con không chắc mình sẽ được nhận khấn. Nếu con quá yếu đuối, «Chúa Giêsu với bộ râu trắng» (Cha Edmond Dionne) sẽ đuổi con đi, và khi đó Ngài sẽ chẳng có ai để vui chơi cùng trong cộng đồng. Mất đi người hiền thiện nhỏ của mình và không còn ai an ủi, chắc chắn Ngài sẽ không thể ngừng khóc nhiều được. Nếu Ngài *muốn* vui đùa với trái tim con, hãy làm điều đó nhiều như Ngài muốn, nhưng bên ngoài, Ngài phải cho con một chút sức khỏe, nếu không, cha con là Thánh Alphonsus cũng sẽ lo lắng, sợ rằng nếu con không ở đó, sẽ không có ai vuốt râu cho ông ấy, sau này trên thiên đàng. Ngài có bao nhiêu lý

do để mang lại cho con vẻ ngoài của một người đàn ông khỏe mạnh ? Con không sợ phải quay trở lại thế giới ; vì nếu con ra ngoài, cộng đồng khi mất con, cũng đồng thời mất Chúa, vì giờ đây chúng ta nên một. Con đi đâu, Ngài cũng phải đi theo con.

Hôm nọ khi Ngài dạy con cách nào truyền đạt ý muốn của mình vào tâm hồn những đứa trẻ chưa được rửa tội, phương pháp mới này khiến con tràn ngập niềm vui. Sau này trên thiên đàng, con sẽ làm chứng rằng phương pháp này thực sự đúng như Ngài đã dạy con.

Lạy Chúa Giêsu, con xin tạm biệt Ngài. Con vẫn còn nhiều điều phải viết ; con phải viết lại những lời dạy của Ngài, sửa bản dịch một số câu trong cuốn sách *Người bạn thiêng liêng* theo yêu cầu của «Đức Giêsu có râu²⁰». Con không hiểu tại sao mọi người lại dịch tẻ đến vậy. Mặc dù tựa đề của cuốn sách là *Người bạn thiêng liêng*, nhưng người ta không cảm thấy bản dịch có bất kỳ sự gần gũi nào tương ứng với tựa đề này ; Ta chỉ thấy những lời lẽ cay nghiệt, đau đớn khi nghe, như «Tao Mày» mà không hề diễn tả được tình cảm của hai người bạn thân thiết. À ! Chúa ơi, xin lỗi, được không? Vì Ngài không phàn nàn về điều đó, thế là đủ ; Con

20 Thầy gọi cha linh hướng của mình (Antonio Boucher) như vậy.

không có việc gì phải quan tâm đến chuyện đó. Xin Chúa Giêsu hãy an nghỉ.

J.M.T. Marcel Văn

LT 24

Ngày 25 tháng 8 năm 1946

Lạy Chúa Giêsu,

Vì con có thời gian nên xin phép viết cho Ngài một lá thư. Đã lâu rồi Ngài không nói chuyện với con nên con không biết tin tức gì về sức khỏe của Ngài. Vậy mà Ngài thậm chí còn không thèm nói với con một lời, Ngài đã dám nhận con là hiền thê Ngài. Ngài đã quên mất cách người đời đối xử khi một người thân xa cách, sao dám đối xử với con như vậy ? À ! Chúa ơi, Ngài không cần phải buồn, phải không ? Con không trách Ngài đâu, con chỉ đùa thôi ; vì con biết rất rõ là Ngài sẽ không bao giờ đồng ý rời xa con. Con nói như vậy để có điều gì đó muốn nói.

Cả hai chúng ta đều biết rất rõ cách cư xử với nhau; chúng ta cũng biết tình cảm mình dành cho nhau. Chúa ơi, Chúa có khỏe không ? Con nghĩ về Ngài rất thường

xuyên. Con rất mong muốn được lên thiên đàng cùng Ngài... Chúng ta không được quên điều đó, phải không? Nếu Ngài thất hứa, con sẽ nhìn Ngài *với ánh mắt nghi ngờ*, Ngài sẽ thấy. Khi Ngài không thể thoát khỏi con dù chỉ một giây, Ngài bắt đầu hành động như thể con không cần Ngài chút nào; Ngài không sợ con chế giễu Ngài sao ?... Dù sao thì, nếu Ngài thất hứa, tôi sẽ *tố cáo Ngài với Mẹ Maria*, chỉ để xem thôi. Hơn nữa, con thậm chí không cần phải cảnh báo Ngài thường xuyên, vì Ngài chưa bao giờ lừa dối con.

Hôm qua, con đã nói với «Chúa Giêsu có bộ râu đỏ» (Cha Louis Roy) : «Khi con hoàn thành thời gian tập sự, con sẽ lên thiên đàng với Chúa Giêsu.» Vì vậy, nếu Ngài không thấy lời con nói xảy ra, chắc chắn cha sẽ chế giễu con, và con sẽ rất xấu hổ; và Ngài, Chồng của con, cũng sẽ không khỏi xấu hổ. Và nếu Ngài không xấu hổ, ít nhất Ngài sẽ có danh tiếng của một người đã lừa dối người yêu mình; và sau khi Ngài lừa dối con một lần, sẽ không ai muốn làm hiền thê Ngài nữa. Đừng để con được biết đến như một người đứng đó, há hốc mồm, chờ đợi vô ích.

Sắp đến giờ, con phải đi ngủ, nếu không Mẹ Maria sẽ mắng con và tai họa sẽ giáng xuống. Con chỉ còn rất ít giấy; Con sẽ viết cho Ngài thêm vài lời nữa sau.

Từ giờ trở đi, Ngài sẽ không còn có thể đọc được thư con nữa; Đây là lá thư cuối cùng con viết cho Ngài. Và lý do là sau cuộc hôn nhân thiêng liêng, chúng ta sẽ không còn cần đến thư từ để trao đổi tình cảm nữa; chúng ta chỉ cần ngồi xuống và *chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nhau*. Và nơi chúng ta sẽ ngồi, nơi chúng ta sẽ nghỉ ngơi, chính là trong lòng của Mẹ thực sự chúng ta. Trong suốt cõi vĩnh hằng, chúng ta sẽ có niềm vui vui đùa dưới cái nhìn dịu dàng của Mẹ Maria. Mẹ sẽ ôm chặt chúng ta trong vòng tay, và nhìn thấy đôi môi duyên dáng của chúng ta hòa vào nhau trong một nụ hôn vĩnh cửu... Ô! Chúa Giêsu bé nhỏ ơi, chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi, con cảm thấy thật bình an, chờ đợi ngày hạnh phúc đó.

Con nghĩ rằng con có thể nói với Chúa nhiều hơn nữa, nhưng con thấy rằng bài viết của con đã gần kết thúc rồi, và nếu con nói thêm nữa, con sợ rằng vì quá vui mừng, Ngài, Chúa Giêsu yêu dấu của con, sẽ ngắt đi mất.

Vậy là đủ rồi. Con đã hoàn thành bài viết rồi. Nhưng tình yêu của Ngài dành cho con không hề giảm đi mà chỉ ngày càng tăng thêm, và Ngài nghĩ rằng ngay cả vĩnh hằng cũng không đủ để diễn tả hết tình yêu đó với con. Vậy thôi. Cuộc sống chung của chúng ta sẽ là cuộc sống vĩnh cửu yêu thương...

À ! thời gian đã trôi qua. Con xin lỗi. Con phải đi đọc kinh Mân Côi.

J.M.T. Marcel Văn

LT 28

Tập viện Dòng Chúa Cứu Thế,
Thái-Hà-Áp,
Ngày 8 tháng 8 năm 1946

[Kính Gửi Cha Dreyer Dufer, o.p.]

Cha đáng kính của con,

Con không biết cha đang ở đâu, nhưng con vẫn viết bức thư này cho cha, hy vọng rằng Chúa Giêsu sẽ tự Ngài gửi nó cho cha.

Cha có nhớ Van, chú sói nhỏ của cha không? Con sói nhỏ của cha nhớ cha rất rõ. Từ ngày con được đặt tên là sói, cho đến ngày con phải xa mẹ, xa Quảng Uyên với núi rừng, con, chú sói nhỏ của mẹ, chưa bao giờ mất đi nụ cười. Nhưng khi rời Quảng Uyên, con buộc phải xa cha thật sự, và từ đó con không còn được hân hạnh gặp lại cha, không còn nhận được tin tức gì từ cha nữa, cha kính yêu ơi... Than ôi ! Cha đáng kính của con, khi

buộc phải rời khỏi nơi này, bề ngoài, con phải mang theo một nỗi buồn rất đặc biệt. Tuy nhiên, trong lòng con, con cảm thấy vô cùng bình an, bởi vì từ khi ra đi cho đến bây giờ, tâm hồn con đã tiến một bước dài trên con đường tình yêu của Chúa Giêsu... và đã đạt đến đích... Con chỉ đang chờ đến ngày được kết hợp với Chúa Giêsu.

À ! Cha ơi, con nhớ những ngày tháng vui vẻ bên đàn sói con của cha, trong những khu rừng rậm rạp hay trên những tảng đá dựng đứng, đôi khi tụ tập quanh cha, đôi khi ngồi bên cạnh cha. Ôi Cha, thật là vui, chúng con đã sống những ngày thật hạnh phúc dưới sự quan tâm của cha. Những ngày này đã trôi qua và chỉ còn lại cho chúng con ký ức về một cuộc chia ly dài lâu. Nhưng khi chúng ta lên thiên đàng, chắc chắn chúng ta sẽ lại được ở bên nhau như trước. Cha ơi, con sẽ luôn ghi nhớ về cha, về Lạng Sơn và những chú sói nhỏ của cha, và ký ức này sẽ không bao giờ bị xóa nhòa, ngoại trừ khi con ở trên thiên đàng.

Chúa Giêsu muốn trục xuất con khỏi Giáo phận Lạng Sơn; nhưng Ngài không muốn từ chối lời cầu nguyện của con bên ngoài Giáo phận Lạng Sơn. Con phải nói lời tạm biệt với Lạng Sơn, nhưng lời cầu nguyện của con sẽ không bao giờ rời khỏi Lạng Sơn. Sau này trên

thiên đàng, con sẽ trở về Lang-son để thực hiện mong muốn cứu rỗi các linh hồn.

Nhưng thưa cha, còn cha thì sao ? Con chắc chắn rằng những sự kiện gần đây đã làm cha rất buồn : Con biết rằng thực sự, Thánh giá vừa được đặt trên vai những người Pháp đã trở thành trở ngại cho sứ mệnh tông đồ của cha, buộc cha phải dừng lại, bất lực, và cam chịu theo dõi, buộc cha phải từ bỏ ngay cả sự hy sinh của mình. Tuy nhiên, lạy cha, cha biết rõ Chúa Giêsu muốn mọi sự như thế này. Tuy nhiên, vẫn còn một điều an ủi dành cho cha, đó là con biết Chúa Giêsu vẫn yêu nước Pháp bằng một tình yêu đặc biệt...

À ! Cha ơi, con viết cho cha thật là lộn xộn! Nhưng con vẫn chưa nói hết những gì con muốn nói với cha. Thật ra, với cha, con không muốn giấu cha điều gì cả; mặt khác, con sợ rằng nếu con viết tất cả những điều này thì nó sẽ không bao giờ kết thúc. Sau này trên thiên đàng, con sẽ kể lại cho cha nghe những câu chuyện về chú sói nhỏ của cha. Cha ơi, khi xa cha, con cảm thấy nhớ cha, và mặc dù khoảng cách giữa chúng ta rất xa, nhưng tình cảm của con dành cho cha vẫn không hề nguội lạnh. Con không biết phải nói gì nữa để bày tỏ tình cảm của mình...

Và giờ đây chú sói con của cha đang sống cùng với một chú sói con khác chính là «Chúa Jesus bé nhỏ» của con. Mỗi ngày chúng con đều ngồi trên đùi Mẹ Maria trò chuyện như hai chú sói con. Chúa Giêsu thích chơi với chú sói của cha và thật buồn khi không có Ngài ở bên; đây là những gì con thường thấy. Chúa Giêsu vẫn thích trêu chọc con, nhưng Ngài sợ làm con tổn thương; thực tế thì không phải vậy, nhưng nỗi sợ hãi của Ngài vẫn còn. Chúng tôi rất vui mừng. Con thường kể cho Ngài nghe những câu chuyện về Lạng Sơn ; Ngài lắng nghe con rất chăm chú và con có ấn tượng rằng Ngài cũng muốn chơi với nhiều chú sói nhỏ khác. Sau này trên thiên đàng, ta chắc chắn sẽ thực hiện được mong ước của Ngài.

Cha yêu dấu của con, có vẻ như Chúa Giêsu sắp đưa chú sói nhỏ của mình lên dựng lều trên thiên đàng. Con tin chắc rằng cuộc hành trình này sắp bắt đầu... Chúng ta sẽ không di chuyển bằng máy bay, ô tô hay tàu hỏa... chúng ta sẽ sử dụng phương tiện di chuyển đặc trưng cho Tình yêu của Chúa Giêsu... Chúng ta sẽ dựng lều trên thiên đàng, và ở đó chúng ta sẽ hiệp nhất với nhau mãi mãi. Chúng ta sẽ đốt lửa trại bằng ngọn lửa tình yêu, chúng ta sẽ cùng nhau hát những bài tình ca, và cuối cùng, Chúa Giêsu và chú sói nhỏ của cha sẽ ngủ yên bình trên đùi Mẹ Maria.

Cha ơi, đây là những điều rất đơn giản mà chú sóc nhỏ của cha muốn bày tỏ với cha. Con hứa sẽ liên tục cầu nguyện cho cha, để công việc tông đồ của cha nhanh chóng đơm hoa kết trái...

Cuối cùng, vì mệt mỏi nên con không thể viết thư cho cha nữa, tôi xin tạm biệt cha trong cuộc đời này và cầu xin cha hãy ban phước cho chú sóc nhỏ của cha.

J.M.T. Marcel «Sóc nhỏ Van»

LT 30

Tập viện Dòng Chúa Cứu Thế,
Thái-Hà-Áp,
Ngày 15 tháng 8 năm 1946

Em gái yêu quý của anh [Anne-Marie Tê],

Nhân dịp lễ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời, anh được phép viết thư cho em để thông báo rằng anh sẽ tuyên khấn vào ngày anh đã thông báo trước với em. Vậy thôi. Và khi đến đây, anh không biết phải nói gì thêm với em nữa. Tuy nhiên, anh xin Chúa gợi ý cho anh một điều để nói với em...

Hỡi em gái nhỏ của anh, hãy cố gắng trở thành hiền thê nhỏ bé của Chúa Giêsu, được không ? Anh không có ý định nói đến những gì bên ngoài, mà chỉ nói đến tâm hồn em. Em vẫn thẳng thắn, đúng vậy, em thẳng thắn, và tiếp tục thẳng thắn với Cha thật của em trên thiên đàng. Anh sẽ cầu xin Chúa Giêsu cho em hiểu điều này ; vì nếu em có thể hiểu được một chút về tình yêu thương xót của Cha trên trời dành cho chúng ta, những đứa con của Ngài, thì điều đó cũng đủ để thấp sáng ngọn lửa tình yêu của em dành cho Ngài. Với anh cũng vậy. Anh thường gọi Chúa là Cha và anh cư xử rất tự nhiên và chân thành với Ngài.

Đối với những người thân theo xác thịt của anh thì không như vậy, họ thường nghi ngờ lời nói của anh, đến nỗi nhiều lần anh đã nói dối vì sợ bị đánh đòn hoặc trừng phạt. Ngược lại, với Cha trên trời, anh không giấu giếm bất cứ điều *nhỏ nhất* nào. Ví dụ, nếu anh thấy một chiếc máy bay bay qua, anh sẽ nói chuyện với Ngài về chiếc máy bay đó, nói cho Ngài ấy biết anh thích chiếc máy bay đó như thế nào. Ngay cả trong những giờ suy gẫm, anh vẫn kể cho Ngài nghe về những sự kiện nhỏ nhặt không đáng kể nhất của cuộc sống hàng ngày của anh. Tuy nhiên, có vẻ như Cha trên trời rất vui khi thấy anh hành động theo cách này. Có lẽ đây là lý do tại sao Ngài lại tỏ ra thân mật với anh như vậy. À ! em gái ơi,

hãy luôn hành động như thế với Cha trên trời, với Chúa Giêsu bé nhỏ của em. Anh thấy mình hạnh phúc, và niềm hạnh phúc này, là niềm an ủi lớn lao đối với anh, bao gồm việc Cha trên trời hiểu rằng anh là một linh hồn yếu đuối và khôn khéo. Mỗi lần kể cho Ngài nghe những khó khăn của mình, anh cảm thấy rất vui, vì khi làm vậy, anh tin chắc rằng Ngài sẽ không thể từ chối anh dù là điều nhỏ nhất.

Em ơi, có lẽ anh đã mượn những lời này từ chị Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu ; tuy nhiên, anh đã tự mình trải nghiệm điều đó...Ồ ! em gái ơi, anh muốn kể cho em nghe nhiều điều, nhưng anh sắp hết giấy rồi...

Anh xin tạm biệt em. Đừng quên lời khuyên của anh nhé ?

Cám ơn. Hãy nhớ cầu nguyện cho các tu sĩ Dòng Chúa Cứu Thế. Đừng quên thực hiện điều này mỗi ngày.

J.M.T. Marcel Văn

2

TẠI TU VIỆN HÀ NỘI (1946-1950)

«Hãy ép vào lòng tôi
tất cả mọi người trên trái đất»

Thư số 62

LT 34

J.M.J.A.G.

Thái-Hà-Áp.

Ngày 15 tháng 9 năm 1946

Tân thân mến [bạn học nhỏ] của tôi,

Bạn còn nhớ tôi không ? Lần trước khi viết thư cho bạn, tôi đã hứa sẽ cho bạn biết tin tức về tôi khi có. Từ ngày đó đến nay, tôi có nhiều điều muốn chia sẻ với bạn, nhưng thật không may, tâm hồn tôi giống như một chiếc thuyền nhỏ liên tục bị sóng dữ xô đẩy. Tôi đã phải nếm trải biết bao cay đắng trước khi bước vào dòng... Thời gian đó đã qua rồi, Tân thân mến, và tôi không muốn nhớ lại ký ức về những ngày đau khổ ấy.

Trong số những tin tức mà tôi muốn chia sẻ với bạn, có một tin mới hơn mà tôi muốn chia sẻ ngay bây giờ để bạn có thể cùng vui với tôi....

Bạn hãy nghe, tôi kể tiếp. Và vì đây là điều tôi muốn truyền đạt riêng với bạn nên tôi sẽ nói chuyện với bạn một cách khá tự nhiên.

Tân thân mến, về phần tôi, em trai của bạn, cũng như vậy. Bởi vì tình cảm của tôi chưa bao giờ hướng về một

người nào trên thế gian này, nên tôi phải hướng lên trời cao để trao tình cảm này cho một người mà tôi biết có thể thỏa mãn trọn vẹn trái tim tôi, vì người ấy biết rõ mọi sự. Người này là ai ? Bạn đã biết rồi, người mà trái tim tôi yêu là Chúa Giêsu. À ! Vâng, Tân thân mến, chính là Người Yêu mà tôi đã tìm thấy; Chính Ngài là người mà tôi đã trao trọn trái tim mình vào ngày 8 tháng 9 năm 1946.

Hỡi Tân thân yêu, Người Yêu Dấu này, tôi tìm thấy Ngài không từ lúc tôi nghe tiếng Ngài gọi ở Hữu Bằng; không, tôi không tìm thấy Ngài trong niềm vui và vẻ đẹp của mùa xuân, tôi cũng không tìm thấy Ngài trong những niềm an ủi lớn lao ; Ngược lại, trong *đêm đen đau khổ* và trong giọt sương của nước mắt, tôi đã tìm thấy người yêu dấu của trái tim mình.

Than ôi ! Người anh em tôi ơi, tôi đã phải chịu đựng biết bao đau khổ, tôi đã phải rơi bao nước mắt để tìm kiếm Người Yêu Dấu của tôi... Nhưng khi tôi được nhìn thấy Người và ôm Người vào lòng, Người mang đến cho tôi *niềm vui tràn đầy, ánh mắt yêu thương, những cái vuốt ve và những cử chỉ thân mật khác*. Ngài đã *thỏa mãn tận cùng* mọi ước muốn trong lòng tôi, đến nỗi tôi không còn nhớ những đau khổ mà tôi đã phải chịu đựng khi chạy đi tìm Ngài nữa...

Chỉ trong chốc lát, tôi đã tìm được *một người bạn vĩnh cửu*, một người yêu tôi vô bờ bến và là người mà tôi có thể trao trọn tình yêu thương. Niềm hạnh phúc mà tôi nếm trải lúc này và tôi sẽ nếm trải mãi mãi chính là niềm hạnh phúc khi yêu Chúa Giêsu. Vâng, *yêu Chúa Giêsu* là hạnh phúc của tôi. Vì vậy, người anh em thân mến của tôi, cuộc hôn nhân tâm linh của tâm hồn tôi với Chúa Giêsu diễn ra vào ngày 8 tháng 9, ngày tôi khấn dòng. Tôi rất tiếc vì không có thời gian để thông báo trực tiếp cho bạn; Tôi đã kể cho bạn nghe về điều này trong một lá thư gửi cho người khác, nên chắc hẳn bạn đã biết. Người anh em của tôi ơi, đừng nghĩ rằng tình bạn của tôi dành cho anh đã nguội lạnh ; Ngược lại, tôi càng gần Chúa Giêsu bao nhiêu thì mối quan hệ bạn bè này càng trở nên gần bó bấy nhiêu.

Tôi hiểu rằng ý muốn của Chúa Giêsu là chúng ta phải hiệp nhất như anh em, không phải với mục đích tìm kiếm lợi ích vật chất nào đó, mà với mục đích duy nhất là truyền đạt cho nhau những ý nghĩ tốt đẹp của chúng ta về đời sống tâm linh, để giúp nhau yêu Chúa Giêsu ngày càng hơn. Tân thân mến, bạn có hiểu không? Tôi cầu xin Chúa Giêsu cho bạn hiểu được điều tôi vừa nói với bạn...

Người anh em ơi, hãy cầu nguyện cho tôi. Đây cũng là điều bạn làm để chứng minh tình cảm của bạn dành cho tôi : tôi mong bạn đừng quên điều đó. Nhớ Vân nhé. Có lẽ chú sói nhỏ này sắp dựng lều ở một nơi rất xa, thậm chí là lên đến tận trời...

Tuy nhiên, bạn không cần phải lo lắng, tôi vẫn khỏe mạnh và sẽ không chết ngay đâu. Tất cả những gì tôi yêu cầu là bạn hãy cầu nguyện cho nhiều người trẻ khác đang là nạn nhân của chủ nghĩa dân tộc man rợ dẫn đến mất đức tin. Về phần chúng ta, chúng ta không nên yêu đất nước theo cách đê tiện, man rợ như vậy, mà phải yêu đất nước một cách hoàn hảo theo đúng công lý. Để đạt được điều đó, chúng ta phải cầu nguyện rất nhiều cho quê hương mình.

Cầu nguyện là vũ khí mà tất cả chúng ta phải rèn luyện mỗi ngày để bảo vệ nền tảng đức tin và đạo đức trong đất nước chúng ta, để tránh khỏi sự áp bức của ma quỷ, xác thịt và thế gian...

Ôi người anh em của tôi, tôi biết bạn hiểu mà. Tôi rất mệt, xin lỗi. Tôi gửi lời chào đến cha và mẹ của bạn và dừng lại ở đây.

Xin Chúa Giêsu và Mẹ Maria ban phước lành cho bạn.

J.M.T. Marcel Van.

LT 37

J.M.J.A.G.

Tu viện Redemptorist,

Thái-Hà-Áp,

Ngày 20 tháng 10 năm 1946.

Em gái tôi [Tê],

Hôm nay, em gái ơi, cuối cùng anh cũng có thời gian viết thư cho em. Anh đã được phép viết thư cho em như thường lệ, nhưng anh mong em cầu nguyện cho anh, để anh không bao giờ viết cho em những điều vô ích.

À ! em ơi, sống trên trái đất này thực sự giống như một cuộc hành trình dẫn đến mục đích mà chúng ta theo đuổi : cuộc sống bất tận.

Mỗi ngày trôi qua là một bước tiến mới đưa chúng ta đến gần hơn với cuộc sống thực. Đây là điều mà em biết rõ.

Còn anh, anh trai của em, anh cũng hiểu rõ điều đó, và có lẽ bước cuối cùng của cuộc đời anh đã gần kề. Khi anh thực hiện bước đi này, tâm hồn anh sẽ tìm thấy niềm vui đích thực ; khi anh thực hiện bước này, anh sẽ có thể nhìn thấy Người Yêu của anh một cách rõ ràng trong ánh sáng chân thật, cho đến muôn đời.Ồ ! em ơi, khi anh vượt qua được những thử thách và đau khổ của thung lũng nước mắt này thì tình yêu của anh dành cho Chúa Giêsu mới thực sự được trọn vẹn. Anh không hề hối tiếc cuộc sống phù du này, và không phải vì sợ đau khổ mà anh muốn chết. Nếu trên thiên đàng, anh vẫn phải chịu đau khổ, anh sẽ vui vẻ chấp nhận đau khổ, miễn là anh được nhìn thấy rõ Đấng Yêu Dấu của tôi, Đấng sẽ yêu anh vô tận và sẽ nhìn anh không ngừng, ôm anh trong vòng tay yêu thương.

Em ơi, nếu anh nói như vậy, có phải vì anh không có đức tin, vì anh không tin rằng Chúa Giêsu luôn ở bên cạnh anh không ?

Không đời nào. Chính vì *anh tin* rằng anh mong muốn được *nhìn thấy Chúa Giêsu* trên thiên đàng. Ví dụ, có người nói với bạn mình rằng : «Bạn tôi ơi, người bạn yêu *đẹp vô cùng*, đẹp đến nỗi không thể nào diễn tả hết được hết vẻ đẹp của người ấy, v.v...» Nếu người bạn tin vào sự thật của những lời như vậy, chắc chắn

anh ấy sẽ mong muốn gặp được người mình yêu. Anh cũng vậy, và điều này không chỉ vì anh tin vào lời nói của con người, mà còn vì anh cảm nhận được sự hiện diện của Người Yêu trong những hành động hằng ngày của mình. Do đó, anh không chỉ tin vào những gì mọi người nói về Người Yêu của tâm hồn anh, người yêu anh bằng tình yêu vô hạn, mà anh còn cảm nhận được sự hiện diện của Người trong tâm hồn mình. Do đó, mong muốn duy nhất của anh là sớm được kết hợp chặt chẽ với người yêu thiêng liêng của anh trên thiên đàng. Vì vậy, không phải vì anh thiếu đức tin, mà vì anh tin, nên anh trải nghiệm được mong muốn như vậy. Chúa Giêsu cũng đang chờ đợi anh, Người có cùng mong muốn như anh. Chỉ đến ngày mà mong muốn của chúng tôi dành cho cả hai sẽ nhận ra rằng chúng ta sẽ cùng nhau nếm trải hạnh phúc đích thực trong tình yêu vô hạn....

Em phải cố gắng hy sinh bản thân trong những việc nhỏ, để sau này, nếu thế giới có nổi giận với em, em vẫn có sức mạnh để chống lại cơn bão, nhờ vào những hy sinh nhỏ bé trong khoảnh khắc đó, giúp em chuẩn bị để chịu đựng bằng lòng dũng cảm mọi đau khổ sắp tới.

Nhưng những hy sinh nhỏ mà anh muốn nói đến là gì? Anh không có ý định ép buộc em phải ăn chay hay kỷ luật em. Không hề như vậy.

Trước đây, trước khi vào tu, cô bé Thérèse chỉ thực hiện những hy sinh nhỏ. Ví dụ : từ bỏ ý muốn của mình để theo ý muốn của người khác trong những việc không xấu ; không nói bất cứ điều gì có thể làm tổn thương người khác... v.v. Ý định duy nhất của anh là khuyên em hãy làm điều tương tự, bởi vì trước khi chết, cô bé Thérèse đã khẳng định rằng những sự hy sinh mà cô bé đã thực hiện, tất cả mọi tâm hồn nhỏ bé đều có thể làm như vậy.

Tâm hồn của em chắc chắn không lớn hơn tâm hồn của cô bé Thérèse; vậy hãy cố gắng bắt chước ngài như anh cũng bắt chước ngài, và đừng như điều này mang lại niềm vui lớn cho Chúa Giêsu. Mỗi lần anh dâng lên Chúa Giêsu một hy sinh nhỏ mà anh tự nguyện thực hiện vì tình yêu dành cho Người, Người lại tỏ ra vui vẻ như thể anh đang dâng lên Người một hy sinh rất quan trọng, và anh có cảm giác rằng Người không biết phải làm gì để cảm ơn anh. Đó chẳng phải là niềm hạnh phúc lớn lao sao ? Một mặt, chúng ta chứng minh tình yêu của mình với Chúa Giêsu, mặt khác, Chúa Giêsu yêu chúng ta nhiều hơn.

Em gái ơi, hãy thử làm như vậy nhé. «Nước thiên đàng phải chịu sự bạo lực, nhưng những ai chiến đấu sẽ đạt được nó.»

Vậy thì, nếu em muốn sở hữu Chúa Giêsu, em không cần dùng đến sức mạnh thân xác, chỉ cần nỗ lực hãm mình trong những việc nhỏ theo sức lực của mình, và nhờ đó em sẽ có thể chiếm hữu Vương quốc vĩnh cửu của Chúa Giêsu, em sẽ trở nên một với Ngài, để cai quản vương quốc của Ngài. Theo anh, em có nhiều cơ hội để dâng những hy sinh nhỏ bé cho Chúa Giêsu. Ví dụ : Bố bảo em đi đun nước, nhưng em không muốn. Sau đó hãy cố gắng vui vẻ đi đun nước mà không phàn nàn, rồi dâng của lễ này cho Chúa Giêsu...

À ! Em ơi, anh hết giấy rồi. Chúng ta hãy cùng nhau dâng lên Chúa Giêsu những cảm xúc trong lòng mình, để Người có thể kết hợp trái tim chúng ta với trái tim Người.

Anh cầu chúc em bình an và niềm vui. Anh gửi cho em ảnh của anh; ảnh đó là của em, nhưng em không được giấu bố hoặc mẹ.

Nhớ cho vị linh hướng của em biết trạng thái tâm hồn em trong mối quan hệ với Chúa Giêsu. Anh sẽ kể cho em nghe về điều này trong lá thư tiếp theo.

Tạm biệt em,
J.M.T. Marcel Van.

LT 38

J.M.J.A.G.

Tu viện Chúa Cứu Thế,

Thái-Hà-Áp,

Ngày 10 tháng 12 năm 1946

«Chúa Giêsu với bộ râu trắng» [P. Edmond Dionne],

Hôm nay, Chủ Nhật, con cảm thấy rất muốn mở lòng mình với cha. Bây giờ con đã hoàn thành việc trong bếp, đã đến lúc ngồi xuống viết thư cho cha.

«Chúa Giêsu râu trắng của con,» cảm ơn cha rất nhiều. Trong bức thư cha viết cho con, mặc dù văn phong không được tao nhã cho lắm, nhưng con thấy trong lời cha nói chắc chắn rằng thiên đường thuộc về con... Ôi! «Chúa Giêsu râu trắng» ! Thiên đường đối với con lúc này chẳng khác gì một giấc mơ. Ý nghĩ về thiên đường, thay vì làm con vui như trước, thường chỉ làm tăng thêm nỗi buồn của con. Đôi khi con phải rơi nước mắt khi nghĩ về thiên đường. Tiếng Chúa Giêsu gọi con đến với Người dường như ngày một yếu đi, như thể hầu như không thể nhận ra. Con càng khao khát Chúa Giêsu, con càng thấy Người rời xa con. Con lang thang một mình giữa một khu rừng đau khổ, không ai biết.

Tuy nhiên, con cẩn thận không phàn nàn. Con luôn muốn đau khổ, nhưng chẳng có ai chú ý đến nỗi đau khổ của con...

Vài ngày trước, «Chúa Giêsu có bộ râu đỏ» à mà, thưa cha, cha có biết «Chúa Giêsu có bộ râu đỏ» là ai không ? Không ai khác ngoài Bề trên của ngôi nhà này, người mà con gọi bằng cái tên này. Thế nên «Chúa Giêsu râu đỏ» đã hỏi con câu hỏi này : «Tại sao con lại thích cười thế ?» Con chỉ có thể trả lời ngài : «Con cười chỉ vì con muốn cười, vì con chẳng có lý do gì đặc biệt để cười cả». Cha Marquis cũng nói với con: «Chính vì tâm hồn con luôn bình an nên cha luôn thấy con vui vẻ». Và đến lượt cha Trépanier nói với con một cách đầy tình phụ tử : «Con luôn vui vẻ ; cha chắc rằng sau này trên thiên đàng, con cũng sẽ dành thời gian để cười». Con rất vui mừng và trả lời cha : «Vâng, con cũng có cùng sự chắc chắn đó»; và cha nhẹ nhàng nói thêm : «Cả cuộc đời con, con chỉ biết cười và vui vẻ, hơi thở cuối cùng của con có lẽ cũng sẽ là một nụ cười.» Cha cười lên rồi đi ra.

Con thực sự thích câu nói này. Con nghĩ chính Chúa Giêsu đã truyền cảm hứng cho các cha nói với con như vậy, để con không đánh mất nụ cười trong đau khổ...

À ! Chúa Giêsu...! Vậy là con đã nói mà không cần tiếp tục, và con đã đến phần cuối trang giấy. Như thế thì con cũng mệt rồi. «Chúa Giêsu với bộ râu trắng», con không biết cha có hiểu được những gì con viết trong bức thư này không. Con sẽ cầu xin Chúa Giêsu cho cha hiểu.

Chúc mừng ngày 16 tháng 11 năm 1946.

J.M.T. Marcel Van.

LT46

J.M.J.A.G.

Ngày 29 tháng 6 năm 1947

Anh họ thân mến của tôi [Anh Joachim Van, o.p.].

Tôi vừa biết rằng anh vẫn còn sống. Tôi rất vui mừng khi nhận được lời chào của anh. Trước đây, tôi đã lầm tưởng rằng Nam Định chỉ là một ngôi mộ dành cho người chết. Hơn nữa, khi tôi biết rằng các Cha và Anh em Dòng Chúa Cứu Thế của chúng ta đã bị bịt mắt mang đi, tôi tự nhủ rằng anh hẳn đã phải chịu chung số phận với tất cả các tu sĩ Đa Minh, nên tôi không thể không nghĩ đến cây thánh giá nặng nề mà anh phải

mang. Thỉnh thoảng tôi nhận được tin tức từ các anh em Dòng Chúa Cứu Thế của tôi, nhưng hoàn toàn không có được tin tức gì của anh. Trong thời gian này, tôi thường nghĩ đến anh, và mỗi lần như vậy, với ánh mắt hướng về Chúa Giêsu, tôi chỉ có thể nói những lời đơn giản này với Ngài : «Lạy Chúa Giêsu, con xin dâng lên Chúa người anh họ Van của con.» Không biết phải cầu xin điều gì cho anh, tôi chỉ đơn giản dâng anh cho Chúa Giêsu và giữ sự bình an, tin chắc rằng Chúa Giêsu sẽ không bao giờ ngừng chăm sóc anh...

Anh họ thân mến, giờ tôi đã biết anh còn sống, tôi có thể nói chuyện với anh và thông báo cho anh một số tin tức về chiến tranh.

Thực ra, anh họ thân mến, tôi không có tin tức gì để truyền đạt cho anh về vấn đề này vì tôi không mấy quan tâm đến nó; Tôi thậm chí không thể kể cho bạn biết chuyện gì đã xảy ra ở Hà Nội trong trận chiến.

Tôi chỉ biết rằng tôi nghe thấy tiếng súng nổ, và vì tôi yếu nên tôi cũng thường có chút sợ hãi. Tuy nhiên, cho đến nay tôi vẫn cảm thấy bình yên như thường lệ. Vậy hãy để tôi kể cho bạn nghe một chút về bản thân tôi.

Anh họ thân mến của tôi, cậu bé Van của anh đã hoàn thành thời gian tập sự và trở thành hiền thê Chúa Giêsu vào ngày 8 tháng 9 năm 1946, ngày tôi tuyên khấn. Không gì làm tôi vui mừng bằng việc mang danh Chúa Giêsu, Đấng Cứu Chuộc. Chúa Giêsu và tôi đã trở thành *Một trong Tình yêu vô hạn của Chúa Giêsu* vào ngày lễ cưới thiêng liêng của chúng tôi. Chúa Giêsu đã ban cho tôi mọi ơn lành mà tôi mong ước ; ngày hôm đó, mẹ tôi và hai chị em gái tôi đã đến dự lễ. Về phần anh, tôi đã viết cho anh một lá thư trong thời gian tập sự để thông báo rằng tôi đã được chọn làm hiền thê Chúa Giêsu, và mời anh cùng vui mừng với tôi...

Anh họ thân mến, tôi biết anh hiểu điều này, rằng anh cũng hiểu rằng «Tình yêu mạnh hơn sự chết». Thật ra, tôi đã thấy từ này trở thành sự thật trong tâm hồn nhỏ bé của mình ; chính vì tôi yêu nên giờ đây tôi coi cái chết là một hạnh phúc mà tôi mong muốn, để tâm hồn tôi có thể nhìn thấy Người mà tôi yêu. Chính vì tình yêu của Chúa Giêsu mà tôi mong mỗi kết thúc cuộc sống đau khổ này, để gặp được Người mà tôi đã yêu cho đến bây giờ. Tuy nhiên, tôi có cảm giác rằng bầu trời vẫn còn rất xa; Người mà tôi đang chờ đợi vẫn chưa đến, và tôi vẫn chìm trong đêm tối. Nhưng tôi không nản lòng ; vì tôi yêu Chúa Giêsu, tôi không phân biệt giữa đau khổ và niềm vui : *tôi chỉ yêu Chúa Giêsu cho chính Người.*

Do đó, tôi luôn vui mừng yêu Người trong bóng tối và nước mắt, tiếp tục chờ đợi Người mà không mất can đảm. Và ngay cả khi tôi phải chết trong nỗi buồn và cay đắng, tôi chấp nhận điều đó bằng cả trái tim mình, vẫn kết hợp mật thiết với Tình yêu của Chúa Giêsu cho đến tận cùng.

Anh họ thân mến, tôi phải dừng lại ở đây thôi, bài viết của tôi hết giấy rồi. Nhưng những gì tôi đã nói với anh có vẻ đủ để cho bạn biết cảm xúc của tôi trái tim.

Tôi xin kết thúc bằng lời tạm biệt và cho phép tôi hôn anh bằng đôi môi xinh đẹp của Chúa Giêsu, Đáng Yêu Dấu vĩnh cửu của chúng ta.

Em họ của anh,
J.M.T. Marcel Van.

LT47

J.M.J.A.G.

Tu viện Redemptorist,

Thái-Hà-Áp.

Ngày 9 tháng 7 năm 1947

Em gái thân mến [Sáu],

Anh vẫn giữ ở đây lá thư anh viết cho em vào ngày 20 tháng 5 năm 1947, để bày tỏ lời chia buồn sau cái chết của mẹ em. Do tình hình hiện tại, cho đến bây giờ anh vẫn chưa tìm được cơ hội an toàn để gửi nó cho em. Anh không buồn vì điều này, vì anh biết Chúa Giêsu muốn mọi việc theo cách này. Tuy nhiên, anh vẫn lo lắng cho em khi biết rằng hiện tại em đang cô đơn trong cuộc sống, không có nhiều kinh nghiệm. Anh sợ rằng mọi người trên thế gian sẽ chỉ trích em và thành công trong việc khiến em mất đi sự chân thành trước đây, đến mức mất đi ơn gọi mà anh nhận ra trong tâm hồn chân thành của em... Ngay cả khi anh không sống liên tục với em, tôi vẫn có thể biết rằng em đã nhận được tiếng gọi này, vì đã ở bên em trong suốt thời thơ ấu của tôi, không chỉ một ngày, mà gần cả một năm, điều đó đủ để khiến tôi hiểu rõ rằng em có một ơn gọi tương tự như tôi. Nếu lúc đó chúng ta không chú ý đến điều đó,

thì bây giờ tôi đã biết rằng từ lâu trong tâm hồn chúng ta đã có ân sủng của ơn gọi tu trì. Thật vậy, khi nhớ lại những sự kiện đã trải qua cùng em trong thời thơ ấu, tôi có thể hiểu được tâm hồn mình và cả tâm hồn em nữa.

Đây là lý do tại sao anh dám nói rằng anh nhận ra trong linh hồn ngay thẳng của em theo tiếng Chúa gọi. Em Sáu thân mến, hôm nay anh không ngần ngại chia sẻ với em những suy nghĩ đang ngự trị trong trái tim nhỏ bé của anh. Đây là lý do tại sao anh viết cho em lá thư thứ hai sau lá thư đầu tiên.

Em Sáu thân mến, anh yêu mến em như em gái của anh vậy. Mặc dù chúng ta không cùng một mẹ nhưng từ nhỏ đã có sự đồng cảm sâu sắc với nhau. Tình yêu thương thương xót mà anh dành cho các tâm hồn tràn ngập từ trái tim nhỏ bé của anh vào trái tim em. Con biết rõ rằng trái tim nhỏ bé của con không còn có thể trao trọn cho Chúa nữa, vì nó đã hoàn toàn thuộc về Chúa Giêsu. Và Chúa Giêsu giữ chặt tim con đến nỗi không muốn trao cho bất kỳ ai khác. Tuy nhiên, Ngài rất sẵn lòng chấp thuận để anh lấy những gì tốt đẹp trong lòng mình để truyền đạt cho em, và cũng để truyền đạt cho các tâm hồn ; nghĩa là : những ý nghĩ đẹp đẽ và thánh thiện chứa đựng trong lòng anh, Người muốn anh truyền đạt chúng cho em, để lòng em say mê và háo hức *tìm kiếm nơi cất*

giữ kho báu này. Nhưng để tìm được kho báu này, em phải đến với Chúa Jesus, Người Bạn Đời Yêu Dấu của tâm hồn em. Vậy thì, em gái nhỏ ơi, nếu em không thể có được trái tim anh, thì ít nhất em cũng có được những điều tốt lành trong trái tim anh, để em có thể ném được vị ngọt ngào phát ra từ Tình yêu của Chúa Giêsu.

Em Sáu thân mến, em có hiểu những gì anh vừa viết không ? Anh cầu xin Chúa Giêsu cho em hiểu được điều này, cũng như những điều anh sẽ nói với em dưới đây.

Em Sáu thân mến, vì anh luôn nhớ đến em, cùng với Chúa Giêsu, anh tha thiết mong muốn làm mọi cách để kéo em đến với Ngài ; ngoài ra, có một số ân huệ mà anh sẵn sàng hy sinh trên thế gian này, để cầu xin Chúa Giêsu gửi chúng đến cho em, để em trở nên tốt hơn và nhanh chóng đến gần Ngài, Bạn Đời đích thực của em.

Khi đi dạo dưới những tia nắng hoàng hôn, anh thường ngồi xuống ngắm dãy núi Mỏ Quạ, và anh có cảm giác rằng ở một góc rừng, dưới chân dãy núi này, có *một bông hoa đang tàn*. Thật hiếm khi có được một giọt sương có ích nào rơi xuống bông hoa ấy, vì không có ai chăm sóc bông hoa ấy chu đáo.

Vì lý do này, anh không bao giờ có thể quên em và không có việc gì anh không cầu xin em giúp đỡ. Tất cả những gì anh mong muốn là một ngày nào đó, nếu không phải trên trái đất này thì ít nhất là trên thiên đàng, anh sẽ được nhìn thấy bông hoa này *trong bàn tay dịu dàng của Chúa Giêsu*. À ! Sáu, anh luôn hy vọng và tin chắc rằng sẽ thấy em được kết hợp với Chúa Giêsu, Đấng Phu Quân thiêng liêng của em và trở nên một với Người.

Tuy nhiên, em gái ơi, để đến gần Chúa Giêsu, em phải luôn sẵn lòng chấp nhận đau khổ, mệt mỏi, khinh miệt, bỏ rơi, v.v. Đây là cách Chúa Giêsu đến với chúng ta, và bản thân anh đã trải qua nhiều thử thách tương tự để đến với Chúa Giêsu. Anh thấy con đường em đang đi đầy rẫy những chướng ngại vật và khó khăn: nhưng anh biết rằng nếu Chúa muốn, em sẽ dễ dàng vượt qua mọi chuyện. Để làm được điều này, em phải đầu phục Chúa với lòng tin tưởng hoàn toàn, phó thác mọi sự trong tay Ngài. Chỉ có điều kiện này thì ý muốn của Ngài mới có thể được thực hiện nơi em. Em gái ơi, đừng nản lòng, đừng lo lắng quá nhiều về của cải thế gian này. Em phải biết rằng, khi đã thuộc về Chúa Giêsu, mọi thứ của em cũng thuộc về Ngài ; hãy trao phó mọi thứ vào tay Ngài với lòng tin trọn vẹn, và để Ngài chăm sóc mọi tài sản vật chất cho em. Tất cả những gì em phải làm là yêu

Ngài.

Yêu Chúa Giêsu là bốn phận đầu tiên của những linh hồn thuộc về Chúa Giêsu. Vâng, bốn phận đầu tiên của những hiền thê yêu dấu của Chúa Giêsu là yêu mến Người ; và Người phải lo liệu mọi việc khác cho chúng ta. Bởi vì bốn phận của Người là yêu thương chúng ta như con cái của Người, yêu thương chúng ta như yêu thương người vợ thân yêu, dạy dỗ chúng ta như dạy dỗ những học sinh trẻ, v.v. Và bốn phận của chúng ta được tóm gọn trong hai từ này : «**Tin tưởng và yêu thương**». Mọi việc còn lại đều là việc của Chúa Giêsu. Vì vậy, em thân mến, khi em quá bận rộn với công việc của mình, hãy hướng đến Chúa Giêsu để dâng lên Người mọi mối bận tâm của em để Người có thể chăm lo cho em và em luôn được bình an. Mọi việc sẽ thành công, miễn là em không còn lo lắng về những vấn đề mà em đã giao phó cho Người, Người Yêu Dấu của bạn.

Đây là cách Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu đã từng hành động và thánh đã thú nhận : «Điều đó luôn hiệu quả với tôi ; nhưng chúng ta cũng phải chấp nhận rằng Chúa Giêsu thử thách chúng ta trước. Ví dụ, sau khi chấp nhận những lời khiển trách, những lời khiển trách này ngay lập tức được tiếp nối bằng một nụ hôn yêu thương sẽ làm cho trái tim chúng ta tràn ngập niềm vui.

Anh cũng có cùng trải nghiệm đó, vì có thói quen hành động như chị của anh là Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu, anh thấy lời chị nói rất đúng. Đây là lý do tại sao anh thường nói với Chúa Giêsu : «Mặc dù bản chất con sợ đau khổ, nhưng con rất sẵn lòng chấp nhận đau khổ, không phải vì mong muốn lợi ích về mặt tâm linh, mà chỉ vì tình yêu dành cho Chúa Giêsu...»

Nếu em yêu Chúa Jesus, em phải theo Ngài, ngay cả khi thế giới không hạnh phúc. Hãy để thế gian lo liệu mọi việc của thế gian. Khi em yêu Chúa Giêsu, em phải theo Ngài đến cùng. Không nghi ngờ gì nữa, em vẫn là người duy nhất trong gia đình, nhưng ai biết được liệu Chúa Giêsu có để em một mình như thế này không, bởi vì Người muốn chọn em để giúp em hiểu rõ hơn tất cả lòng tốt của Người. Hãy tiếp tục theo Chúa Giêsu, can đảm bước đi cho đến cùng. Chúa Giêsu vẫn đang chờ đợi em, đừng để Người chờ đợi vô ích và lỡ mất cuộc hẹn với em... Vì vậy, em nhỏ ơi, để giữ được sự bình an trong thung lũng nước mắt này, đừng ngừng phó thác mình cho Chúa Giêsu và yêu mến Người. Đây là cách em sẽ tìm thấy Người và trở thành hiền thê yêu dấu của Người...

Anh cầu chúc em sống bình an trong tình yêu của Chúa Giêsu và trong vòng tay của Mẹ Maria. Anh cầu xin Thánh Teresa nhỏ bé dẫn dắt em đến với Chúa Giêsu như Người đã làm cho anh.

Xin Thiên Chúa Ba Ngôi ban phước cho em. Anh tạm biệt em và gửi đến em một nụ hôn trong Chúa Jesus.

J.M.T. Marcel Van.

LT 52

J.M.J.A.G.

Thái-Hà-Ấp.

Ngày 22 tháng 7 năm 1947

Cha kính yêu của con [T.R.P. Tỉnh trưởng, Léon La-
plante],

Con nhận được thư của cha vào ngày 17 tháng 7, kèm theo hình ảnh Đức Mẹ Maria của con. Cha đã mang món quà này từ Pháp về ; con rất vui khi thấy cha nghĩ đến người con bé nhỏ của cha. Con chân thành cảm ơn các cha...

Đầu viết thư, con không biết phải diễn đạt thế nào ; vì vậy, con đã lấy bức ảnh Đức Mẹ Maria mà cha đã gửi cho con, con nhìn vào ảnh một lúc, và ngay tức thì con biết cách mình diễn tả. Thừa cha, con không phải là một nhà thơ miên giỏi sao ? Nhưng con chỉ có thể thơ miên những trái tim yêu con. Đây là lý do tại sao, thừa cha yêu dấu, con không ngần ngại nói với cha rằng: «Mẹ Maria yêu con rất nhiều, chỉ cần nhìn Mẹ là đủ để Mẹ đưa vào tâm trí con mọi suy nghĩ mà con cần viết cho cha.» Cha thấy đây, Mẹ yêu con nhiều đến thế nào.

Tuy nhiên, thừa cha, con thấy Mẹ Maria có vẻ nhớ nước Pháp ; Mẹ không nhìn con chút nào. Mẹ chấp tay và hơi nghiêng đầu, nhìn về phía xa xa. Có lẽ vì Mẹ đang nhớ nước Pháp nên Mẹ nhìn về hướng đó mà không nhìn con, như con mong muốn. Nhưng điều đó không quan trọng : ánh mắt của con hướng về cùng một hướng với ánh mắt của Mẹ, con chắc rằng sau này con sẽ thấy, giống như Mẹ, những gì đang diễn ra ở Pháp, vì con sẽ nhìn theo ánh mắt tràn đầy dịu dàng của Mẹ...

À ! Cha kính yêu của con, cha thấy rằng con đang nói mà không có trình tự; nhưng dù sao cũng xin hãy hiểu cho con. Cha nói rằng chính tay cha đã chạm vào bức ảnh lưu niệm này tại nơi Đức Mẹ hiện ra, và con biết nơi này ở Pháp ; vì vậy, thấy Đức Maria không

nhìn con, con vui mừng nói với Mẹ : «Lạy Mẹ, Mẹ hoài niệm về nước Pháp, Vương quốc của Mẹ, và đó là lý do tại sao ánh mắt của Mẹ vẫn hướng về đó. Con hiểu Mẹ rất rõ, lạy Mẹ, và con không buồn vì điều đó...

Con cũng tin chắc rằng Mẹ sẽ sớm đến đưa con đến với Chúa Giêsu và cho con ngồi với Ngài trong tiệc cưới tâm linh. Con đã mong chờ bữa tiệc này thậm chí trước cả ngày kết hôn thiêng liêng của con với Chúa Giêsu : ngày con tuyên khấn.

Cha ơi, bài luận của con đã kết thúc rồi; Anh yêu em rất nhiều, nhưng anh không thể viết cho em dài hơn được. Cho phép tôi được nói lời tạm biệt và hôn bạn trong Chúa Jesus.

Đưa con khiêm nhường của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 57

Thái-Hà-Áp.

Ngày 16 tháng 11 năm 1947.

Nguyễn-Hồng-Sắc, Trường Quân chế DaoNgan,
Đình-Tô, Hưng-Yên.

Bạn thân mến,

Tôi rất tiếc, nhưng cuốn sách *Chuẩn bị cho cái chết* mà bạn yêu cầu đã hết bản in và vì lý do hoàn cảnh, cộng đồng của chúng tôi không thể tái bản cuốn sách đó. Tôi yêu cầu bạn hãy hy sinh ngay lúc này.

Phần bạn, người bạn thân mến, tôi cảm ơn bạn vì đã chân thành bày tỏ tình cảm của mình với tôi. Cho phép tôi được lần lượt gửi đến các bạn một vài lời.

Vâng, bạn thân mến, trước tình hình hiện tại, tất nhiên không ai có thể giấu được nỗi buồn ; và nỗi buồn này càng trầm trọng hơn vì có nhiều chương ngại vật phát sinh trên đường và làm chậm tiến độ của chúng ta. Khi đó tôi hiểu rằng bạn buộc phải khóc để trút hết nỗi buồn. Tuy nhiên, bạn thân mến, hãy cố gắng giữ vẻ mặt thanh thản, phản ứng lại nỗi buồn và dâng nó cho Chúa Giêsu, nhớ rằng ý muốn của Chúa là nuôi dưỡng những

ai yêu mến Người.

Ngoài ra, hãy tin tưởng vào Chúa nhiều hơn là vào lòng nhiệt thành cá nhân của bạn. Những niềm an ủi mà Chúa ban cho chúng ta giống như những bông hoa mà Người gieo dưới chân chúng ta để làm dịu đi những khó khăn trên đường và giúp chúng ta tiến bước dễ dàng hơn về phía Người. Vì vậy, chúng ta không nên trông cậy vào chính mình mà phải trông cậy vào chính Chúa, Đấng đã hướng dẫn chúng ta. Vì vậy, nếu Chúa đã lấy đi lòng nhiệt thành nhạy cảm của bạn, bạn không nên ngạc nhiên, nhưng hãy chấp nhận với tâm lòng chân thành sự khô cằn mà Ngài ban cho bạn. Miễn là sự khô khan này không đến từ chúng ta, nghĩa là từ sự lơ là trong việc thực hiện các bài tập đạo đức hằng ngày. Hiện tại, có vẻ như bạn đang thiếu cả thức ăn tinh thần, và bạn lại mất đi những người cố vấn tinh thần của mình ; hãy hết lòng chấp nhận ý muốn của Chúa, đặt niềm tin vào Chúa Giêsu, cầu xin Ngài làm bạn và hướng dẫn bạn thay cho những người đã bị cướp khỏi bạn.

Hãy tin vào sự chân thành trong lời nói của tôi. Tôi cầu chúc bạn được bình an trong Chúa. Con dâng bạn cho Chúa Giêsu và Mẹ Maria, Mẹ yêu dấu của chúng ta, để Mẹ nâng đỡ con trên con đường đầy chông gai.

Tạm biệt bạn thân mến !

J.M.T. Marcel Van.

LT 58

J.M.T.

Thái-Hà-Áp.

Ngày 30 tháng 11 năm 1947

Kính gửi Cha [Edmond Dionne],

Chúa Giêsu râu trắng của con, đã lâu rồi con chưa viết thư cho cha. Con lúc nào cũng quên mất điều đó, và cũng một phần con hơi lười. Con muốn viết thư cho cha nhân ngày sinh nhật cha, nhưng con quá buồn ; con không muốn làm gì cả nên đã bỏ cuộc. Cha sẽ tha thứ cho đứa con bé nhỏ của cha chứ ?

Chúa Giêsu râu trắng thương mến của con, con thấy buồn khi nghĩ đến chuyện đó. Con thấy ngày tháng trôi qua và con vẫn còn trên trái đất này. Chúa Giêsu, con không thấy Ngài; Con chỉ thấy nỗi buồn vô hạn đang xâm chiếm linh hồn tội nghiệp của con. Cha ơi, con luôn cảm thấy buồn, nhưng là nỗi buồn pha lẫn niềm vui. Con không bao giờ quá đà trong việc ăn uống, ngủ

ngủ, giải trí, trò chuyện, v.v., vì con luôn phải ép buộc bản thân làm những việc này. Vâng, thưa cha, con thấy lời của chị con, chị thánh Thérèse, rất đúng : «Con phải tự hành hạ mình nhiều hơn để sống hơn là để chết.» Con không thấy có gì lạ trong câu nói này, vì con thấy rằng con phải liên tục ép buộc mình phải sống !

Vâng, cha ơi, điều gì làm Chúa Giêsu vui lòng nhất, con sẽ vui lòng làm. Và ngay cả khi con phải sống cho đến khi không còn chỗ cho con trên trái đất này nữa, con vẫn vui vẻ chấp nhận để làm đẹp lòng Chúa Giêsu. Con nhìn cái chết như là hạnh phúc của cuộc đời con; Con cũng coi cuộc sống là niềm hạnh phúc của sự tồn tại của mình. Trong mắt con, hai niềm vui này có giá trị như nhau, và con để Chúa Giêsu quyết định thay con. Con muốn vừa chết vừa sống. Chết để được kết hợp với Chúa Giêsu và trao cho Người tình yêu của con, vừa là niềm vui vừa là nỗi đau khổ đối với con, bởi vì con tự hỏi liệu các linh hồn không còn được hưởng lợi từ hơi thở đau đớn của con trên thế giới này, sẽ không bị hủy diệt hay không.

Mặt khác, sống xa, không nhìn thấy Chúa Giêsu, khi tình yêu về cơ bản đòi hỏi sự gần gũi và hiện diện liên tục, là một cách cứu rỗi linh hồn, bởi vì việc kìm nén cảm xúc yêu thương và lòng nhiệt thành nhạy cảm của

con tạo nên nỗi đau khổ nặng nề cho linh hồn con. Từ đó, con đặt niềm hạnh phúc kép và nỗi đau khổ kép này trước mặt Chúa Giêsu, và con xin Người lựa chọn thay con, vì rõ ràng Người biết mọi sự.

Mặc dù, có lúc, khi thấy tâm hồn mình cô đơn và lạnh lẽo, con thốt lên những lời cay đắng, dù mong muốn được chết để được kết hợp với Chúa Giêsu, con vẫn trung thành với thánh ý Người. Mặc dù tâm hồn con cô đơn, con vẫn sẵn lòng hy sinh những cảm xúc đang chất chứa trong mình, với ý định cứu rỗi những linh hồn đang sa vào tội lỗi, và con vui mừng dâng lên ước muốn được nhìn thấy Chúa Giêsu, để cầu xin Người cứu rỗi những linh hồn đặt trọn hạnh phúc của mình vào tình yêu dành cho thế gian. Bằng cách hy sinh cảm xúc của mình như thế này, con đã hy sinh tất cả mọi thứ.

À ! Chúa Giêsu râu trắng của con, con vừa nhận ra rằng con đang viết cho cha những lời lảm nhảm của tâm hồn con, vào lúc này ; con rất xấu hổ vì điều đó. Tuy nhiên, thưa cha, đây là điều xảy ra mỗi lần con viết thư; ngay khi con bắt đầu viết, tâm hồn con như được bộc lộ, nhưng luôn theo một cách kín đáo. Với Chúa Giêsu râu trắng, con không có gì phải sợ, mặc dù tự nhiên con hơi xấu hổ khi thấy cảm xúc của mình bị bộc lộ như vậy.

Bây giờ, con xin chuyển sang tin tức. Nhưng con sắp hết giấy rồi. Con dự định viết thư cho cha theo cách lịch sự nhất, nhưng do không đủ chỗ nên con phải viết ở cả hai mặt của tờ giấy này. Xin hãy chấp nhận sự lịch sự này.

Thưa cha, cha sắp mất chức rồi. Điều này có làm cha buồn không ? Con biết rằng câu hỏi của con, thay vì khiến cha buồn vì nghĩ đến việc mất chức Phó Bề trên Tỉnh dòng, sẽ khiến cha muốn cười. Với con cũng vậy. Con không buồn khi nghĩ rằng cha sẽ không còn là Phó Bề trên Tỉnh dòng, nhưng sau khi viết cho cha câu hỏi nêu trên, con đã cảm thấy buồn cười.

Thưa cha, khi cha sắp nghỉ hưu, chắc hẳn cha rất mệt mỏi, vì cha đã phải quan tâm đến nguyện vọng của từng anh em trong cộng đoàn chúng ta tại Việt Nam, theo đúng chỉ thị của Luật dòng. Nhân tiện, cha cũng mất quyền cử con đi làm việc ở Nhật Bản. Nhưng con không buồn vì điều đó, vì con không còn đủ sức để hít thở bầu không khí của thế giới này nữa. Vì vậy, trừ đi khoảng cách giữa Việt Nam và Nhật Bản thì con cũng rất may mắn, thay vì phàn nàn thì con lại thấy vui vì điều đó. Vì vậy, con sẽ không bao giờ mất đi danh hiệu người trẻ nhất của mình. Con là một trong những đứa con bé nhỏ của cha, và ngay cả sau con còn có nhiều người khác

nữa, con vẫn coi mình là một đứa con bé nhỏ, bởi vì con được sinh ra trong Hội Dòng khi cha làm Bề trên ; điều đó thật may mắn cho con, vì ngay cả khi cha mất đi vị trí của mình, con vẫn sẽ vui mừng vì mãi mãi là đứa con bé bỏng của cha. (...)

Cha ơi, con xin kết thúc bằng lời cầu xin Chúa Giêsu là nơi nghỉ ngơi vĩnh hằng của cha, và cũng là nơi con có cơ hội mở lòng mình với cha qua những lá thư tâm linh. Con cầu xin Đức Mẹ Maria bảo vệ cha, và cuối cùng con xin cha ban phúc lành trong khi cha vẫn còn là Phó Bề trên Tỉnh dòng...

Con gửi đến cha nụ hôn trong Chúa Giêsu, người bạn nhỏ bé của con, và cũng là người bạn của các linh hồn. Con xin gửi đến hai nụ hôn : nụ hôn của Mẹ Maria và chị thánh Têrêsa, cả hai đều là những người rất thân thương đối với con.

Người con bé nhỏ của cha,
J.M.T. Marcel Van.

LT 62

Tu viện Chúa Cứu Thế, Thái-Hà-Áp từ
ngày 18 đến ngày 25 tháng 1 năm 1948

Em Sáu thân mến,

Em gái ơi ! Đạo này, anh tự hỏi tại sao tự nhiên anh lại nghĩ về em nhiều đến vậy. Từ ngày J. Hiên đến đây, anh không nhận được tin tức gì của em, và về phần anh, anh vẫn chưa có cơ hội gửi cho em một trong hai lá thư anh đã viết cho em và vẫn còn trong ngăn kéo của anh. Mỗi lần nhìn thấy chúng, anh đều thở dài và dâng lên Chúa Giêsu, Bận trăm năm của tâm hồn anh, với hy vọng rằng Người sẽ sớm cho anh cơ hội gửi chúng đến với em.

Sáu, em gái của anh, thường nghĩ đến em, những ngày này, tự nhiên anh cũng cảm thấy giống em, anh thấy buồn và bị bỏ rơi ; tâm hồn anh như một bông hoa tàn giữa cánh đồng hoang tàn, không biết tìm nơi trú ẩn khỏi cơn gió mùa đông. Anh cũng cảm thấy bị tước đoạt những cái vuốt ve, những nụ hôn triu mến, những cái nhìn cảm thông và mọi thứ có thể an ủi trái tim anh.

Em Sáu thân mến, em gái của anh, với những tình cảm này, anh không thể nào quên em được ; trái tim anh chìm trong nỗi buồn, khẩn thiết nhắc anh nhớ đến ký ức về *tâm hồn mờ côی của em*, và buộc anh phải cầm bút viết cho em một lá thư khác.

Vì vậy, anh muốn nhân dịp Tết sắp tới để gửi đến em đôi lời. Anh không biết lá thư này có đến tay em vào dịp Tết không hay nó sẽ ở lại với anh cho đến khi anh viết xong lá thư thứ tư và thứ năm... Nhưng điều đó không quan trọng! Anh để vấn đề này cho Chúa Giêsu ; chỉ một mình Ngài, Đấng Yêu Dấu của lòng anh, là Đấng anh đặt trọn niềm tin.

Em gái thân mến, anh có thể nói gì với em vào dịp Tết này ? Anh có nên tả cho em những cảnh quan tràn ngập hoa mùa xuân không ? Không đâu em gái ạ. Ngay lúc này, anh nghĩ về em, và anh chỉ cảm thấy nỗi buồn của em, chứ không thấy được nụ cười nở rộ như hoa mùa xuân. Vì vậy, anh không thể nói với em những lời trái ngược với cảm xúc mà anh đang trải qua trong lòng mình.

Sau, em gái của anh, em buồn lắm phải không ? Vâng, anh chắc chắn điều đó, bởi vì khi nghĩ đến em, anh cũng cảm thấy như vậy. Tất nhiên, em sẽ thấy lạ khi anh cảm nhận được nỗi buồn của em từ xa. Nhưng với anh,

anh không thấy điều gì lạ trong việc này, vì anh tin và quan sát rằng mọi cảm xúc tự nhiên nảy sinh trong lòng anh, chính *Chúa Giêsu hiện diện trong anh* là Đấng đã những cảm xúc. Vì vậy khi anh nghĩ đến em và cảm thấy buồn, anh có thể biết rằng lúc đó em rất buồn; và Chúa Giêsu muốn anh cảm thấy như vậy, để anh có thể nói những lời an ủi với em. Vâng, em gái yêu quý, anh biết lúc này em đang chìm đắm trong nỗi buồn sâu sắc; anh biết rằng mỗi bước đi, mỗi lời nói và mỗi ánh mắt của em đều là nỗi đau khổ lớn lao đối với em... và điều đó cũng đúng với mọi việc em làm, bởi vì em luôn cảm thấy thiếu vắng một người mẹ có thể bảo vệ và nâng đỡ con trong mọi thử thách. Sáu, em gái của anh, anh biết điều đó, và bản thân anh, giống như em, đã trải qua nhiều thử thách.

Mặc dù mẹ sinh ra anh vẫn còn sống, nhưng hoàn cảnh của anh không khác gì em. Không mồ côi cả cha lẫn mẹ, thậm chí trước khi lên bảy tuổi, anh đã mang trên mình *thánh giá mồ côi*. Thiên Chúa đã để anh gặp nhiều khó khăn mà không có bàn tay của mẹ sinh ra nâng đỡ anh. Tuy nhiên, anh luôn cảm thấy *sự hiện diện của một người mẹ tâm linh* ở gần, dõi theo anh. Người mẹ này, người chị em bé nhỏ, không ai khác chính là Đức Maria, Người Mẹ yêu dấu của chúng ta.

Trong hai lá thư trước, anh đã nói với em về người Mẹ vô cùng đáng yêu này, nhưng mỗi khi nghĩ đến em, nói chuyện hoặc viết thư cho em, tôi không thể quên người mẹ này, cũng như không thể ngăn mình nhắc em về Mẹ. Em ơi, chính *trong tay Mẹ Maria*, anh đã đặt cây thánh giá mồ côi của mình, và giờ đây, anh cũng trao cây thánh giá mồ côi của em cho Mẹ, cầu xin Mẹ hướng dẫn em như Mẹ đã hướng dẫn anh. Em Sáu, có những lúc em cảm thấy thiếu vắng mẹ của em, có lẽ em sẽ không thể ngăn mình rơi nước mắt; tuy nhiên, hãy dùng vilen áo choàng của Mẹ Maria để lau khô nước mắt cho em, và Mẹ, khi nhìn thấy cử chỉ của em, sẽ hiểu được cảm xúc trong lòng em và sẽ không ngừng an ủi em.

Vậy thì, em gái ơi, gần em vẫn còn Chúa Giêsu. Hãy nhìn Ngài bằng *ánh mắt đức tin* ; Ngài theo em từng bước, Ngài ấy đứng bên cạnh em để ủng hộ em trong thử thách, chờ đợi em trao cho Ngài trái tim mình. Sáu, em gái của anh, đừng buồn nữa, nghe em ? Hãy dâng hiến trái tim em cho Chúa Giêsu cùng những nỗi buồn, và trong những lúc em cảm thấy cô đơn, hãy chạy đến với Đức Mẹ và xin Mẹ ôm em thật ấm áp. Bản thân anh, hôm nay cũng như trong quá khứ, không bao giờ quên chạy đến bên Mẹ, trốn trong gấu áo choàng của Mẹ ; và ở đó, thay vì nhìn vào khoảng không, anh hướng ánh

mắt về phía Mẹ Maria, người thường đáp lại em bằng ánh mắt đầy yêu thương và an ủi. Mặc dù đôi khi, khi em hướng về bà, lòng em không thoát khỏi nỗi buồn, nhưng em luôn tìm thấy sự bình yên, bởi em tin rằng nỗi buồn của em có một người mẹ đã biết, nên dù em buồn, em vẫn luôn bình yên.

Em Sáu thân mến, anh tin chắc rằng nếu những điều anh viết cho em ở đây không thể an ủi em thì chúng vẫn sẽ giúp em nhìn thấy và biết được nơi nào trái tim em có thể tìm thấy sự an ủi và hỗ trợ. Vì vậy, hỡi em nhỏ bé, đừng sợ chạy đến cùng Đức Mẹ Maria và dâng hiến trái tim mình cho Chúa Giêsu. Hãy cầu xin Đức Mẹ củng cố mối quan hệ bạn bè với Chúa Giêsu, để em có thể mãi mãi có một người yêu luôn là chỗ dựa vững chắc cho em.

Em gái nhỏ thân mến, hãy nhớ rằng chính ở gần Mẹ Maria mà em sẽ học cách yêu Chúa Giêsu, và chính khi yêu Chúa Giêsu, em sẽ biết yêu Mẹ Maria. Ví dụ, nếu anh không ở gần Mẹ Maria, anh sẽ không bao giờ dám đến gần Chúa Giêsu; nhưng vì anh gần Mẹ Maria, nên Chúa Giêsu nhỏ bé và anh, cậu bé Van, chúng tôi giống như hai đứa trẻ đơn sơ và vui tươi, giống như hai người bạn yêu thương nhau bằng một tình yêu vừa nồng cháy vừa rất thân mật.

Khi nói với em như vậy, em gái ạ, anh cảm thấy có chút do dự, bởi vì thực lòng anh muốn em cũng như vậy ; anh muốn em có cùng một người bạn như anh, vì chính ở người đó mà anh yêu thương em. Và đây là mong muốn của anh : nếu em yêu người bạn này như anh yêu Ngài, nếu em trao cho Ngài toàn bộ trái tim mình như anh đã trao cho Ngài, thì cả hai chúng ta sẽ yêu thương nhau bằng một tình yêu thậm chí còn mạnh mẽ hơn, vì trái tim chúng ta sẽ gắn kết với nhau bởi tình yêu vô hạn của Chúa Giêsu. Đó sẽ là một sự đoàn kết thực sự chứ không chỉ là sự xích lại gần nhau; và sau đó chúng ta có thể trao nhau nụ hôn với đôi môi của Chúa Giêsu. À ! Sáu, đây là điều anh vô cùng mong muốn và cầu xin Chúa thực hiện. Đó là lý do tại sao anh không ngần ngại cho em biết *ngọn lửa tình yêu* vẫn còn cháy trong trái tim yêu thương của anh. Anh muốn sử dụng ngọn lửa tình yêu này để giành lấy trái tim em cho Chúa Jesus, để cả hai chúng ta có thể được thiêu đốt trong ngọn lửa tình yêu vô hạn này. của Chúa Giêsu.

Sáu, em gái yêu quý của anh, nếu anh nói như vậy, thì hoàn toàn không có ý định thu hút sự chú ý của em vào anh; chúng ta hãy nhìn nhau bằng *ánh mắt trong sáng nhất* của Chúa Giêsu. Anh biết rằng anh yêu em bằng chính trái tim mà anh yêu Chúa Giêsu; Bây giờ, trái

tim này hoàn toàn thuộc về Chúa Giêsu, nên mọi tình yêu trong trái tim cũng thuộc về Chúa Giêsu. Như anh đã viết cho em trong lá thư trước, anh không thể trao cho em trái tim anh, vì nó đã hoàn toàn thuộc về Chúa Giêsu...

Nhưng anh không thể không yêu thương em. Bằng cách trao trái tim mình cho Chúa Giêsu, Chúa Giêsu ban cho anh sự tự do để ôm trọn trong tim tất cả mọi người, tất cả những tâm hồn mà anh yêu thương. Anh không muốn sống cô đơn trong tình yêu của Chúa Giêsu; mong muốn duy nhất của anh là nhiều linh hồn khác cũng sống cuộc đời như anh, để tình yêu vô hạn của Chúa Giêsu có thể được thỏa mãn.

Sau này, khi ngọn lửa tình yêu của Chúa Giê-su bùng cháy trong lòng em, em sẽ cảm thấy rõ ràng trong tâm hồn mình một khát khao to lớn muốn níu kéo tất cả mọi người trên trái đất vào lòng mình, và chắc chắn lòng em vẫn chưa được thỏa mãn. Tuy nhiên, Sáu, chỉ khi thực sự yêu Chúa Giêsu và hoàn toàn thuộc về Ngài thì em mới có thể trải nghiệm những cảm xúc như vậy trong lòng mình. Ngược lại, nếu em yêu thế gian, nếu em trao trái tim mình cho một người đàn ông của thế gian, em sẽ thấy tình yêu dần chết đi trong trái tim em... Nói thật, anh không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này,

vì anh sinh ra trước em một thời gian ngắn ; nhưng em gái ơi, anh biết rất rõ điều đó, bởi vì khi anh quan sát một người thiếu tình yêu thương, anh chỉ thấy ở họ sự ghê tởm dường như bao trùm tâm hồn họ. Hơn nữa, trên trái đất này, con người không có hạnh phúc nào có thể so sánh được với hạnh phúc liên tục được thỏa mãn tình yêu của mình ; tuy nhiên, chúng ta không bao giờ thấy họ hoàn toàn hài lòng. Lý do duy nhất là họ chỉ tìm kiếm người yêu ở thế giới này...

Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu em yêu Chúa Giêsu ? Khi đó, em sẽ thấy trái tim mình tràn ngập tình yêu, như anh đã nói ở trên, vì chính Chúa Giêsu là nguồn gốc của tình yêu. Vì vậy, khi em áp tình yêu vô hạn này vào trái tim mình, tình yêu trong trái tim em sẽ được thỏa mãn, và em sẽ thấy rằng hạnh phúc của mình nằm trong «Tình yêu» này, «Được yêu», và mong muốn yêu nhiều hơn nữa, đây là dấu hiệu cho thấy tình yêu của em đang lớn dần theo từng ngày và nó không thể trở nên nguội lạnh. Em Sáu thân mến, khi đọc những gì anh nói với em ở đây, em không cần phải tủi nhục. Vì anh yêu em, anh không muốn cả cuộc đời em phải chìm trong nỗi buồn; Đây là lý do tại sao tôi không ngần ngại truyền đạt cho bạn những điều mà tôi biết có thể an ủi bạn. Nếu tôi không ngần ngại thì tôi cũng mong bạn đừng ngần ngại. Vì anh yêu em bằng tình

yêu trong sáng, nên dù ở trên thiên đàng hay dưới đất, anh sẽ không bao giờ ngừng yêu em bằng tình yêu đó. Tôi cầu xin Chúa Hải Đồng, Đấng yêu thương thiêng liêng của trái tim tôi, đừng để những lời tôi viết ở đây trở nên vô ích đối với bạn. Đừng quên nhé, bé yêu. em gái....

Những lời tôi viết cho bạn ở trên rất rõ ràng; Tôi yêu cầu bạn hãy cẩn thận đừng để người khác đọc được những lá thư tôi gửi trực tiếp cho bạn. Vì nếu ai đó đọc chúng với ý định xấu thì người đó sẽ phạm lỗi và chính bạn sẽ gặp rắc rối. Tuy nhiên, anh không cần phải lo lắng về điểm này, vì mọi người đều biết rằng, theo luật đạo đức, nếu ai đó tự nguyện đọc một lá thư có chứa những vấn đề lương tâm mà người ta muốn giữ bí mật, thì người đó đã phạm phải một lỗi nghiêm trọng... Vì vậy, tôi không muốn anh cho người khác đọc những lá thư của tôi, vì trước khi gửi chúng, giám đốc của tôi đã đọc chúng rồi; Nếu có điều gì bạn không hiểu, hãy hỏi anh ấy, vì anh ấy cũng là đạo diễn của bạn...

Sau cùng, em Sáu, khi đã kết thúc bài viết của anh, anh xin chúc em một năm mới tràn đầy niềm vui trong sự đồng hành của Chúa Giêsu, trong vòng tay của Mẹ Maria. Nếu em buồn, hãy vui vẻ ngắm nhìn nụ cười của Chúa Giêsu nhỏ bé. Anh cầu xin chị thánh Têrêsa Hải

Đồng Giêsu giúp em luôn vui tươi với Chúa Giêsu.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r

LT 63

J.M.J.T.

Thái-Hà-Áp,
Ngày 8 tháng 2 năm 1948

Bố mẹ yêu quý của con,

Con nhận thấy rằng trong những ngày gần đây diện mạo thiên nhiên đã thay đổi. Một làn gió nhẹ và mưa phùn báo hiệu mùa xuân đã đến. Nhìn cảnh sắc năm mới tươi đẹp, con cảm thấy vui như ngày còn thơ, được trang hoàng bằng hoa đào, đánh trống chạy nhảy khắp nhà như bướm trong nhà bố. Con cũng cảm thấy cần phải nở nụ cười như những bông hoa mùa xuân.

Quả thật, những cảm xúc mà Tết mang lại cho con vẫn giống hệt như những ngày thơ ấu. Con cảm thấy vui vẻ, con mong Tết đến, con thích hoa và pháo, và con mong ước mọi niềm vui của một đứa trẻ. Tuy nhiên, lúc này con giống như một bông hoa mùa xuân được bao bọc trong một nhà tù.

Nhưng chính con lại muốn bị giam cầm theo cách này, để chỉ mình Chúa Giêsu có thể chiêm ngưỡng vẻ đẹp của tâm hồn con.

Tuy nhiên, con không thể quên bố mẹ trong những ngày Tết này. Ngoài ra, với trái tim trẻ thơ, con muốn bày tỏ tình cảm và gửi đến bố mẹ những lời chúc. Con biết rõ rằng con hoàn toàn thuộc về Chúa Giêsu, nhưng con cũng biết rằng Chúa Giêsu không cấm con nói với bố mẹ về tình cảm hiếu thảo của con. Vì vậy, bố mẹ thương, đừng ngần ngại chấp nhận những lời con gửi đến bố mẹ ở đây.

Thưa bố mẹ, con không phải là đứa con đầu tiên hay đứa con cuối cùng của bố mẹ; con là một bông hoa nở giữa cành vào cuối mùa xuân. Sau khi trải qua những năm đầu đời trong khu vườn của gia đình, con quyết định đi theo con đường trải đầy mưa gió để cuối cùng bước vào khu vườn của tu viện này. Trong suốt cuộc đời mình, con đã dành rất ít thời gian cho bố mẹ thân yêu; nhưng việc phải sống xa bố mẹ như vậy trái ngược với tình cảm tự nhiên mà Chúa đã đặt vào trái tim con, đó là: mong muốn được sống gần bố mẹ thân yêu. Ngay cả khi phải chịu đựng những ánh nhìn khinh thường và lời nói bất hòa, con vẫn muốn sống gần bố mẹ mãi mãi. Con không hiểu tại sao Chúa lại ban cho con sự gắn bó

như vậy. Nhưng con cũng không hiểu tại sao Ngài lại xử lý cuộc đời con theo cách hoàn toàn ngăn chặn sự gắn bó tự nhiên này. Đây là *thánh ý bí ẩn* của Ngài, và Ngài cho con hiểu rằng Ngài muốn thể hiện tình yêu của Ngài với con qua điều này.

Con biết rằng một bông hoa nở giữa cành cây là một bông hoa ẩn, chỉ một số ít người mới nhìn thấy. Vâng, đúng vậy ; Chúa đã đặt con vào giữa cành cây, rồi khoảng cách đã che khuất con khỏi mắt bố mẹ. Tuy nhiên, mùi hương tỏa ra từ trái tim con không thể không lan tỏa ra khỏi những tán lá che khuất con, mỗi khi một cơn gió thoảng qua. Kính gửi bố mẹ, con biết rằng con không thể luôn ở bên bố mẹ để bày tỏ tình cảm của mình ; nhưng mỗi khi có cơ hội, con không thể quên tình yêu con dành cho bố mẹ, tình yêu chưa bao giờ ngừng ngự trị trong trái tim con.

Kính gửi bố mẹ, nhân dịp Tết, làn gió xuân thổi vào lòng con, và tự nhiên hương thơm tình yêu cũng theo gió bay đến với cha mẹ.

Nhân dịp năm mới, con có thể nói gì với bố mẹ và bày tỏ lòng mình như thế nào?

Thật khó khăn. Vì vậy, con xin nhường lời cho Chúa Giêsu, Người sẽ trình bày những mong muốn của con

với bố mẹ theo cách Người thấy phù hợp. Về phần con, con chỉ có thể cầu xin rằng trong gia đình có thể tồn tại một mối dây tình yêu sâu sắc bắt nguồn từ tình yêu của Chúa, để chúng ta yêu thương nhau và không ngần ngại thể hiện tình yêu này với nhau... Xin Chúa chấp nhận những lời chúc tốt đẹp của con và ban cho gia đình chúng ta niềm vui thực sự trong tình yêu của Chúa, không chỉ vào dịp Năm Mới, mà còn trong mọi ngày của cuộc sống chúng ta trên trái đất này.

Vậy thì, thưa bố mẹ, vào ngày đầu năm này, con xin bố mẹ hãy đặt tay lên từng đứa con của mình, cầu xin Chúa ban phước lành cho chúng ta, để trong năm nay, chúng ta có thể tận hưởng sự bình an đích thực mà Chúa ban cho nhờ cử chỉ ban phước lành của bố mẹ.

Kính gửi bố mẹ, sau đây là đôi lời bày tỏ tình cảm chân thành nhất của con dành cho bố mẹ. Xin hãy chào đón tình cảm đó và ban phước cho đứa con xa xôi của bố mẹ.

Về phần con, con không dám nói rằng con khỏe mạnh, cũng không dám nói rằng con ốm. Tất cả những gì con có thể nói là, hôm nay, con vẫn còn sống; Chuyện gì sẽ xảy ra đêm nay và ngày mai ? Con vẫn chưa biết ý Chúa. Như con đã nói ở trên, con giống như một bông hoa mùa xuân bị giam cầm... Thật sự, mùa xuân đã đến,

nhưng con vẫn đang chờ đợi một mùa xuân khác đến ; một mùa xuân mà trái tim con khao khát từng phút giây. Nhưng điều này đủ rồi, con sẽ gác chủ đề này sang một bên, vì nếu con nói về nó, chắc chắn con sẽ không thanh thản !... Con muốn lên thiên đàng để gặp một người mà trái tim yêu thương của con không bao giờ ngừng tìm kiếm. À ! Quý bố mẹ thân mến, xin đừng buồn ; con không muốn chết trước bố mẹ, nhưng sâu thẳm trong trái tim con có một loại nam châm tự nhiên hướng đến những đối tượng mà trái tim con yêu thích. Giờ đây, trái tim con như chỉ hướng về thiên đàng, vì ở đó có một người mà trái tim con yêu thương và con đoàn kết. À! Con quên mất. Ở đây con lại nói về một chủ đề mà con muốn gác sang một bên ; điều này thật là buồn cười. Tuy nhiên, câu chuyện lạc đề này có thể là câu chuyện thú vị cho bố mẹ vào ngày Tết. Xin hãy bỏ qua chuyện này.

Con sắp hết trang giấy rồi ; con xin kết luận ngắn gọn. Đến trưa, con gác lại giấc ngủ trưa để hoàn thành bức thư này : tuy nhiên, con vẫn phải vội vã. Xin hãy hiểu cho con. Xin Chúa ban phước lành cho bố mẹ thân yêu và toàn thể gia đình. Khi con đón Tết, hãy nhớ đến con, vì năm nay con chỉ muốn ăn mừng ngày này bằng «niềm vui». Đây là mong muốn duy nhất của con, để an ủi Chúa Giêsu, người bạn nhỏ bé trong trái tim con.

Tạm biệt bố mẹ thân yêu,

J.M.T. Marcel Văn

LT64

Hà Nội,

Ngày 25 tháng 1 năm 1948

Gửi đến Anh [Chúa Giêsu] yêu dấu của con,

Hôm nay là ngày 25 tháng 1 năm 1948. Con muốn viết cho Ngài vài lời. Tuy nhiên, lạy Chúa Giêsu yêu dấu của con, con không muốn dùng những lời buồn bã để cho Chúa thấy vết thương rất nghiêm trọng mà tình yêu đã gây ra cho trái tim con. Con cố tình giấu những điều này với các Ngài, để xa con, Ngài có thể yên tâm làm việc cứu rỗi các linh hồn.

Con không phàn nàn về cảm giác cô đơn và thiếu nhiệt huyết. Dù con ở gần Ngài, bên Ngài suốt ngày, nhưng con vẫn cảm thấy như mình đang cách xa Ngài ngàn dặm. Nhưng con vui vẻ chấp nhận mang gánh nặng này trong lòng mình. Con vô cùng vui mừng khi thấy một giờ đã trôi qua và con đã có thể gửi đến Ngài những tiếng thở dài buồn bã vì yêu thương Ngài. Con biết rằng

những tiếng thở dài này sẽ biến thành rất nhiều nụ hôn dành cho Ngài, rằng chúng sẽ biến thành rất nhiều thức ăn để nuôi những đứa trẻ mà Ngài có thể tìm thấy.

Lạy Chúa Giêsu yêu dấu của con ! Mỗi buổi chiều con ngồi đây chờ Ngài, và mỗi đêm khi đi ngủ con lại khao khát cái chết sẽ đến gặp Ngài và đưa con lên thiên đường cùng Ngài. Nhưng những buổi chiều và buổi tối này dần dần phai nhạt trong con những giấc mơ.

Hơn một năm qua, con đã phải chịu đựng những sự sỉ nhục hàng ngày khiến lòng con vô cùng cay đắng. Con luôn mong đợi ngày Chúa đến, và con cảm thấy như thể mình đã bị lừa dối. Mỗi lần con nhìn thấy những cánh hoa tàn hay những chiếc lá rụng bị gió cuốn đi, con cảm thấy khao khát được *hơi thở Tình yêu* lặng lẽ đưa đi, rời khỏi thế giới này, đến bên Ngài. Nhưng hơi thở trong mơ này chỉ kéo dài trong chốc lát, và khi nó trôi qua, một lần nữa con lại vui mừng ôm lấy cây thánh giá nặng nề mà Chúa đã để lại cho con vì tình yêu.

Tuy nhiên, lạy Chúa Giêsu, Anh của con, điều này không thể làm con quên những lời Chúa đã hứa với con trong quá khứ, đặc biệt là trong những lúc cô đơn, khi con nghĩ nhiều hơn về Chúa, nhớ lại những lời Chúa đã nói, đối với con, đó là sự nếm trước về sự kết hợp của

con với Chúa trên thiên đàng. Ký ức của Ngài thúc giục con phải nhấn mạnh rằng Ngài đừng trì hoãn khoảnh khắc chúng ta gặp nhau, vì con cảm thấy cuộc sống của mình đang bị hủy hoại trong khoảng thời gian chờ đợi này. Tuy nhiên, Chúa Giêsu, Anh của con, Ngài có thể giữ được sự bình an. Con biết rằng khi yêu Ngài, con không thể thoát khỏi ngọn lửa tình yêu cháy bỏng ; rằng khi yêu Ngài, con không thể thoát khỏi những mũi tên đau khổ đâm xuyên qua trái tim.

Chúa Giêsu, con luôn so sánh Ngài và coi Ngài là một chiến binh. Vì tình yêu thương các linh hồn, Ngài đã phải hy sinh bản thân và hành động như thể Ngài đang ở xa con, để giành được các linh hồn về với Tình yêu đang thấp sáng trái tim Ngài. Và con coi mình là một *hiền thê cô đơn* ; con mang trong lòng nỗi cô đơn, con chịu đựng đau khổ và lạnh lẽo, như thể đang xa cách người con yêu.

Con thấy trong đó một niềm an ủi, bởi vì con tin chắc rằng một ngày nào đó, khi chúng ta sống chung với nhau *bằng một hơi thở*, khi chúng ta yêu nhau bằng một trái tim, thì lúc đó con sẽ thấy rằng con đã an ủi Ngài được một chút trong thế giới này, với những tiếng thở dài phát ra từ trái tim con chìm trong giá lạnh.

Lạy Chúa Giêsu, Người Anh Yêu Dấu của con, như thế là đủ ; con không thể viết cho Ngài dài hơn được nữa. Những cảm xúc đang trào dâng trong lòng, con không muốn bộc lộ hết ra khi con vẫn còn sống trên cõi đời này. Những cảm xúc này, Chúa Giêsu, Chúa hiểu rõ chúng ; xin hãy giấu chúng trong tim con, để nó có thể đau khổ trong bí mật, và không một ánh mắt nào từ dưới kia có thể xuyên thấu được.

Lạy Chúa Giêsu, Anh của con, xin hãy hiểu cho những lời con gửi đến Ngài. Hãy để con hôn Ngài, và con xin tặng Ngài tất cả những người con yêu thương, những linh hồn thuộc về con, và đặc biệt là những người con bé nhỏ của chúng ta.

Người bạn bé nhỏ của Ngài,
J.M.T. Marcel Văn

LT 71

J.M.T.

Bố yêu quý của con,

Biết rằng bố vẫn khỏe mạnh, con rất vui mừng viết cho bố một lá thư riêng, tin chắc rằng bố sẽ có đủ sức

để nghe con đọc nó. Trong lá thư này, con muốn bày tỏ với bố những tình cảm gắn bó sâu sắc của con ; vì vậy, con mở rộng trái tim mình với mong muốn không giấu bố điều gì.

Viết đến đoạn này trong bức thư, tay con như run lên, và con buộc phải dừng lại... !!!Ồ ! Trời ơi, con rất ngần ngại khi viết những lời bài đi ngược lại với cảm xúc tự nhiên của một đứa con yêu cha mình.

Tuy nhiên, lạy Chúa, vì con yêu Chúa, xin đừng để con hèn nhát mà không dám viết ra những lời có thể làm đẹp lòng Chúa và cứu rỗi linh hồn người cha yêu dấu của con.

Ồ ! Bố yêu dấu, xin cho con, cùng với Chúa Giêsu, Phu Quân của tâm hồn con, được áp bố vào trái tim con để bố nhận ra vết thương đang hành hạ con và chính bố là nguyên nhân gây ra vết thương đó. Từ lúc đọc lá thư của Lê kể về bố và gia đình, lòng con trở nên buồn bã vô cùng. Con không rơi nước mắt, tuy nhiên, ngay cả khi con rơi chúng thành từng dòng, những giọt nước mắt này cũng không thể diễn tả hết nỗi đau trong lòng con.

Riêng về bố, từ khi con rước lễ lần đầu cho đến nay, con không bao giờ quên cầu xin Chúa ban cho bố ơn trở thành người cha gương mẫu ; nhưng có vẻ như bố vẫn đang lắc lư như một chiếc thuyền trên sông. Đã bao lần con nhìn thấy những giọt nước mắt mẹ lặng lẽ rơi, nhưng dường như bố không nhìn thấy. Bao nhiêu đêm thao thức và những ngày cô đơn khi mẹ phải thở dài xen lẫn những tiếng rên rỉ tha thiết hướng về Chúa và Đức Trinh Nữ Maria ; nhưng có vẻ như bố không nghe thấy, không hiểu. Đã bao nhiêu lần gia đình phải trải qua những thay đổi đau đớn : thế chấp đất đai, bán ruộng lúa, phát sinh nợ nần, biết bao tình huống đau đớn mà chỉ mình bố phải chịu trách nhiệm ; và dường như tất cả những điều này vẫn chỉ mới chạm vào tâm trí bố. Bố đồng ý để lại cả gia đình trong cảnh nghèo đói để chỉ mình bố có đủ tiền đánh bạc.Ồ ! Bố ơi, tại sao lại thế này ?! Nhưng ngay cả bây giờ, bố vẫn không biết cách suy nghĩ. Con nghĩ bố hiểu rất rõ vậy sao bố cứ nhắm mắt làm ngơ trước thói quen của mình vậy ?

Bao nhiêu thứ đã từng tồn tại trong ngôi nhà, mà con có thể nhớ lại những kỷ niệm và những điều nhỏ nhặt của tuổi thơ, để khơi dậy sự gắn bó của con với gia đình, với bố, với mẹ ; nhưng tất cả những điều này đã chuyển sang tay người khác. Căn phòng nơi mẹ sinh ra con, khu vườn nhỏ trước sân, hốc tường nơi khi còn

nhỏ, con đã dựng một bàn thờ Đức Mẹ Đồng Trinh, đốt nến và dâng hoa để tôn vinh Mẹ, rất nhiều điều làm tuổi thơ con vui vẻ và vẫn gọi cho con nhớ đến tình cảm của bố mẹ ! Nhưng tất cả những thứ này giờ đã thuộc về người khác, không còn dấu vết gì nữa ! Có bao nhiêu điều khác trong gia đình liên tục khiến bố chú ý đến những tình huống không may mà họ đã trải qua vì bố ; và bố chỉ nhìn họ bằng con mắt thờ ơ.

Tệ hơn nữa, cho đến tận bây giờ, bố vẫn để mẹ và mọi thành viên trong gia đình mang trong mình nỗi buồn vô hạn, bởi vì tâm hồn bố đang phải chịu đựng một sự trống rỗng khủng khiếp mà bố không muốn khắc phục.

Bố ! Ôi cha yêu dấu của con ! Con ôm chặt tất cả mọi người vào lòng cùng với Chúa Giêsu, để nói với bố một cách tha thiết : bố ơi, xin hãy suy nghĩ.

Mọi điều con đã nói với bố ở trên cũng khiến con suy nghĩ ; nhưng con thích làm bố phật ý hơn là im lặng trước những lời lẽ mạnh mẽ có thể lay động trái tim bố. Con thực sự là một đứa trẻ gan dạ khi đã nói với bố những lời mà chưa ai trong gia đình dám nói với bố. Con đã thấy mẹ đôi khi trách móc bố, nhưng sau đó mẹ phải chịu đựng sự tức giận và đe dọa của bố ; thậm chí đôi khi bố còn đi xa đến mức ra tay tàn ác với mẹ, mà không thêm quan tâm đến cơ thể đáng thương của

mẹ!...

Ồ ! bố ! Ai có thể chấp nhận được chuyện như thế ? Nếu không có mẹ, liệu bố và cả gia đình có thể sống đến bây giờ không ?

Nhưng thế là đủ rồi, bố yêu dấu, con không muốn nói thêm nữa, sợ rằng khi nói thêm, lòng con sẽ trở nên quá nặng nề. Bởi vì bố đã phải ép buộc bản thân mình nói với bố những lời mà con không muốn nói. Con không sợ làm bố tổn thương, vì bố biết rõ là con thực sự yêu bố. Vậy thì hãy cho phép con tựa đầu vào trái tim bố và để nước mắt con chảy tự do ; và chỉ khi con thấy nước mắt con hòa lẫn với nước mắt ăn năn của bố, con mới dám ngước mắt lên nhìn bố và để bố thấy nụ cười của con. Vì nếu nước mắt tuôn rơi không làm mềm lòng bố thì nỗi buồn và nỗi đau sẽ giết chết mọi cảm giác vui vẻ trong con.

Mặt khác, nếu nước mắt con hòa lẫn với nước mắt của bố, chúng sẽ trở thành những giọt nước mắt hạnh phúc trong lòng con, vì đây sẽ là dấu hiệu cho thấy Chúa đã lắng nghe lời cầu nguyện của con bằng cách ban cho bố ân sủng hoán cải.

Ồ ! Bố ơi, đây là những lời chân thành từ trái tim con; đừng để chúng trở nên vô dụng với bố. Đừng để bất kỳ sự cân nhắc nào ngăn cản bố ; hãy yên tâm rằng không ai phải hối tiếc khi phải chịu bất kỳ bất lợi nào từ bố; nhưng tất cả những gì chúng con hối tiếc là bố đã để những ngày tháng được ban tặng để trở nên tốt hơn trôi qua mà không hề muốn để ý đến nó. Bây giờ bố vẫn còn thời gian, hãy suy nghĩ nhé !!!

Tuy nhiên, nếu bố biết rằng mình không thể tự mình thoát khỏi tình huống khó khăn này, con xin lưu ý rằng trong vài tháng nữa sẽ có một cuộc tĩnh tâm đặc biệt dành cho nam giới trong Dòng Chúa Cứu Thế ; vì vậy, con xin mời bố tham dự. Đừng lo lắng, nếu bố muốn, Chúa sẽ ở đó để giúp bố.

Bây giờ tôi xin bố hãy cùng con cầu nguyện để có được lòng can đảm, và trên hết là để cuộc tĩnh tâm sắp tới có thể mang lại kết quả tốt đẹp. Hãy tự nguyện tham gia vào khóa tĩnh tâm này ; mặc dù con chưa biết ngày chính xác nhưng ngay khi có thông tin chính xác, con sẽ thông báo cho bố vào thời điểm thích hợp.

Hơn nữa, con rất mong muốn được gặp bố, vì có lẽ Chúa sẽ chỉ cho con sống thêm vài ngày nữa thôi. Vẫn chưa rõ ràng, nhưng con biết cuộc đời con sẽ rất ngắn ngủi. Vì vậy, con muốn gặp bố và được ngồi cạnh bố

lần cuối.

Phần con, tôi luôn cảm thấy bình an. Con vừa viết thư cho mẹ, xin mẹ cho Tê và Lục sang Hà Nội học. Con cũng cần phải nói cho bố biết về điều này.

Bố biết không, gia đình hiện đang trong cảnh nghèo đói, thiếu thốn quần áo, thức ăn, nên Tê và Lục sức khỏe yếu ớt, phải chịu nhiều đau khổ. Vì vậy, con đã nhờ Bê trên Nhà tập sắp xếp cho hai người họ có thể đến Hà Nội để học. May mắn thay, mọi việc đều diễn ra như con cầu xin. Xin hãy cho phép con đi gặp họ và đưa họ ra Hà Nội. Tê thì đi học, học may vá... v.v. Lục thì vào Dòng Chúa Cứu Thế ; Cha Giám đốc đã sẵn sàng đưa Lục thử. Xin hãy vui lòng chấp nhận sự chia ly của hai đứa con và dâng lễ vật này cho Chúa. Lạy Chúa. Theo cách này, Chúa sẽ càng gần gũi với bố mẹ hơn, khi bố mẹ càng hy sinh niềm vui có sự hiện diện của con cái cho Ngài.

Cuối cùng, thưa bố kính yêu, trước khi dừng bút, con xin bày tỏ lòng mong ước tha thiết rằng một ngày nào đó, khi ngồi bên cạnh bố, con sẽ có cơ hội tạ ơn Chúa và thưa với Người rằng : «Lạy Chúa, với lòng thương xót của Người, Chúa đã ban cho con điều ước trong lòng con.»

Con muốn biết liệu bố có muốn tham gia khóa tĩnh tâm sắp diễn ra không. Xin hãy cho con biết ý định của bố trong vấn đề này, và nếu bố vui lòng, con cũng muốn biết suy nghĩ trong lòng bố. Tê có thể viết cho bố, nếu bố cho phép; và khi Tê đến Hà Nội, Tê có thể nhân cơ hội này mang cho con lá thư của bố, con có thể đọc và nhờ Cha giám đốc của con đọc. Việc này sẽ dễ dàng cho bố và con.

Ôi bố ơi ! Con kết thúc bằng lời chúc bình an. Hãy cầu nguyện trong bình an ; và xin Mẹ Maria giúp đỡ chúng ta. Cuối cùng, xin cho con được trao cho Chúa một nụ hôn của Chúa Giêsu, Chúa nhỏ bé yêu dấu của con.

Tạm biệt bố !
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r

LT 75

J.M.T.

Thái-Hà-Áp, ngày 9 tháng 5 năm 1948

Chị [Lê] thân mến,

Em xin chân thành cảm ơn Chúa vì hôm nọ, trong suốt chặng đường trở về, mọi việc đều diễn ra tốt đẹp; Em chưa từng gặp bất kỳ người cháu nào của Bác Hồ. Có một vài người lính Thổ đang tuần tra khá thô lỗ, nhưng không có gì nghiêm trọng. Tên hỗn láo nhất cũng muốn vòng tay qua vai Tê, nhưng em không cho ; Em nói với anh ta, «Tôi có trách nhiệm bảo vệ em gái tôi, và anh không có quyền hỗn láo như vậy.» Nhưng anh ta không hiểu gì về tiếng Việt ; thấy tôi giữ chặt tay Tê không cho anh chạm vào cô ấy, anh hiểu ý định của tôi. Sau đó, ông lấy chiếc nón lá của Tê để đội cho mình. Mặc dù em phản đối nhưng thấy đội tuần tra quá đông nên em đành phải nhượng bộ, để chúng em tiếp tục cuộc hành trình, trùm kín mũ, áp sát vào nhau. Chúa Giêsu đã bảo vệ chúng em, và cuộc hành trình kết thúc trong hòa bình... Câu chuyện này sẽ rất dài để kể, nên xin bỏ qua. Sau khi em tuyên bố rằng mình là người theo đạo và cho anh ta xem giấy tờ, anh ta đã bình tĩnh lại và không dám làm phiền chúng em nữa... Tạ ơn Chúa Giêsu !

Tê hiện tại giống như một «công chúa nhỏ» rất được cưng chiều, thậm chí còn hơn cả ở nhà. Vài ngày đầu sau khi đến nơi, do vẫn chưa tìm được chỗ ở cho mình nên Tê ở lại nhà của người chăm sóc cộng đoàn vài ngày. Hiện tại, Tê đang học tại một trường nhỏ do các Nữ tu Thánh Giá điều hành, và vì trường không xa cộng đoàn nên Tê thỉnh thoảng đến thăm em. Tê có vẻ hơi nhớ nhà, nhưng vẫn cố gắng vui vẻ. Tê bắt đầu học tiếng Pháp và học khá giỏi. Các chị em rất hài lòng về Tê. Họ cố gắng lôi cuốn Tê vào cộng đoàn của họ, nhưng Tê chỉ cười và nói, «Con vẫn chưa quyết định sẽ tham gia cộng đoàn nào.»

Học phí là 150 đồng một tháng, ngoài ra còn phải trả thêm tiền học tiếng Pháp. Tê cũng tham gia ca đoàn do Cha Nhân (Gérard Gagnon) phụ trách, một người rất giản dị và rất vui vẻ. Cha khen em gái có giọng hát trong trẻo, tuyệt đẹp, có thể hát tới những nốt cao nhất trong toàn bộ dàn hợp xướng. Mỗi lần trở về sau buổi tập hát, Cha Gagnon lại trêu em bằng câu: «Bây giờ cha lại có thêm một ‘Marcel’ nhỏ nữa, cô Marcel nhỏ bé», và cha thường gọi tên em để đùa. Điều này làm em rất khó chịu, và em không muốn cha khen giọng hát của Tê theo cách này trước mặt các Anh em; nhưng cha, vì niềm vui của Anh em, xin đừng bận tâm đến sự khó chịu của em.

Vì vậy, đối với Tê, mọi việc đều ổn, vì Chúa Giêsu đã lo liệu mọi việc cho Tê. Nhưng còn Lục, bông hoa nhỏ cuối cùng của gia đình thì sao ? Lục không đáng được yêu thương và chiều chuộng hơn sao ? Vì thể chất rất yếu nên phải chăm sóc sức khỏe của mình ; và điều cần thiết nhất mà em đã chỉ ra cho Lục, là Lục không phải trải qua nền giáo dục có mùi tàn ác. Bố, mẹ và mọi người đều đồng ý rằng Lục nên ở nhà và chị nên có trách nhiệm hướng dẫn Lục về mặt trí tuệ. Em nghĩ đây là giải pháp có lợi nhất cho Lục, vì chị chỉ phải lo cho Lục, nếu Lục ấy không hiểu một số điều, chị sẽ có thể giải thích rõ ràng để Lục hiểu.

Điểm thứ hai em muốn lưu ý chị : khi Lục nói với chị điều gì đó, em yêu cầu chị đừng cười Lục ấy. Vì chị lớn tuổi hơn Lục ấy nên rõ ràng là có nhiều kinh nghiệm hơn ; tuy nhiên, giữa chị em với nhau, em nghĩ không có điều gì chúng ta không thể trao đổi với nhau, với mục đích giúp chúng ta bước đi theo ân sủng của Chúa.

Chị thân mến, hãy biết rõ điều này : khi hướng dẫn trẻ em và dẫn dắt tâm trí non nớt của chúng đi theo chân lý, chúng ta không được quá nghiêm khắc hay quá thân mật với chúng, kéo một mặt, bản chất mỏng manh của chúng không thể chịu đựng được thái độ nghiêm khắc của chúng ta, và mặt khác, quá thân mật sẽ khiến bản

chất dễ uốn nắn của chúng đi theo những tình cảm trái ngược với điều tốt.

Vì vậy, để giáo dục trẻ em, chúng ta phải đối xử với chúng một cách dịu dàng, vui vẻ và trù mền, nhưng cần phải có ý chí kiên định, nghĩa là không bao giờ để sự dịu dàng và tính hài hước của chúng ta khuyến khích những hành động đáng chê trách ở chúng ; nhưng muốn rèn luyện ý chí của mình để hành động theo lý trí đúng đắn, phù hợp với tinh thần Kitô giáo và bản chất tốt đẹp tự nhiên.

Tuy nhiên, không bao giờ nên đánh trẻ em vì chúng rất yếu đuối ;Đánh bại họ tức là vi phạm luật pháp của Chúa và hành động trái với tinh thần kitô hữu. Để sửa dạy chúng, hãy để ý đến tính cách của chúng. Với một đứa trẻ bướng bỉnh, chị phải dùng lời nói trực tiếp; Nếu người khác dễ bị ảnh hưởng, chị sẽ dùng lời lẽ nhẹ nhàng, dịu dàng để thúc đẩy họ hành động, v.v.

Những điều này em chưa từng được học ở đâu cả, và em chưa bao giờ phải làm công việc giáo dục trẻ em; nhưng cá nhân em đã biết một số phương pháp giáo dục được áp dụng đối với em, để em biết cách phân biệt phương pháp nào tốt và phương pháp nào xấu, gây hại cho trí óc và sức khỏe cơ thể.

Hơn nữa, chỉ nhờ phương pháp giáo dục khôn ngoan của các nữ tu mà chị gái của em, thánh Têrêsa nhỏ bé, đã học cách yêu Chúa từ sớm. Nhưng trẻ em cũng cần có những tấm gương tốt trước mắt để chúng có thể dễ dàng hiểu và làm theo những lời dạy của thầy cô.

Có lẽ Lục cũng vậy. Chị đã chấp nhận trách nhiệm thay thế trường học cho Lục, vì vậy chị cần biết các phương pháp giáo dục để có thể hướng dẫn Lục dễ dàng hơn và giúp Lục hiểu được những điều Lục chưa biết.

Vì vậy, từ giờ trở đi, nếu có điều gì phát sinh mà chị không hiểu rõ, hãy viết thư cho em; chúng ta có thể cùng nhau tìm kiếm, và em sẽ yêu cầu Người bạn nhỏ bé trong trái tim em giải thích cho chúng ta.

Chị ơi, em đã nói dài dòng rồi, nhưng em vẫn còn điểm thứ ba như sau. Em trai Van của chị có tính khí rất tệ ; chị không nên phàn nàn về điều đó, phải không? Nếu chị nhìn em bằng ánh mắt nghi ngờ, hãy làm vậy chỉ vì tình yêu thương, và khi chị ở trước đèn tạm, hãy cầu xin Chúa Giê-su mang đến cho em ánh mắt đó. Về điểm thứ ba này, em cảm thấy có chút bối rối, nhưng mặc dù bối rối, em vẫn phải tuân theo các quy tắc thận trọng khi nói về vấn đề này.

Chị biết rất rõ rằng ở nông thôn, người ta đọc những lời cầu nguyện dài trong nhà thờ vào mỗi buổi sáng và buổi tối, và điều đó rất phức tạp. Em không dám coi thường việc thực hành này chút nào, vì còn gì có thể an ủi trái tim Chúa và mang lại cho Người nhiều niềm vui hơn là thấy các tín hữu đến dành nhiều giờ bên Người ?

Tuy nhiên, theo các quy tắc thận trọng, Chúa không ép buộc chúng ta làm bất cứ điều gì vượt quá sức lực yếu đuối của chúng ta. Do đó, việc cầu nguyện lâu trong nhà thờ tự nó là một thói quen tốt, và em không dám coi thường nó bằng cách khẳng định rằng nó xấu, có hại và trái với sự thận trọng ; tuy nhiên, trong khi em cho rằng phong tục này có thể chấp nhận được đối với những người lớn có sức khỏe, em lại cho rằng đây là một tập tục thực sự vượt quá sức lực của trẻ em. Em đã chứng kiến điều này vào hai buổi tối ở nhà thờ, khi những lời cầu nguyện kéo dài trong bốn mươi lăm phút hoặc thậm chí một giờ, và nhiều trẻ em đã ngủ gật. Vì vậy, với em, có vẻ như lời cầu nguyện này không những không có ích cho họ mà còn gây hại cho họ; nó không gọi lên trong tâm trí trẻ em bất kỳ cảm xúc, suy nghĩ nào giúp chúng yêu Chúa, bởi vì ngoại trừ những trường hợp ngoại lệ, chúng ta chỉ lặp lại những công thức giống nhau hoặc thêm vào những bài tập đạo đức khác để kéo dài thời gian cầu nguyện này. Tất cả những

điều này có thể có ích gì cho trẻ em? Tốt hơn là hãy để họ đọc một kính Kính Mừng hoặc một lời cầu nguyện ngắn như «Lạy Chúa Giêsu, con yêu Chúa rất nhiều» rồi cho họ đi ngủ.

Một lần nữa, ý định của em không phải là coi thường những lời cầu nguyện mà chúng ta thường đọc, và chúng không kém giá trị so với những lời cầu nguyện đến từ trái tim chúng ta, bởi vì thường thì chính nhờ những lời cầu nguyện tha thiết này mà những lời nói thân mật tuôn trào từ trái tim chúng ta, diễn tả sự nồng nhiệt trong cảm xúc của chúng ta. Đó là ý tưởng chung. Nhưng với trẻ em, thông thường, các bài tập đạo đức không nên quá dài, phải phù hợp với sức lực của trẻ, để không khiến trẻ chán ghét sau này.

Bản thân em, khi còn nhỏ, em cũng đi nhà thờ, đó chỉ là thói quen, vì thực ra em không thích đi nhà thờ chút nào ; và em nghĩ chị cũng có cảm giác ghê tởm tương tự. Vì vậy, bây giờ chúng ta phải đảm bảo rằng em trai của chúng ta thích đến nhà thờ để thờ phượng Chúa mà không cảm thấy ngại ngùng. Vì mục đích này, em sẽ gửi cho em ấy một *chương trình* để em ấy có thể làm theo. Em đã chỉ ra cho chị ở trên về tác hại gây ra cho tâm hồn khi trẻ em bị nhốt trong một vòng tròn hẹp ngăn cản tinh thần của chúng tự do tiếp cận với Chúa.

Nhiều trẻ em tự nhiên có những cảm xúc rất đơn giản trong lòng, nhưng không ai dạy chúng cách sử dụng những cảm xúc đơn giản này để trò chuyện với Chúa. Họ chỉ bị ép phải cầu nguyện nhiều giờ liền mà kết cục chỉ khiến họ thấy ghê tởm, mà không được dạy về tình yêu của Chúa. Thật là điều đáng tiếc cho những người bé nhỏ này, vì ân sủng của Chúa luôn bị hạn chế trong tâm hồn họ, không nhận được lợi ích thiêng liêng nào từ ân sủng đó. Hơn nữa, xét về mặt thể chất, chế độ ăn này còn có hại cho sức khỏe của họ.

À ! chị ơi, em đã viết dài quá rồi. Em xin tóm tắt trong vài từ. Trẻ em không thể tham gia vào những giờ cầu nguyện dài này vì tinh thần và thể chất của các em vẫn còn yếu ớt. Có lẽ chị sẽ thấy điều này kỳ lạ và hỏi em : «Vậy, tại sao cho đến bây giờ, những đứa trẻ của những người nông thôn tuân theo phong tục này đã yêu mến Chúa và cư xử đúng mực ?...»

Đúng là ân sủng của Chúa không bao giờ trở nên vô ích đối với họ ; ân sủng Ngài tươi mát như sương mai không bao giờ làm héo úa những bụi hoa. Tuy nhiên, chúng ta phải tìm kiếm một phương cách khéo léo để ân sủng Chúa sản sinh ra nhiều hoa trái dồi dào hơn trong tâm hồn chúng ta.

Một lần nữa, Chúa đã để em đi chặng đường dài này, để em có thể dạy rõ hơn cho những tâm hồn nhỏ bé cách yêu thương tốt nhất cho chúng. Vì vậy, đừng ngần ngại làm theo khuyến nghị thứ ba này, bao gồm việc miễn cho Lục khỏi buổi cầu nguyện dài buổi tối trong nhà thờ ; vì sức khỏe yếu nên Lục chỉ ngủ ở đó và chịu những đòn tấn công gây tổn thương cơ thể. Ý nghĩa của việc này là gì ?

Trong lịch trình em sẽ gửi cho em ấy, em sẽ cho em ấy biết khi nào phải đến nhà thờ. Và đừng nghĩ rằng đây là hành động trẻ con, rằng mọi người sẽ cười chúng ta nếu em ấy làm theo chương trình này.

Không. Đây là điều rất quan trọng cho tâm hồn và thể xác của em trai chúng ta. Người ta không nên nghĩ rằng em hành động chỉ dựa trên sự khôn ngoan nhỏ nhen của quan điểm cá nhân, mà chủ yếu dựa trên ý kiến của những người khôn ngoan coi lời nói của em là công bằng, phù hợp với tinh thần kitô hữu và hữu ích cho trẻ em; em không dám nói với tất cả trẻ em, nhưng ít nhất là hữu ích với em trai chúng ta.

Xin hãy hiểu cho em và làm theo ý Chúa. Em mong chị hãy nói điều tương tự với em, với bố và mẹ.

Em xin chân thành cảm ơn !

J.M.T. Marcel Van C.ss.r

LT 85

Chị yêu dấu của em [Lê].

Lần trước em không thể viết cho chị tất cả những điều cần thiết về Lục, vì em phải vội vã để không bỏ lỡ cơ hội gửi cho chị bức thư của em tới Ngam-Giao. Dù sao thì, em muốn hỏi chị nghĩ gì về những điều em đã nói với chị trong lá thư này.

Khi em ấy thức dậy, đừng bắt em ấy phải đọc những lời cầu nguyện dài dòng không cần thiết. Tất cả những gì Lục phải làm là nhớ đến sự hiện diện của Chúa, đọc một vài lời cầu nguyện ngắn, chẳng hạn như lời cầu nguyện hàng ngày hoặc điều gì đó khác.

Sau đó, Lục có thể rửa mặt, mặc quần áo và đợi tiếng trống báo hiệu thánh lễ sắp bắt đầu trước khi đến nhà thờ. Nếu em ấy muốn rước lễ, hãy chỉ cho em ấy cách dễ dàng để chuẩn bị rước lễ mà không cần phải đọc kinh. Em ấy hãy làm như em : em chuẩn bị tinh thần để rước lễ suốt đêm, mãn nguyện thờ ra vì tình yêu dành

cho Chúa Giêsu yêu dấu của em. Sau đó, em dâng lên Người tất cả những hơi thở này và mời Người vào ngôi nhà trái tim em để đón nhận chúng. Và thế là đủ.

Em Van nhỏ bé của chị

LT 92

J.M.T.

Nhà tập,
Ngày 1 tháng 4 năm 1948

Anh André thân mến,

Đã hơn một tuần kể từ khi anh rời đi, vậy mà em chẳng hề nhớ anh chút nào. Hôm nay, khi biết anh Majella sắp lên đường vào Sài Gòn, em vội nghĩ đến anh, nhưng không có thời gian để viết thư dài cho anh. Vì thế, em vội vã quét sạch tiệm may để có chút thời gian viết cho anh vài lời.

Vì em không giỏi việc bếp núc, lại chưa quen rửa nồi nên em phải lên tiệm may cùng với một người kỳ cựu trong cộng đoàn (Anh Jean-Baptiste). Em cảm thấy buồn hay vui về sự thay đổi này ? Làm sao anh biết được ? Buồn, em vẫn buồn, nhưng em không bao

giờ ngừng cười và bước theo dấu chân của Đấng yêu thương chúng ta, thay vì đứng đó không làm gì cả, điều đó buồn đến mức phải chết.

Anh ơi, có lẽ anh mới vào Sài Gòn nên hơi buồn, nên em xin phép được dùng vài câu tiếng Sài Gòn để anh cười một chút và xua tan nỗi buồn.

Em đến nhà thờ sau giờ Thánh lễ. Em mệt mỏi, thở không ra hơi, như thể bị tê liệt ; em không biết phải viết gì cho anh, và giờ ăn tối cũng gần đến rồi. Hãy đọc vài lời này để tự an ủi mình một chút. Khi nào có nhiều thời gian, em sẽ viết cho anh một lá thư dài, anh sẽ thấy ; nhưng anh phải đồng ý trước rằng khi đọc bức thư dài của em, anh sẽ không được phép thờ dài, đúng không ?

Anh André ơi, đừng nghĩ rằng khi em nói đùa như thế, em hoàn toàn thiếu sự thân mật với anh. Không hề như vậy. Những cảm xúc sâu kín trong trái tim chúng ta, có đôi mắt yêu thương nhìn thấy, mà không cần phải diễn tả thành lời. Anh André, đây là điều anh chắc chắn hiểu, và thế là đủ. Vậy thì xin cho phép em được im lặng để sự hiểu biết lẫn nhau của chúng ta có thể trở nên rõ ràng hơn trong Chúa Giêsu !

Vào lúc kết thúc thời gian, vào lúc kết thúc trang giấy nhưng không phải là kết thúc của lời nói, em dừng lại ở

đây, hy sinh, để dâng lên Chúa Giêsu những lời mà em muốn viết thêm cho anh. Anh André thân mến, em xin tạm biệt anh và gửi đến anh nụ hôn trong Chúa Giêsu.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r

LT 93

J.M.T.

Thái-Hà-Áp,

Ngày 19 tháng 9 năm 1948

Gửi đến Cha kính yêu của con [A. Boucher],

Chúa ơi, con nhận được thư của cha vào ngày 17 tháng 9, báo rằng cha đã lên Đà Lạt. Con tiếp tục cầu nguyện cho ý định của cha. Con hiện đang thông báo cho cha một số tin tức đã làm con rất vui, mặc dù có pha lẫn chút buồn. Cậu mợ tôi đã cho phép em họ Qui của con, em gái của Ly, gia nhập Dòng Nữ tu... Em ấy đến vào ngày 8 tháng 9 năm 1948. Con nghĩ rằng con sẽ viết thư cho cha ngay để thông báo tin vui này, bởi vì Chúa Giêsu, mặc dù đang ngủ, vẫn biết cách lắng nghe những yêu cầu của con : Người đã cho phép cậu mợ con đồng ý cho Qui đi vào Dòng ; nhưng con không biết

chính xác cha đang ở đâu...

Em họ Qui của con, người mà con vừa mới gặp, không ngừng khóc khi nhớ về gia đình và đặc biệt là em trai vẫn ở nhà. Em phải an ủi và lau nước mắt cho cô ấy... Than ôi ! thưa cha, niềm vui nhanh chóng chuyển thành nỗi buồn. Mẹ con vì nhớ Qui quá, hơn nữa ở nhà lại không có ai để bế đứa nhỏ nên mẹ con không ngừng khóc và ra lệnh cho Qui trở về nhà. Qui, vốn đã bị nỗi nhớ gia đình giày vò, khi biết mẹ mình đang muốn đưa cô về nhà, không thể chịu đựng được nữa ; cô bé khóc như mưa và đòi được trở về với bố mẹ.

Con cũng buồn và khóc cùng cô ấy. Con phải dùng mọi lý lẽ để an ủi cô ấy, nhưng chỉ được một lúc thôi ; ngay sau khi cô rời xa con, mọi thứ lại bắt đầu lại, đến nỗi con đành phải cầu xin Chúa Giêsu và Đức Mẹ Maria, Mẹ yêu dấu của con, an ủi cô thay con. Và sáng nay, ngày 19 tháng 9, Qui đã đến gặp con. Con hỏi cô ấy có muốn quay về không. Cô ấy trả lời tôi một cách ngại ngùng : «Em sẽ quay về...» !

Tuy nhiên, thưa cha, có một điều an ủi con một chút, đó là sau cuộc gặp gỡ này, chúng ta đã nói chuyện với nhau một lúc, chúng ta cũng đã cầu nguyện, và sau đó cô em họ nhỏ đã mỉm cười nói với con : «Em sẽ không quay về nữa.» Những lời này làm lòng với con vui

mừng, và ngay tối hôm đó, với con đã đưa Qui trở lại với các Nữ tu Thánh Anthony, ở Hàng Bột, với ý định không để cô ấy rời đi vội vàng. Con vẫn muốn cô ấy ở lại với mẹ của con một thời gian, trong khi chờ cha trở về, để cô ấy có thể gặp cha... (...)

Về phần với con, Chúa Jesus râu dài thân yêu của con, con vẫn chưa thoát khỏi cơn thử thách đau đớn vẫn đang đeo bám con. Một đám mây buồn bã lơ lửng trong tâm hồn con, phải liên tục mang gánh nặng đen tối này... ! Con rất buồn, nhưng con chấp nhận nỗi buồn này với niềm vui, vì chính nỗi buồn này là niềm vui của Người Yêu Dấu nhỏ bé trong lòng con.

Mong rằng cha hiểu rõ ý con, con xin cha hãy ban phước lành cho đứa con nhỏ của cha, ban phước lành cho em gái con là Tê, và cả em họ con là Qui nữa...

Cuối cùng, hãy để con hôn cha trong Chúa Giêsu.

J.M.T. Marcel Van.

LT 96

J.M.T.

Thái-Hà-Áp.

Ngày 12 tháng 9 năm 1948

Thưa Cha [Maurice Létourneau],

Cha có còn nhận ra ngôn ngữ của chú chuột nhỏ của cha không ? Cha chắc chắn muốn cười khi nhớ lại vẻ mặt của chú chuột nhỏ mà cha đã chào đón, thậm chí trước khi nó có tên là chuột nhỏ

Còn đối với con, chú chuột nhỏ của cha, con sẽ không bao giờ quên chòm râu dê màu nâu, mềm mại như những sợi lụa, cùng tiếng cười kín đáo của cha. Vâng, con nhớ về kỷ ức của cha, đặc biệt là vào những ngày sau khi rước lễ, con không ngủ, và con dừng lại để nghĩ về nhiều loại râu mà Chúa Giêsu có râu của con dê ; bởi vì nếu con không nghĩ về điều đó hoặc không bị phân tâm bởi những bộ râu này, con không biết phải kể câu chuyện gì với Chúa Giêsu, người đang ngự trong trái tim con.

Tuy nhiên, thông thường con ngủ rất nhiều, và cảm ơn Chúa Giêsu đã ghi nhớ thay con, vì khi đó chúng ta là một, nên khi ngủ, con nghĩ về cha như thường lệ.

Cha ơi, cha có trở về Việt Nam không ? Đừng bắt chước chị gái con, thánh Têrêsa bé nhỏ, người rất thích tuyết, vì nếu cha thích tuyết, cha sẽ không muốn quay lại Việt Nam nhiều như vậy. Con sẽ cầu nguyện cho chuyển quay về của cha...

Còn sức khỏe cha thế nào ? Cha vẫn còn ốm à ? Chú chuột nhỏ của cha muốn mang theo tất cả bệnh tật của cha và của tất cả những người truyền giáo ; Cha có đồng ý đưa chúng cho con không ? Điều này sẽ giúp cho công việc truyền giáo của cha dễ dàng hơn. Còn con, con chỉ muốn là một tông đồ biết đau ốm, biết cười, biết hát và cầu nguyện, biết khóc, nhưng phải thật khéo léo, không để người ngoài chú ý, ngoại trừ những lúc con gặp cha trong phòng tiếp khách... !

À ! thưa cha, con nói mà không có trình tự : cha có hiểu gì không ? Nếu cha không hiểu, ít nhất hãy hiểu rằng con đang viết cho cha theo cảm xúc của trái tim con.

Con không có tin tức gì để chia sẻ với cha, ngoại trừ mong muốn được thấy cha sớm trở về Việt Nam... !

Vậy thôi. Con không còn gì để nói với cha nữa. Giờ đã gần hết, và con phải đi viếng Thánh Thể. Con cũng có cảm giác rằng trái tim con muốn mềm mại hơn dưới

tác động của ánh nắng mùa thu, và đánh thức những ký ức xa xăm... !

Vậy là đủ rồi. Chúa Giêsu muốn như vậy. Cha ơi, xin ban phước lành cho con và đừng quên chú chuột nhỏ của cha... Xin hãy cầu nguyện cho con, được không ? Con chào tạm biệt cha... và con hôn cha trong Chúa Giêsu, Đấng Yêu Dấu của trái tim con.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 101

J.M.T.

Ngày 16 tháng 11 năm 1948

Anh André thân mến,

Em nghĩ rằng em sẽ không có thời gian để viết thư cho anh, vì Anh Liguori phải rời đi sáng nay; Nhưng may mắn cho Em là đêm qua Việt Minh đã phá hỏng cây cầu bắc qua sông ở Hà Nội nên Anh ấy không thể đến Hải Phòng và đi thuyền vào Sài Gòn.

Đêm qua, từ 10:30 chúng tôi không có điện; các trụ cột bị đánh đổ bởi thuốc nổ. Em không biết chuyện gì sẽ xảy ra vào đêm tới.

Vì vậy, em tận dụng một chút thời gian, vào buổi trưa, để đến an ủi anh một chút, vì em nghe nói anh rất buồn.

Anh thân mến, nếu cha Dumas không vào Huế thay vì vào Sài Gòn, em đã viết cho anh đôi lời rồi...

Lá thư cuối cùng em viết cho anh chứa đựng nỗi buồn sâu sắc. Vâng, em nói vậy không ngoa chút nào, thực sự là như vậy. Bởi vì em muốn nhờ anh cùng em cầu nguyện cho ý định của em. Em đã phải nói cho anh biết cảm xúc của em một cách rất kiên quyết.

Anh thân mến, những ngày đau khổ đó giờ đã qua, Chúa Giêsu đã trở lại, Ngài nhìn em bằng tình yêu thương và mang lại cho em niềm vui. Bây giờ, em chỉ có thể ca ngợi sự dịu dàng của Ngài dành cho em, và dành cho Ngài ấy tình yêu của em, để nói lời «Cảm ơn» mãi mãi.

Em nhận thấy một điều : sau mỗi lần chịu đau khổ, em cảm thấy lòng mình được kết hợp chặt chẽ hơn với Chúa Giêsu. Do đó, em thích đau khổ, vì em thấy trong

chính đau khổ là thức ăn nuôi dưỡng tình yêu sâu sắc nhất của tâm hồn nhỏ bé của em. Bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, em không muốn giấu anh điều gì nữa, vì em chắc chắn rằng anh đã cầu nguyện rất nhiều cho em...

Bố em đã cải đạo ! Vì bố mà gia đình em đã phải xa cách một thời gian ; nhưng sau đó, nhờ sự cải đạo của ông, gia đình em đã có thể đoàn tụ như trước.

Điều từng là nỗi buồn sâu sắc trong lòng em giờ đây đã trở thành niềm an ủi lớn lao.

Ồ ! Anh André thân mến, em chân thành cảm ơn anh và xin anh tiếp tục cầu nguyện để gia đình em luôn hiệp nhất chặt chẽ mãi mãi, bằng mối dây yêu thương của Chúa Giêsu, Đấng Cứu Thế thiêng liêng của chúng ta.

Xin hãy cầu nguyện cho em nữa, vì trên thế gian này niềm vui và nỗi buồn liên tục đến với chúng ta. Chúng ta hãy cầu nguyện cho nhau, để chúng ta luôn sống vui tươi, vì tình yêu của Người Bạn thiêng liêng của chúng ta, chào đón bằng tấm lòng tốt đẹp những ngày buồn cũng như những ngày vui.

Em ít có một tin để chia sẻ với anh. Em vẫn làm việc ở tiệm may với sự giúp đỡ của anh Marc. Cực lắm. Khi một người em trai dạy anh trai mình, đôi khi sẽ nảy sinh

mâu thuẫn... Anh Henri là một thợ mộc. Anh ấy luôn vui vẻ và gửi lời chào đến anh.

Năm nay, tất cả những anh trong Nhà tập đều béo. Anh Bruno, người gầy như một con ma đói, giờ trông giống như một vị Phật (với cái đầu hình quả đu đủ!). Anh Edmond hiện đang làm tài xế taxi; nhưng xe của anh ấy rất cũ ; xe chạy một ngày, rồi sau khi đi về, xe cần nghỉ ngơi vài ngày, nhưng vẫn có thể đi được. Xe không có râu, nhưng lò xo xe luôn bị hỏng, khiến cho tài xế có ít khách rất khó chịu.

Em dừng ở đây thôi, hết giờ rồi... Đủ rồi phải không? Chúng ta hãy yêu thương nhau trong Chúa Giêsu...

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 107

J.M.T.

Thái-Hà-Áp,
Ngày 8 tháng 1 năm 1949

Gửi đến Cha kính yêu của con [Edmond Dionne].

Cha kính yêu của con, đã lâu rồi con không nghe tin tức gì từ cha. Con luôn nghĩ về cha và con hỏi liệu cha có trở về Việt Nam hay tiếp tục nghỉ ngơi ở đất nước mình cho đến khi qua đời. Tuy nhiên, con không nghĩ vậy, vì con biết cha đã cầu xin Chúa cho cha được qua đời trên đất Việt Nam. Đối với con, đây cũng là điều con cầu xin ở cha.

Nhân dịp năm mới, con muốn viết thư cho cha để bày tỏ lời chúc mừng, nhưng con không có thời gian nên đành hoãn lại đến hôm nay. Và vì Tết Việt Nam đã gần kề, con xin nhân cơ hội này gửi đến cha những lời chúc mà trước đây con chưa kịp gửi đến các cha.

À ! cha ơi, con muốn chúc con điều gì, con phải nói thế nào đây ? Cha biết đấy, con thường sử dụng ngôn ngữ của một đứa trẻ đang tập nói. Chúc một năm mới vui vẻ mà không biết ước điều gì tiếp theo có lẽ là điều đáng chê trách ; tuy nhiên, cho phép con chấp nhận hoàn cảnh này của con và thêm vào ít nhất một điều ước : xin Chúa ban cho cha một cuộc sống lâu dài, sức khỏe của tâm hồn và thể xác, để con có thể làm được nhiều điều trên trái đất này để tôn vinh Chúa hơn. Con vẫn phải bày tỏ một mong ước có vẻ buồn cười, đó là cầu xin Chúa Giêsu và Mẹ Maria đưa cha trở về Việt Nam, đất nước của con ngay lập tức.

Còn con, con vẫn tiếp tục bước đi với đôi mắt nhắm nghiền, không nghĩ đến tuổi trẻ của mình, không băn khoăn liệu cuộc đời mình có ngắn ngủi hay không. Tuy nhiên, cho đến bây giờ con vẫn còn suy nghĩ rằng : chắc hẳn con sẽ không đạt đến độ tuổi của cha. Năm nay có vẻ như Chúa ban cho con sức khỏe tốt hơn nhiều so với những năm trước. Mặc dù cảm thấy cô đơn trong lòng, con vẫn thường giữ được nụ cười trên môi. Con làm việc rất chăm chỉ : hiện tại, ngoài việc phục vụ Nhà Tập, con còn phụ trách tiệm may. Con thấy nhiệm vụ này rất khó khăn, nhưng con mong mọi người cầu nguyện để con chấp nhận mọi điều với tấm lòng chân thành. Bởi vì nếu chúng ta làm việc ngoài Luật dòng, thì chỉ gây ra rắc rối mà thôi !...

Vâng, thưa cha, xin cầu nguyện cho con ; đừng quên đưa con út của bạn.

Đó là tất cả những gì tôi muốn nói với bạn. Xin hãy ban phước lành cho tôi. Và tôi, với tình cảm sâu sắc, cho phép tôi hôn bạn trong Chúa Jesus, Đáng Yêu Dấu của trái tim con.

Đưa con bé nhỏ của cha

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 116

J.M.J.T.A.

Tu viện Redemptorist,
ngày 19 tháng 2 năm 1949

Chúc em bình an, em gái (Sáu),

Em Sáu thân mến, anh vẫn đang chờ hồi âm của em. Chúa Hải Đồng không bao giờ ngừng ngủ. Ngài vẫn chưa dậy và đã lâu rồi Ngài không báo cho anh tin tốt nào. Không muốn đánh thức Ngài dậy, anh để Ngài ngủ yên trong tâm hồn mình. Dù lòng anh đau khổ vì cô đơn, anh không bao giờ quên Người Yêu dấu của anh đang yên nghỉ nơi đó. Anh luôn ghi nhớ về Ngài, liên tục nói chuyện với Ngài, ngay cả khi Ngài *không trả lời* anh, hay không có dấu hiệu nào cho anh biết Ngài nghe thấy anh. Anh *tin chắc* rằng anh biết mọi thứ, bởi vì ngay cả khi Ngài ngủ, trái tim Ngài vẫn luôn thức. Điều này giải thích tại sao anh phải đợi rất lâu mà không nhận được tin tức gì từ em, em gái yêu quý ạ.

Dù sao đi nữa, anh không bao giờ quên em ; hơn nữa, việc chờ đợi tin tức từ em càng thôi thúc anh nghĩ đến em và cầu nguyện nhiều hơn cho em.

Em Sáu thân mến, năm cũ sắp kết thúc và năm mới sắp bắt đầu. Anh không cảm thấy vui, không hạnh phúc, ngoại trừ niềm vui đến với anh từ Chúa, khi anh chứng kiến tình hình ở Việt Nam đang bị chiến tranh tàn phá.

Mặc dù là mùa xuân với sự đổi mới, nhưng trong lòng anh thực sự giống như mùa thu, và anh cảm thấy buồn, một nỗi buồn do tình hình đất nước gây ra!... Tuy nhiên, em thân mến, chúng ta hãy cố gắng cầu nguyện, trong khi chờ đợi ngày Chúa sẽ khôi phục hòa bình cho quê hương thân yêu của chúng ta. Mặc dù vậy, em gái yêu quý, đầu năm nay, anh mong em giữ cho tâm hồn mình trong sáng như một bông hoa mùa xuân mới nở. Anh cầu xin Chúa Giêsu, người bạn đặc biệt trong trái tim em, luôn dõi theo em, bảo vệ em trong mọi việc.

Anh mong em hãy vui mừng và kiên nhẫn chờ đợi ngày Chúa Giêsu đến để tỏ mình ra với em. Đừng nản lòng ; với một trái tim bình an, hãy hy vọng vào Chúa Giêsu, vì nếu Ngài là Chúa của em, Ngài cũng là Đấng Yêu Dấu trong lòng em, để em không có gì phải sợ hãi. Vậy nên hãy đặt hy vọng vào Ngài. Hãy dâng lên Ngài trái tim em cùng với tất cả những cuộc chiến ít nhiều kéo dài mà em sẽ phải trải qua để chống lại thế gian và ma quỷ, để giữ cho bông hoa trái tim em luôn trong sáng.

Vào cuối năm ngoái, anh cũng đã gửi cho em một lá thư kèm theo một số bức ảnh. Em đã nhận được chúng chưa ? Từ nay, nếu em muốn viết thư cho anh, anh khuyên em nên giao thư cho những người trong gia đình Hiên, «Anh Gérard», họ bán thịt ở chợ Canh-Bay, hoặc thậm chí cho Triệu ở Hữu-Bàng, để anh ấy có thể chuyển thư đến gia đình Anh Gérard.

Nếu có thể, hãy cho anh biết đôi nét về em, kể cho anh nghe về tình hình hiện tại của em. Tuy nhiên, nếu việc gửi thư quá khó khăn với em, em không nên buồn bã hay lo lắng ; anh chỉ hỏi em điều này nếu có thể thôi. Nếu điều này không thể thực hiện được thì vẫn có Chúa Giêsu, Đấng hiểu biết mọi sự, và nếu chúng ta hiểu nhau thì đó là nhờ Ngài.

Em Sáu thân mến, anh xin tạm biệt em, để lại cho Đức Mẹ Maria và chị gái nhỏ thánh Têrêsa của anh nhiệm vụ chăm sóc em, luôn ở bên em.

Anh hy vọng một ngày nào đó sẽ được gặp em, nếu không phải trên trái đất này thì ít nhất cũng là trên thiên đường.

Hãy cầu nguyện nhiều cho em gái Tê của anh. Cô ấy hiện tại rất yếu, nhưng cô ấy vẫn đang học ở trường của các Nữ tu, và cô ấy vẫn đang chờ em... !

Anh kết thúc bằng cách gửi đến em một nụ hôn trong Chúa Giêsu, người bạn rất thân yêu của chúng ta.

Tạm biệt ! Hãy yên nghỉ nhé !

J.M.T. Marcel Văn

LT 117

J.M.J.A.T.

Thái-Hà-Áp,
Ngày 2 tháng 3 năm 1949

Anh André thân mến của em,

Em nghe nói các anh Jean và Jacques sẽ ra Hải Phòng để chờ tàu đi Sài Gòn. Vì có chút thời gian nên em xin viết cho anh đôi lời. Anh thân mến, chúng ta đã bước vào Mùa Chay rồi mà em không có ý định viết thư cho anh ; tuy nhiên, vì công việc đã không cho phép em làm như vậy trong một thời gian dài, vì em bị ốm nằm liệt giường vào dịp Tết, nên em đang chờ cơ hội để làm như vậy.

Sau đó, Chúa Giêsu đã chiều chuộng em quá mức, ban mưa cho em mỗi ngày giặt giũ. Mặc dù thời tiết mát

mẻ, nhưng thực sự rất đau đớn, vì em phải mất một tuần để giặt xong đồng quần áo, trong khi em có thể hoàn thành chỉ trong một ngày nếu trời nắng.

Có vẻ như Chúa Giêsu rất khao khát nước mắt của em. Nhưng lần này em đã táo bạo ; bất chấp mọi thử thách mà Ngài dành cho em, mắt em vẫn khô ráo. Em chỉ mới làm rơi một vài giọt mưa xuân một lần.

Nhưng còn anh André thì sao ? Chắc hẳn bây giờ anh phải làm việc nhiều đến nỗi quên khóc phải không ? Em thấy Chúa Giêsu cư xử với chúng ta như một «*Đứa trẻ tinh ranh*». Đầu tiên, Ngài để chúng ta khóc cho đến khi thỏa mãn, sau đó Ngài bắt chúng ta làm việc quá sức đến mức chúng ta không còn thời gian để đòi hỏi nữa, và sau đó Ngài có thể ngủ trong yên bình !...

Chúng ta đã bước vào Mùa Chay. Chúng ta hãy đứng kín đáo bên Thánh Giá. Người Yêu Dấu của chúng ta đang ở đó, khuôn mặt Người co rúm lại, Người khát khao những giọt nước mắt yêu thương từ trái tim chúng ta. Chúng ta hãy đến gần Ngài để giải cơn khát của Ngài; chúng ta hãy lấy từ trái tim mình những giọt nước mắt buồn bã, để cho Ngài thứ gì đó để uống. Chúng ta hãy hết lòng dâng những đau khổ của mình để an ủi Người Bạn Thân Linh của chúng ta, người đang vô cùng buồn bã khi chứng kiến cảnh nhiều linh hồn tìm

kiếm niềm vui trong đồng tội lỗi.

Anh thân mến, em sẽ dừng ở đây. Xin hãy hết lòng chấp nhận những lời chân thành của em, và nguyện chúng sẽ là động lực để chúng ta yêu mến Đáng đã yêu thương chúng ta nhiều hơn nữa. Hãy cầu nguyện cho cậu bé Marcel của anh....

El không biết năm nay có phải...? Em vẫn chưa có thông tin cụ thể nào. Xin hãy cầu nguyện cho em, cầu nguyện nhiều, xin Chúa đừng bỏ rơi em... có đúng không, thưa anh ?

Cuối cùng, hãy để em hôn anh bằng đôi môi của Chúa Giêsu nhỏ bé.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 119

Thứ Năm Tuần Thánh,
Ngày 14 tháng 4 năm 1949

(Với Cha linh hướng của thầy)

Chúa ơi !

Vì con đã đến tuổi hai mươi một nên ngày mai con sẽ phải nhịn ăn như những người khác. Con biết trước rằng con sẽ cảm thấy rất đói và không có đủ sức để làm việc.

Vậy đây là cách con muốn tiến hành. Tôi sẽ nhịn ăn từ sáng cho đến 9:30 sáng. Trong thời gian này, con sẽ cảm thấy đói nhưng không quá đói. Lúc 9:30 con sẽ ăn một chút để có thể chịu đến lúc 12:30. Con sẽ cảm thấy đói, nhưng không đói đến mức phải run rẩy, và con sẽ có đủ sức để làm việc. Thưa cha, con có thể làm được điều này không ? Tâm hồn con thanh thản, nhưng con cảm thấy buồn sâu sắc !

Tối nay con muốn thức cùng Chúa đến 10:30. Con có thể làm thế được không ? Có lẽ đây là thời điểm Chúa Giêsu bị bắt ; con muốn trông chừng Ngài để an ủi Ngài.

Hãy cầu nguyện cho đứa con nhỏ của cha.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 121

J.M.J.T.

Tu viện Chúa Cứu Thế,
Thái-Hà-Áp,
Ngày 3 tháng «Mẹ» [= Mai] năm 1949

Gửi đến Nghi thân yêu của tôi, trong Chúa Giêsu,

Hôm nay tôi đã nhận được thư của anh ngày 4 tháng 4 năm 1949. Anh nói về lá thư thứ ba, nhưng thực ra tôi chỉ nhận được hai lá thư; Cái thứ hai anh nhắc đến, tôi không nhận được.

Nghi ơi, sao lúc nào anh cũng lo lắng thế ? Anh có quên rằng tội lỗi mà chúng ta hối hận và được Chúa tha thứ không còn tồn tại nữa không ? Anh phải biết điều này : trước khi Maria Mađalêna nhận được sự tha thứ từ Chúa Giêsu, bà không biết cách yêu Chúa Giêsu ; nhưng sau khi Chúa Giêsu nói với bà, «Tội lỗi của con đã được tha», bà bám chặt vào Ngài hết lòng, như thể trong cuộc đời bà chỉ có bà và Đấng đã tha thứ tội lỗi cho bà.

Những gì anh nói rất đúng ; nếu không có bí tích sám hối, người ta không thể chắc chắn rằng mình được thanh tẩy khỏi tội lỗi. Nhưng trong trường hợp của anh, bị chôn vùi trong rừng và núi, không có ai để thú nhận tội lỗi, thì chỉ cần thành tâm ăn năn lỗi lầm của mình là đủ để anh tin chắc rằng Chúa đã tha thứ cho anh. Và những tội lỗi được tha thứ này, Chúa sẽ không bao giờ nhớ đến chúng nữa, vì chúng đã hoàn toàn bị thiêu rụi trong ngọn lửa tình yêu của Ngài. Chúng hoàn toàn biến mất ngay khi anh nhìn lên Thiên Chúa và nói rằng: «Lạy Chúa, xin tha thứ tội lỗi con.»

Ôi Nghi ! anh trai yêu quý của tôi ! đừng quên, mọi tội lỗi mà anh đã hối hận, Chúa đã tha thứ cho anh rồi; và trái tim của Ngài, tràn đầy sự dịu dàng và thương xót, vẫn đang chờ đợi anh quay về với Ngài để cầu xin sự tha thứ của Ngài nhiều lần nữa. Hãy yên nghỉ nhé. Sau khi đã thành tâm ăn năn về lỗi lầm của mình, hãy nghĩ rằng anh đã được thanh tẩy như thể anh chưa bao giờ xúc phạm đến Chúa từ thời thơ ấu cho đến bây giờ; và khi đó anh sẽ dễ dàng duy trì được sự bình an và sống hiệp nhất với Chúa. Nếu anh tiếp tục lo lắng và phiền muộn quá mức, anh chỉ có thể làm hại chính mình và làm buồn lòng Chúa, bởi vì anh dường như nghi ngờ tình yêu thương xót của Ngài, nghĩ rằng Ngài không đủ tốt để tha thứ cho lỗi lầm của anh. Chúa biết

rằng anh yếu đuối và đáng thương, vì vậy, đừng sợ bị Ngài bỏ rơi.

Nghi ơi ! Anh đã tìm thấy sự bình yên chưa ? Sau đây là một số câu thơ hiện lên trong đầu tôi sau khi đọc thư của anh. Tôi viết chúng ra để anh đọc :

Anh trai ơi, sao lúc nào anh cũng buồn thế ?

Anh có luôn sợ tội lỗi vì đã từng vô tình phạm phải và ký ức về nó khiến anh buồn bã không?

Đủ rồi, anh trai, đừng khóc nữa,]

Hãy cố gắng cười vì Chúa, người luôn muốn thấy anh hạnh phúc.

Những tội lỗi anh đã phạm với Ngài trong quá khứ, hãy quên chúng đi, đừng lo lắng về chúng nữa.

Thần Tình Yêu biết điểm yếu của anh.

Ngài biết rằng anh chỉ là bụi đất và hư vô,

Ngài cũng biết rằng anh là một con người tội lỗi.

Làm sao Ngài có thể bỏ rơi anh, không yêu anh ?

Đủ rồi, anh trai, anh đừng lo lắng,
Anh đã ăn năn với tấm lòng chân thành,
Với sự khiêm nhường, anh đã nhận ra mình là một
tội nhân,
Vậy tại sao còn lo lắng nữa ?

Hãy yên tâm, người anh nhỏ bé, đừng sợ,
Thiên Chúa yêu thương anh sẽ không bao giờ bỏ rơi
anh,
Bất chấp nỗi đau khi tin rằng mình có tội,
Với một trái tim thanh thản, hãy nói với Chúa Giêsu:
«Lạy Chúa Giêsu, con yêu Chúa.»

Tôi xin gửi đến anh những câu thơ này để diễn tả tâm
tư của người chị bé nhỏ thánh Têrêsa của chúng ta. Có
lẽ chúng sẽ an ủi anh đôi chút. Tôi cũng sẽ cầu nguyện
cho anh hết sức mình. Với tôi, đây giống như một lá
thư liên tục mà tôi gửi cho anh mỗi ngày trong suốt thời
gian xa cách này.

Hãy vui vẻ lên, anh trai, hãy cố gắng cười nhé. Tôi
chào tạm biệt anh và trao cho anh nụ hôn bằng đôi môi
xinh đẹp của Chúa Giêsu hài đồng.

Hãy ở lại với Mẹ Maria trong tháng này của Mẹ, theo
như cách diễn đạt tôi đã dùng ở đầu thư, để anh hiểu.

Hãy dâng trái tim mình cho Đức Mẹ Maria mỗi ngày, thay vì những cánh hoa tươi mà chúng ta thường phải đi hái trên đồi. Ô ! thật đẹp biết bao, những ngày tháng mà chúng ta trông như những bông hoa xinh đẹp; Van, đến một bông hoa đổi màu, trong một bụi cây, anh, Nghi, và Bạch, đến những bông hoa sứ rung rinh trước gió, trên sườn đồi. Chúng ta cùng nhau tận hưởng những buổi tối êm dịu của tháng Năm. Nhưng than ôi ! Chúng ta giờ đây đã xa nhau, chờ đợi ngày gặp lại nhau trên thiên đàng.

Cho đến nay tôi vẫn chưa nhận được bất kỳ tin tức nào của Bài. Tôi luôn mong đợi điều đó với một chút sốt ruột. Hiên rời khỏi cộng đoàn; Bề trên của anh ấy, xét thấy anh ấy không có đủ dấu hiệu ơn gọi, đã cho phép anh ấy rời đi. Tôi vẫn trông cậy vào anh ấy để có được tin tức về Bạch. Chúng ta hãy đặt trọn niềm tin vào Chúa, tin chắc rằng Người sẽ không bao giờ bỏ rơi chúng ta !

Tôi nghe nói nhà thờ Hữu Bằng vừa bị đánh bom. Tôi không biết điều đó có đúng không. Nếu tin tức là sự thật, tôi tự hỏi số phận của cậu bé Bai sẽ ra sao.

«Xin Chúa che chở anh ấy !»

Người bạn xa của hai anh,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 123

J.M.J.A.T.

Ngày 24 tháng 5 năm 1949

Anh André thân mến,

Thật tuyệt vời ! Anh thực sự rất khéo léo. Trong lúc chờ đợi để nói về những gì anh đang làm, tôi cảm thấy hồi hộp ; bây giờ anh đang lái xe, anh sẽ phải cẩn thận, nếu không anh sẽ gặp tai nạn như chuyện đã xảy ra hôm nọ với một tài xế đã tử vong; anh đi vào thị trấn bằng xe máy mỗi ngày !...

Và còn bao nhiêu thứ khác nữa ; hãy cẩn thận nhé anh bạn, được không? Khi tôi nói tôi bị ớn lạnh, rõ ràng là tôi đang nói theo trí tưởng tượng của mình, bởi vì khi tôi ra ngoài thị trấn, tôi chỉ đi bằng xe đạp, và rất thường xuyên... những cuộc phiêu lưu hài hước xảy đến với tôi.

Hơn nữa, tôi khuyên anh điều này : khi anh vào thị trấn, anh phải chú ý hơn, ý tôi là không nên đắm chìm vào suy gẫm sâu, như đôi khi không may đã xảy ra với tôi. Vì vậy, từ bây giờ, khi tôi đạp xe vào thị trấn, khi tôi vào nhà nguyện để xin Chúa ban phước lành, tôi phải cố tỏ ra không hài lòng, để tránh sự thân mật mà Chúa ban phước lành cho tôi khiến hiệu quả của nó được cảm nhận ngay cả trong thị trấn. Bằng cách hành động theo cách này, với vẻ ngoài không có sự thân mật với Chúa Giêsu, ý định của tôi là tránh bị mắc vào lưới của Ngài, như đã xảy ra nhiều lần ; khi tôi đã đến thị trấn, tôi nghĩ rằng mình vẫn đang ngồi, bình yên, trên chiếc ghế dài của mình tại nhà nguyện !... Bởi vì điều này, những cuộc phiêu lưu kỳ lạ đã xảy ra với tôi một lần, thậm chí nhiều lần, trên đường. Tôi sẽ cho anh biết một điều để giúp anh cảnh giác hơn.

Một buổi chiều nọ, khi tôi đi vào thị trấn không biết vì công việc gì, tôi trở về với cảm giác vui vẻ hơn ! Có lẽ tâm trí tôi đang ở trên mây - có lẽ tôi cũng đang trò chuyện thân mật với Chúa Giêsu - khi đạp xe, mà không thực sự biết mình đang ở đâu. Đột nhiên, tôi hoang mang nhìn thấy trước mặt mình có nhiều người đi thành từng nhóm bốn người ở giữa phố. Anh biết rất rõ con phố này rộng thế nào, kéo dài từ chợ dừa đến phố Hàng Bột. Tuy nhiên, họ vẫn đi thành hàng bốn mặc dù

thực tế chỉ có bốn người. Tôi gần như không nhìn thấy họ khi tôi đi phía sau họ vì họ đang đi cùng hướng với tôi. Tôi sợ lắm, tôi muốn bấm chuông nhưng than ôi ! không có gì cả. Tôi vội vàng phanh lại, than ôi ! Bạn biết tình trạng xe đạp của cộng đoàn Thái-Hà thế nào rồi đấy. Tôi thực sự sợ hãi, không có cách nào thoát ra được : nếu tôi rẽ phải, tôi sẽ ngã xuống đường ray xe điện, và nếu tôi rẽ trái, tôi sẽ đâm vào người thứ tư. Thế là tôi hét lên từ «Xe» (= xe hơi !), cam chịu bước vào đường ray xe lửa ; thật không may, tôi không có thời gian để làm như vậy vì chiếc xe đạp của tôi đột nhiên đâm vào người đang đi bộ gần đó. Tôi ngã xuống đất; tôi không biết lúc đó tôi có cảm thấy đau đớn không ; tôi chỉ biết rằng cô gái trẻ bị tôi tông phải liên tục huyết sáo để thể hiện sự không hài lòng. Tôi nhanh chóng đứng dậy, vừa xấu hổ vừa có chút không vui, nhưng tôi đã có thể kiềm chế bản thân ngay lập tức. Là một người sùng đạo, tôi không thể nói chuyện với một cô gái trẻ trên phố : điều đó thực sự...

Vì vậy, tôi đã chờ đợi, vì tôi cũng đứng khi chỉ trích họ. Tôi vội vàng xin lỗi cô gái và hỏi xem cô ấy có gặp rắc rối gì không. Cô ấy trả lời, lắm bầm trong miệng, trách móc tôi về chuyện này chuyện kia. Ba người bạn của cô đến than khóc cùng cô... Tuy nhiên, tôi cũng có được chút an ủi, đó là những cô gái trẻ này, bất chấp

mọi chuyện, vẫn gọi tôi là Ông khi họ nói chuyện. Sau cuộc phiêu lưu đó, được gọi là Ông cũng không tệ lắm. Tôi để họ trút hết nỗi lòng rồi quay lại đạp xe ; nhưng các cô gái trẻ tiếp tục : «Ông vừa mới học đi xe đạp à ? Ông này bị mù à ?»

Về phần tôi, sau khi trở về thực tại, tôi đã tìm hiểu xem nguyên nhân của cuộc phiêu lưu thú vị này là gì. Tôi nhớ rất rõ là tôi đã có đôi mắt thực sự mở to ; tôi sẽ không bao giờ dám nhắm mắt như cô bé ở Lisieux đã làm một ngày nọ. Nhưng tôi đã vô tình đâm phải ai đó khi đang đạp xe trên đường. Tôi nghĩ về điều đó cho đến khi về nhà nhưng không tìm ra được lời giải thích nào. Mãi sau này tôi mới nhớ ra điều này : khi đi ngang qua trước nhà thờ Hàng Bột, tôi vô tình cởi mũ ra để chào Chúa Giêsu một cách rất thân mật, thế nên dọc đường, tâm trí tôi cứ lang thang đây đó !... Tôi không bao giờ ngừng ngắm Chúa Giêsu, và kể từ đó, tôi rất cẩn thận. Nhưng than ôi ! anh ơi, điều đó phụ thuộc vào độ dài của đoạn đường phải đi ; đôi khi, ngay cả khi tôi cẩn thận, tâm trí tôi vẫn lang thang đây đó.

Tôi vừa nhớ lại vào đầu tháng 5, Bè trên Nhà tập đã sai tôi đi mua thuốc men và quạt cho năm tập sự. Trên đường đi, mọi việc đều ổn, nhưng trên đường về, tôi cảm thấy rất xấu hổ, và đây là lý do. Không hề nhận

ra, tôi đã quá vui mừng khi thấy thúng Đức Mẹ đã đến, đến nỗi tôi hoàn toàn không tin rằng mình đang đạp xe trong thành phố ; tôi có cảm giác như đang đứng rất gần Đức Mẹ Đồng Trinh, bày tỏ tình cảm thân mật của mình với Mẹ, không phải bằng những lời lẽ thông thường, mà bằng những lời lẽ được lựa chọn, thậm chí còn cố gắng sáng tác những câu thơ để trò chuyện với Mẹ. Từ đó tâm hồn tôi càng đắm chìm vào Mẹ hơn. Tuy nhiên, Đức Mẹ không trả lời tôi một lời nào. Có lẽ Mẹ chú ý hơn tôi, trong khi để tôi nói, Mẹ âm thầm đảm bảo rằng tôi không va chạm với bất kỳ chiếc xe nào.

Mặc dù vậy, tôi vẫn chú ý xem liệu mình có tìm thấy ai bán quạt không vì tôi đã mua thuốc rồi và tôi đang dùng và tôi đang trên đường về. Khi đến Cửa Nam, tôi thấy một cô gái trẻ đang bán quạt. Tôi gọi cô ấy để mua một ít.

- Cô ơi, quạt này giá bao nhiêu vậy?

- Hai đồng một cái.

- Xin bán cho tôi một tá, giá 24 đồng.

Cô ấy suy nghĩ một lúc rồi nói với tôi : «Đó là giá phóng đại ; thực tế, tôi chỉ bán chúng với giá một đồng mỗi cái.»

Sau đó cô ấy chọn cho tôi một tá. Tôi đưa cho cô ta tờ 20 đồng, bỏ quạt vào túi rồi bình tĩnh lên xe đạp rời đi. May mắn thay, cô gái trẻ theo đạo Công giáo này đã gọi tôi lại một cách vui vẻ trả tôi 8... Tôi hơi xấu hổ, nhưng tôi coi đó là chuyện bình thường, vì tôi dễ quên. Thật không may, cô ấy đưa cho tôi hai tờ 5 đồng và sau đó là một tờ 3 đồng. Thay vì đưa cho cô ấy tờ 5 đồng, tôi cứ chìa tay ra, chờ cô ấy đưa cho tôi thêm tờ 3 đồng nữa. Không nhịn được cười, cô ấy nói với tôi : «Anh thật buồn cười, anh trai ạ ; anh mới là người phải trả lại em thứ gì đó...»

Câu chuyện này cho thấy tôi là một người *tu sĩ ngu ngốc*, và những cô gái trẻ không theo Công giáo nhìn thấy tôi hành động như vậy chắc chắn sẽ báo cáo lại cho vui. Còn tôi, cố gắng giữ bình tĩnh để che giấu nỗi xấu hổ, tôi quay lại xe đạp và bắt đầu đạp nhanh một chút để thoát khỏi tình huống tồi tệ này!... Và rồi, mỉm cười, tôi phàn nàn với Đức Mẹ rằng sự gần gũi của tôi với Người đã khiến tôi quên cả những thực tại bên ngoài.

Anh bạn, đôi khi tôi có suy nghĩ ngu ngốc này : nếu cứ tiếp tục thế này, có thể tôi sẽ bị xe tông, hoặc chính tôi đâm vào xe và chết giữa đường. Còn có nhiều cuộc phiêu lưu khác cùng loại, và khi nghĩ đến chúng, tôi không thể nhịn được cười. Tuy nhiên, tôi vẫn bình an,

biết rõ rằng đối với những người yêu mến Chúa, bất kể cái chết nào, Người cũng sẵn lòng chấp nhận.

Hơn nữa, vì tình yêu trong trái tim tôi dường như hòa nhập với tinh thần của thời đại, nên tôi có thể kết hợp mình với Chúa dễ dàng như hơi thở.

Cuối cùng, người anh em yêu dấu của tôi, cho phép tôi hôn anh trong vòng tay của Chúa Giêsu, trong vòng tay của Đức Mẹ Maria...

Em trai của bạn,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 127

Thái-Hà-Áp,
ngày 19 tháng 6 năm 1949

Em gái yêu dấu, [Tê]

Có lẽ em đang than thở về số phận bất hạnh của mình? Tại sao lại buồn thế này ? Em biết rằng trên đường đời có những lúc không chắc chắn : không ai chắc chắn mình luôn bước đi đúng hướng. Em đã thực hiện được nhiều bước đi một cách tự tin, em vẫn còn nhiều bước phải thực hiện, em có thực hiện chúng một cách vững

vàng không ? Em gái ơi, hãy yên tâm và nghỉ ngơi nhé.

Còn anh, anh cũng cảm thấy trong lòng mình một nỗi buồn giống như em vậy. Em biết rằng hoàn cảnh gia đình không còn như trước nữa, nhưng em cũng biết rằng Chúa chưa bao giờ cho phép gia đình chúng ta phải chết đói. Buồn là điều tự nhiên, nhưng em phải cố gắng dâng mọi nỗi buồn này cho Chúa, mà không cần suy nghĩ quá nhiều về nó. Nếu không, em sẽ thiếu lòng tin vào Chúa.

Ngoài ra, bây giờ Chúa đã tìm được người giúp em chi trả học phí, hãy ngồi xuống và nói lời cảm ơn, ngay cả khi chỉ là một ngày. Hãy tin chắc rằng Chúa hiểu rõ lòng em, và không nên lo lắng hay buồn bã mà nói rằng: «Tôi chỉ sợ một điều, rằng tôi sẽ phải đi rất xa để tìm được một cộng đoàn chào đón tôi». KHÔNG ! Hãy an nghỉ, và hãy nhớ rằng đối với những tâm hồn yêu mến Chúa Giêsu, việc chịu khó làm việc này là một vinh dự, bởi vì trên thế gian này, chỉ có nỗ lực, mệt mỏi, đau khổ mới là bằng chứng của tình yêu đích thực dành cho Chúa.

Hơn nữa, chịu khó trong thế gian và chịu khó trong tôn giáo là như nhau, miễn là người ta chấp nhận nỗi đau này một cách toàn tâm toàn ý vì tình yêu dành cho Chúa. Vì vậy, việc tìm cách gia nhập tôn giáo vì sợ

những khó khăn mà người ta gặp phải trên thế gian là một thái độ mâu thuẫn không thể tồn tại trong những tâm hồn yêu mến Chúa Giêsu. Hãy giữ bình an ; chỉ có người nghèo mới được Chúa hứa ban cơ nghiệp. Vì vậy, em không có lý do gì phải lo lắng về những phán đoán mà một số người đưa ra. Và giả sử em bước vào tôn giáo khi mới ba tuổi, ai dám nói : «Vì nhà nghèo nên cô ấy phải bước vào tôn giáo» ? Không ai cả, vì ngày đó em vẫn là con gái của một gia đình không giàu có, nhưng thuộc loại gia đình có điều kiện trung bình. Vì vậy, nếu em bước vào tôn giáo, thì đó chỉ là vì tình yêu dành cho Chúa Giêsu, chứ không phải vì em giàu hay nghèo, bởi vì em tìm thấy nỗi đau hay niềm vui trong đó. Hãy tin rằng Chúa hiểu rõ tâm lòng em và đừng đau buồn một cách không cần thiết.

Vậy thì anh yêu cầu em đừng bao giờ tỏ ra kiêu hãnh với bất kỳ ai. Em hẳn phải coi mình là một cô gái nghèo không có nguồn lực, và cảm thấy mình rất may mắn khi có người cho em nơi trú ẩn. Hãy chấp nhận tình trạng khiêm nhường của mình một cách bình thản. Khi có thời gian rảnh, hãy vui vẻ làm những việc nhỏ cho gia đình đã chào đón em vào nhà họ, và nếu còn thời gian, hãy dùng thời gian đó để cầu nguyện. Em phải biết cách chịu đựng một cách kiên nhẫn, dễ dàng tha thứ và coi mình xứng đáng được mọi người từ bỏ.

Một điểm nữa liên quan đến việc tham dự thánh lễ buổi sáng. Nếu có thể, anh nghĩ em chỉ cần nghe hai thánh lễ thay vì ba thánh lễ là đủ ; phần đầu tiên là nơi em sẽ rước lễ, và phần thứ hai là nơi em tạ ơn. Còn Thánh lễ thứ ba, anh nghĩ rằng em sẽ quá mệt mỏi nếu phải tham dự, đặc biệt là trong mùa này. Em cần phải chăm sóc sức khỏe của mình và do đó không nên hành động thiếu thận trọng.

Anh cũng xin em cầu nguyện cho anh, bởi vì, giống như em, khi thấy em buồn, anh cũng cảm thấy buồn ; mỗi lần thấy em khóc, anh lại không cười được.

Anh chào tạm biệt em và trao cho em nụ hôn bằng đôi môi xinh đẹp của Chúa Giêsu bé nhỏ, người bạn thân yêu của bạn.

Hãy cầu nguyện nhiều cho gia đình. Anh rất buồn về vụ việc T...

Hãy luôn vui vẻ, dâng hiến mọi sự cho Chúa Giêsu.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 130

J.M.J.T.

Thái-Hà-Áp,
Ngày 16 tháng 7 năm 1949

Mẹ yêu dấu của con,

Hôm nay con tiếp tục lá thư của con ngày hôm kia. Vì Tê không thể rời đi theo kế hoạch nên em ấy vẫn ở Hà Nội, nên con có nhiều thời gian để viết thư cho mẹ.

Ôi mẹ !... Thật khó để nói ra !... Những điều con muốn truyền đạt với mẹ lúc này đang chất chứa trong trái tim buồn bã của con, cùng với những tiếng thở dài gần như tuyệt vọng !...

Dù sao đi nữa, mẹ ơi ! Cho phép con nói với mẹ điều này : con không còn hy vọng vào bất kỳ sự an ủi nào trên thế gian này nữa !... Con biết rằng Chúa đã để con phải chịu một hình phạt tàn khốc hơn đối với trái tim con so với những cực hình cay đắng của luyện ngục. Mặc dù con chưa bao giờ trải qua những đau khổ của luyện ngục, nhưng con biết ít nhất rằng linh hồn nào trải qua chúng vẫn giữ được hy vọng và sự chắc chắn rằng một ngày nào đó sẽ được giải thoát khỏi chúng.

Về phần con, con chỉ hy vọng một điều, và để hy vọng này sớm thành hiện thực, con đã đồng ý hy sinh cả cuộc đời mình, gom góp mọi đau khổ mà con phải chịu đựng, và dâng hiến chúng cùng với công đức của Chúa Giêsu, để bố con được hoán cải và trở thành một người hoàn hảo. Nhưng than ôi ! Càng hy vọng, con càng thấy mình cách xa mục tiêu mong muốn ; con càng xin thì càng thấy hy vọng của mình bị dập tắt. Và con thường cảm thấy buồn đến nỗi không thể kìm được nước mắt.

Con tự hỏi tại sao, khi liên quan đến nhiều linh hồn khác, con chỉ cần nói một lời là mong muốn của con được đáp ứng, trong khi liên quan đến bố con, người mà con luôn yêu thương, Chúa lại cho phép mình im lặng. Liệu Chúa có quyết định để con mang cây thánh giá này suốt cuộc đời không ? Có lẽ Người đang đợi cho đến khi con lên thiên đường để cho con thấy ước nguyện của mình đã thành hiện thực ?Ồ ! Nếu vậy, con có thể vui vẻ chịu đựng nỗi đau này. Tuy nhiên, không có dấu hiệu nhỏ nhất nào cho thấy điều này thực sự đúng, vì có vẻ như bố con ngày càng trở nên chai sạn hơn và ông không còn biết cách suy nghĩ nữa...

Ồ ! Chỉ có Chúa mới biết hết nỗi cay đắng trong lòng con. Mẹ thấy đấy, con đã dùng mọi cách rồi ; và những gì con đã làm, con không làm vì thích thú, mà vì vì

phạm tình cảm mà con dành cho bố. Và những hành động của con khiến con đau khổ nhiều hơn là khiến bố xấu hổ. Nhưng con không có nhiều hy vọng ; vì bố giờ đã già rồi và bố vẫn chưa biết cách suy nghĩ !... Con có thể làm gì đây ? Bây giờ tất cả những gì còn lại đối với con là vui vẻ đón nhận nỗi buồn của mình và bố con trong thâm lặng, biết rõ rằng đây chính là cây thánh giá đau đớn mà Chúa giao cho con phải mang cho đến cuối đời.

Điều duy nhất con cầu xin Chúa là khi con rời khỏi thế giới này, con sẽ không phải chịu đựng sự ghê tởm giống như những gì con đã trải qua trên trái đất này. Vâng, mong Người sớm cho con thấy ngày hạnh phúc đó !

Và mẹ ơi, con chắc mẹ cũng cảm thấy giống như con. Nhưng làm sao chúng ta có thể biết được ? Thánh ý Chúa đã quyết định những gì chúng ta phải chịu đau khổ trên thế gian này; chúng ta hãy tiếp tục nỗ lực chấp nhận những đau khổ này một cách tự nguyện, với ý định tích lũy công đức trong cuộc sống tạm bợ này.

Mẹ ơi, con xin mẹ một lần nữa giữ im lặng trước những lời bàn tán, chỉ trích và phán đoán sai lầm của những người ghét bỏ và vu khống chúng ta. Con đã từng nghe nhiều người như vậy trước đây, nhưng con

thường im lặng, không bao giờ trả lời một lời nào với những người này, vì con biết rằng trước mặt Chúa, im lặng là câu trả lời tốt nhất cho họ. Vì vậy, con muốn mẹ giữ thái độ như vậy khi nghe một hoặc nhiều lời phản ánh ít nhiều khó chịu này.

Sau cùng, khi ngày lễ Thánh Anna, vị thánh bổn mạng của mẹ, đang đến gần, và con biết rằng con sẽ không có cơ hội khác, con xin nhân cơ hội này để chúc mẹ một ngày lễ vui vẻ trước, với hy vọng rằng một ngày nào đó con sẽ mang tước hiệu Thánh Anna của Việt Nam. Đây là điều ước con dành cho mẹ, vì mẹ để lại chúng con, con cái mẹ, tấm gương của một người phụ nữ thánh thiện. Riêng con, con phải thú nhận một cách chắc chắn rằng nếu không có mẹ, con sẽ không bao giờ có đủ can đảm để bước tới mục tiêu mà con đã đạt được ngày hôm nay, cũng như con sẽ không bao giờ biết thế nào là cuộc sống tận hiến cho tình yêu của Chúa. Mẹ ơi, con cầu xin Chúa trả lại cho mẹ và ban phúc cho mẹ.

Chúa đã để con phải đau khổ vì một người bố như mẹ biết, mặt khác lại ban cho con hạnh phúc có một người mẹ khôn ngoan và đức hạnh như mẹ.

Ồ ! mẹ ! Con sẽ không bao giờ có thể kể cho mẹ mọi thứ. Vậy nên con sẽ chờ đến ngày chúng ta đoàn tụ trên thiên đàng !

Xin hãy cầu nguyện cho con và gửi lời hỏi thăm đến anh trai cả yêu quý của con, chị gái lớn của con và em trai. Ký ức về họ luôn hiện hữu trong tâm trí con, và con yêu thương tất cả trong tình yêu của Chúa Giêsu. Con cũng xin chào các chú, các cô, các anh chị em họ luôn rất yêu quý của con.

Tạm biệt mẹ yêu quý.
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 132

J.M.T.

Thái-Hà-Áp,
Ngày 31 tháng 7 năm 1949

Em gái yêu quý [Tê],

Em khỏe không, cô bé ? Em có chán nơi mình sinh ra không ? Anh đã nhận được thư của em báo rằng sức khỏe của em tốt hơn so với khi ở Hà Nội. Anh nghe nói là em không muốn quay lại Hà Nội phải không ? Nhưng không ! Anh nói điều này một cách đùa thôi; Có lẽ không buồn nhưng em vẫn cảm thấy sợ hãi, phải không ? Ngày em rời đi, anh chắc chắn em sẽ ra đi

thanh thản, nhưng anh vẫn hơi lo lắng vì có rất nhiều mìn được gài trên đường. Tuy nhiên, anh tự nhủ : tại sao lại phải sợ chết khi em là bạn của Chúa Giêsu ?

Nếu một quả mìn phát nổ, nếu chiếc xe bị lật, không gì có thể làm hại chúng ta, khi chúng ta đứng gần Chúa Giêsu một cách yêu thương !... Từ đó, anh vẫn bình an, tin chắc rằng người được Chúa Giêsu yêu thương sẽ không gặp rắc rối. Đúng không, bé con ?

Khi em về nhà và chứng kiến hoàn cảnh gia đình, em có cảm thấy buồn không ? Còn anh, thỉnh thoảng anh lại rơi nước mắt khi nghĩ đến gia đình, đặc biệt là bố... Anh cũng biết nhận ra trong đó thánh ý Chúa, và tôi luôn sẵn sàng đón nhận bằng tấm lòng tốt đẹp. Và nếu Chúa không ban cho anh sự an ủi trên trần gian về bố, anh tin chắc rằng Người sẽ không thể từ chối ban ơn này cho anh khi anh ở trên thiên đàng.

Hồi em nhỏ bé, trong suốt cuộc sống trên trái đất này, nếu chúng ta muốn chứng tỏ tình yêu đích thực của mình với Chúa, thì không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận những đau khổ về tâm hồn và thể xác đến với chúng ta theo ý muốn thiêng liêng của Người....

Về phần anh, anh chỉ mong muốn ở dưới thế cuộc sống đau khổ này, để sau này trên thiên đàng, anh có

thể nói với Chúa Giêsu, không chút do dự : «Lạy Chúa Giêsu, con yêu Chúa, bởi vì trong suốt thời gian sống trên trái đất, con đã không thể làm bất cứ việc gì để chứng minh rõ ràng với Chúa tình yêu chân thành của con.»

Anh mong em cũng được như vậy, em gái ạ. Vì vậy, đây là điều mà hai chúng ta đã thỏa thuận : chúng ta hứa chỉ yêu một mình Chúa Giêsu, và do đó, trong cuộc sống của chúng ta phải có đau khổ, bị bỏ rơi, đau khổ và những điều tương tự khác, đó là dấu chỉ cho thấy tình yêu chân thành của chúng ta.

Chắc chắn sẽ có những ngày em cảm thấy tâm hồn trống rỗng, khi em biết đến sự bỏ rơi, khô cằn, giống như một bông hoa thiếu ánh nắng mặt trời, thậm chí không được hưởng cả sương đêm ; em sẽ thấy mình bị gió bắc lay động, làm khô héo tâm hồn em...

Anh cũng đã phải trải qua những ngày đau khổ đó, và anh đã trải qua trong im lặng và thanh thản, không một lời phàn nàn, thậm chí không một tiếng thở dài, bởi vì anh không cảm thấy chút cảm giác nào. Anh chỉ có thể dùng nước mắt để diễn tả nỗi buồn của tâm hồn, và thường thì những giọt nước mắt này cũng khá hiếm hoi. Anh chỉ cảm thấy một niềm an ủi duy nhất : chấp nhận mọi thứ một cách toàn tâm toàn ý, xuất phát từ

tình yêu...

Anh biết rằng Chúa Giêsu cũng có cùng cảm giác yêu thương như chúng ta ; do đó, khi Người ban phát sự âu yếm cho chúng ta, nghĩa là khi tâm hồn chúng ta nhận được sự an ủi từ Người, thì những sự âu yếm này giống như những sự âu yếm nảy sinh trong chúng ta những cảm xúc về một tình yêu nồng cháy và sâu sắc. Nhưng cũng có lúc Chúa Giêsu chìm vào nỗi buồn : là một con người, Ngài cũng cần điều gì đó để an ủi chính mình.

Vì vậy, khi đọc chương Thánh Phaolô nói về những người phôi ngẫu phải trả nợ cho nhau, anh nghĩ rằng nếu chúng ta yêu Chúa Giêsu, chúng ta phải tìm cách trả cho Người món nợ tình yêu, vì tất cả những lần Người đã ban cho chúng ta sự an ủi vì tình yêu. Riêng anh, anh không biết cách nào khác để an ủi Chúa Giêsu, Đấng Yêu Dấu trong lòng anh, hơn là chịu đau khổ vì yêu mến Ngài. Hiện tại anh đang sống với một tình yêu trong tim đang khao khát đau khổ. Mặc dù tâm hồn anh chỉ biết đến sự khô cằn và bóng tối, nhưng với mỗi hơi thở, anh cảm nhận được một sự ngọt ngào thấm đẫm tình yêu, vượt xa cảm giác mà anh cảm thấy trong những khoảnh khắc sốt sáng, khi anh nói với trái tim nồng cháy : «Lạy Chúa Giêsu, con yêu Chúa.» Và điều này, bởi vì anh chấp nhận sự khô cằn này của tâm hồn

mình vì tình yêu...

Tuy nhiên, cô bé thân yêu ơi, đừng lo lắng ; anh chỉ muốn cho em thấy một giai đoạn của con đường mà anh đã đi qua, để giúp em giữ được sự bình yên khi trải qua trạng thái này.

Tuy nhiên, vẫn còn nhiều nỗi buồn đen tối và những vết thương đau đớn trên thế giới này, nhân loại không thể diễn tả được và không thể chữa khỏi. Anh không thể nói trước được điều gì sẽ xảy ra với em trong cuộc sống. Chỉ có Chúa mới biết những gì em phải chịu đựng, và Ngài sẽ ở đó để dẫn dắt em, giúp em tiến lên từng bước và cho em lòng can đảm để chịu đựng mọi thử thách. Em sẽ hiểu rõ hơn những điều này sau...

Anh tạm biệt em và hôn em trong vòng tay của Chúa Giêsu.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 136

J.M.T.

Thái-Hà-Áp,
Ngày 1 tháng 9 năm 1949

Bạn Nghi thân mến,

Tôi rất vui khi nghe tin bạn đã đến Lạng Sơn, vì tôi chắc chắn rằng bạn sẽ không phải lo sợ nhiều ở đó so với khi bạn ở gần rừng Bắc Kạn.

Về mặt thể chất thì bạn khỏe mạnh, nhưng tâm hồn bạn có bình an không ? Chắc chắn bạn không còn phải băn khoăn như trước nữa, vì ở Lạng Sơn bạn có cơ hội gặp gỡ các linh mục. Sống vui vẻ và bình an là được thỏa mãn cả về thể chất lẫn tinh thần. Đừng quên tạ ơn Chúa Giêsu và Đức Mẹ Maria vì điều đó.

Bạn Nghi ơi, bạn nói bạn rất vui khi được đến nơi mà chính tôi đã từng trải qua niềm vui và nỗi buồn. Đúng rồi em trai... Chỉ sau này bạn mới có thể hiểu rõ bản chất của những niềm vui mà tôi đã nếm trải ở đó, và tất cả những cay đắng của những đau khổ mà tôi đã phải chịu đựng.

Ồ ! Lạng Sơn ! Đây là nơi tôi sẽ không thể sớm quên ! Giáo phận này giống như tài sản của chị tôi, thánh Têrêsa nhỏ bé ; ngoài ra, trong thời gian tôi sống ở đó, tôi đã nhận được nhiều thông tin liên lạc rất riêng tư từ chị thánh.

Nghi ơi ! Tại sao lại nhắc tôi nhớ tới những ký ức trong quá khứ này ? Bạn có nghĩ là tôi hối hận về chuyện Lạng Sơn không khi yêu cầu tôi cho bạn biết mong muốn của tôi trong vấn đề này ? Không, Nghi ơi, thế giới, cảnh quan rừng núi, hay những chương trình khác để làm. mơ ước, tôi không hối hận về điều đó.Ồ! Đây chắc chắn là những điều khiến tôi thích thú và không gì có thể ngăn cản tôi yêu thương, tuy nhiên, bạn biết rằng tôi đã tự do lựa chọn sống trong khuôn khổ của một cộng đoàn, và do đó, không gì có thể khiến tôi mong muốn sống theo ý thích của mình.

Vì vậy, chỉ sau khi bay đến nơi ở của cuộc sống vĩnh hằng, cánh hoa khiêm nhường của thánh Têrêsa nhỏ bé mới quay trở lại thăm nơi mà tôi không bao giờ ngừng chiêm ngưỡng trên trái đất này bằng ánh mắt tâm linh...

Ồ ! Chúa ơi ! mong ngày đó sớm đến !

Anh Nghi ơi, đủ rồi. Tôi không thể viết dài hơn được nữa ; thời gian đã trôi qua và tôi đã hết giấy.

Tôi mong bạn luôn vui vẻ và yêu mến Chúa Giêsu mọi lúc. Tôi cầu xin Đức Mẹ Maria và chị thánh Têrêsa Hải Đồng của chúng ta nâng đỡ và an ủi bạn khi bạn cảm thấy nản chán hay buồn bã....

Với tình cảm sâu sắc, tôi gửi đến bạn nụ hôn trong Chúa Giêsu, người bạn thân mến của tôi.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 139

J.M.J.

Tu viện Chúa Cứu Thế, Thái-Hà-Áp.

Ngày 30 tháng 9 năm 1949

Gửi đến bông hoa nhỏ bé thân yêu của Chúa Giêsu [Tê],

Em gái thân mến ! Hôm qua anh đã đến thăm em, nhưng tôi nghe nói em bị sốt và anh phải quay về mà không gặp em được...

Để em không buồn, em viết cho em vài lời an ủi.

Tê ! Em gái bé bỏng của anh ! Anh không muốn em vội vã lên thiên đàng, vì em vẫn còn phải sống trên trái đất này trong một thời gian dài. Với anh, người ngày càng cảm thấy xa rời mặt đất thì lại khác. Vì vậy, anh nghĩ rằng Chúa Giêsu chỉ gửi đến em sự khó chịu thoáng qua, trong khi với anh, Ngài đang gửi đến một căn bệnh không thể chữa khỏi bằng bất kỳ phương thuốc nào trên thế giới này !...

Dù sao đi nữa, anh vẫn cố gắng gấp đôi và vẫn vui vẻ; anh sống trong đau khổ nhưng vẫn mỉm cười. Không có gì làm anh vui thích hơn trong cuộc sống là được chịu đau khổ vì tình yêu Chúa Giêsu !...

Vì vậy, sau một ngày đau khổ, anh cảm thấy trong lòng mình một niềm hạnh phúc sánh ngang với niềm hạnh phúc được nhìn thấy Chúa Giêsu trên thiên đàng.

Phải chăng vì lý do này mà chị gái, thánh Têrêsa nhỏ bé, đã nói : «Không có bông hoa nào đẹp và quý giá bằng bông hoa được hái từ bụi cây gai góc, vì nó khiến chúng ta tốn nhiều công sức hơn với những mũi gai nhọn... ?

Ồ ! Thật kỳ lạ, ở đây anh lại nói về sự đau khổ... Anh không biết điều này có mang lại cho em sự an ủi nào không, hay chỉ làm tăng thêm nỗi buồn của em ?

Đề an ủi, hãy cố gắng cười khi em đọc phần thư của anh chỉ nói về sự đau khổ.

Đối với anh, anh cũng phải luôn nỗ lực như vậy. Anh thưa với Đức Mẹ : «Những giọt nước mắt của con, con cầu xin Mẹ hãy giấu chúng đi ; còn những nụ cười của con, xin Mẹ đừng quên tô điểm chúng, làm cho chúng tươi tắn hơn, và chúng sẽ thú vị hơn nhiều.»

Em gái ơi, em hãy thử hỏi Đức Mẹ Đồng Trinh điều tương tự xem, chắc chắn em sẽ thắng, vì Mẹ của chúng ta rất giỏi trang điểm ; từ một cái miệng co lại để khóc, Mẹ có thể tạo ra một cái miệng mỉm cười. Bản thân anh chưa bao giờ ngừng được hưởng lợi từ tài năng sửa chữa mọi thứ của Mẹ ; nếu không có điều này, anh sẽ sợ rằng Chúa Hài Đồng cùng các thiên thần nhỏ sẽ chế nhạo anh và gọi anh là «đứa trẻ khóc nhè» !

Bây giờ em đã được an ủi chưa ? Anh chắc rằng em sẽ cười nhiều đến nỗi không thể đọc tiếp lá thư của tôi được nữa... Nhưng anh sẽ dừng ở đây, hết giờ rồi... anh sẽ tiếp tục sau, nếu anh còn thời gian.

Em gái thân mến, ba ngày nữa là thứ Hai, ngày 3 tháng 10²¹, ngày lễ thánh nữ Têrêsa nhỏ bé của chúng

21 Trong lịch phụng vụ mới, lễ này đã được chuyển sang ngày 1 tháng 10

ta. Có khả năng trên thiên đàng sẽ có một bữa tiệc được tổ chức để kỷ niệm ngày kỷ niệm này. Khi anh viết thư cho em hôm nay, anh không biết rằng đó là ngày chị thánh của chúng ta qua đời.

Niềm khao khát được lên thiên đàng của anh không kém phần mãnh liệt như bông hoa nhỏ bé mỏng manh kia đang khao khát cơn gió nhẹ đưa nó đến nơi ở của tình yêu vô hạn của Chúa Giêsu.

Ồ ! em gái ơi ! Thiên đàng, chẳng phải là nơi mà người ta chỉ biết yêu thương, nơi mà người ta không còn biết đến đau khổ nữa sao ?

Trong trường hợp này, mong muốn của anh là sống lâu hơn một chút trên trái đất này, để chịu đau khổ vì Chúa Giêsu !... Tuy nhiên, em gái ơi ! Cuộc sống này trôi qua thật nhanh. Cuộc sống của anh giống như cánh hoa rơi khỏi bông hoa : nó chỉ tươi trong chốc lát, mất đi độ tươi và bị gió cuốn đi xa !...

Anh biết rằng nếu anh có thể sống lâu hơn, Chúa Giêsu sẽ gọi anh trở thành một linh mục. Nhưng không, cuộc đời anh thật ngắn ngủi !... Chúa Giêsu đã ban cho anh một ơn gọi khác, đó là trở thành tông đồ theo cách của những tâm hồn nhỏ bé.

Bây giờ anh có một người em tâm linh nhỏ bé sẽ trở thành linh mục thay anh, và người em nhỏ bé này đã được Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu chọn cho anh ; đây là hy vọng của tôi cho tương lai... Anh vui mừng, vì khi anh ở trên thiên đàng, anh sẽ thấy người em nhỏ này tiến lên bàn thờ và dâng lễ hy sinh. Anh xin em hãy cầu nguyện cho em ấy. Có lẽ em ấy không biết gì về những điều Chúa Giêsu đã cho anh biết về anh ấy ?

Anh cấm em nói những điều này với bất kỳ ai ; hãy giữ bí mật cho đến ngày em thấy chúng được hiện thực hóa rõ ràng. Em có nghe thấy không, bé con ?

Từ thiên đàng, anh sẽ nhìn xuống các em trai, em gái của anh, và anh sẽ yêu thương các em nhiều như anh đã yêu thương các em khi còn ở trần gian, trên thiên đàng anh cũng sẽ yêu thương các em nhiều như anh đã yêu thương các em. À ! Anh đã đi vượt ngoài chủ đề của mình rồi ! Anh xin chúc em một lễ mừng Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu, vì sợ rằng vào ngày đó anh có thể không gặp em hoặc viết thư cho em.

Anh trai của em đang nói lời tạm biệt với em

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 143

J.M.T.A.

Tu viện Chúa Cứu Thế, Thái-Hà-Áp,
Ngày 9 tháng 11 năm 1949

Người em thân mến trong Chúa Giêsu (Nghị)

Bạn Nghị thân mến, tôi nhận được thư của bạn vào đúng ngày lễ Chúa Kitô Vua. Những lời của các bạn làm tôi rất cảm động..., chúng đã thấp lại trong lòng tôi tình yêu mà tôi dành cho từng người, các em nhỏ thân mến!... Nghị, đừng ngần ngại nói chuyện một cách thoải mái với những người bạn nhỏ của mình về *tình yêu của Chúa Giêsu* dành cho từng người nhé ! Cuộc sống của bạn có thể quan trọng đến mức nào mà bạn sợ mất nó khi phục vụ cho những đứa em trai của mình ?

Không, *chỉ có tình yêu mới quan trọng*, và tình yêu của Chúa Giêsu là tình yêu vô hạn. Ô ! Xin Chúa ban ơn cho bạn hy sinh bản thân vì tình yêu dành cho những người trẻ này. Hy sinh bản thân vì họ chính là hy sinh bản thân vì người bạn thân yêu của tôi; chết vì hai người em, hay vì một người em, hay vì cả nhóm, chính là chết vì Chúa Giêsu, người bạn thân mến của tôi.

Ngài là nguồn gốc của tình yêu ; Chính Ngài đã truyền đạt cho anh một chút tình yêu của Ngài để chính anh có thể yêu thương em, các em của anh. Vì vậy, Nghi, em trai yêu dấu của anh, em càng gần Chúa Giêsu, em càng yêu Người bằng một tình yêu nồng cháy, thì anh cũng thấy tình yêu của anh dành cho tất cả các em càng trở nên mạnh mẽ hơn, lâu dài hơn.

Anh luôn gọi các em là em trai, nhưng thực ra, anh yêu thương và chăm sóc các con bằng tình cảm của một người mẹ.

Ồ ! Chúa ơi ! Nếu có thể diễn tả được tình yêu mà Chúa dành cho con, nếu có thể diễn tả hết mọi cảm xúc của con đối với những tâm hồn con yêu, con sẽ xin Chúa ban cho con một khoảng thời gian vô tận để làm như vậy, bởi vì tình yêu của con dành cho những tâm hồn con yêu đến từ tình yêu của Chúa, một tình yêu bất tận, một tình yêu đi sâu vào cõi vô tận !

Vậy nên, Nghi thân yêu, khi yêu thương các em, các em trai của anh, anh chỉ có thể nói với các em rằng anh yêu thương các em ; nhưng nếu anh phải giải thích cho em biết lý do anh yêu em, anh sẽ yêu cầu giữ im lặng.

Bị một người vô thần đâm, bị một viên đạn xuyên qua cơ thể, trút hơi thở cuối cùng trong sự cô lập, là một

lời cuối cùng, một nụ hôn cuối cùng, một cái nhìn tạm biệt đầy yêu thương, rời xa thể xác, bay đi, theo linh hồn, và hợp nhất với tình yêu vô hạn của Chúa Giêsu.

Thì ra tình yêu không bao giờ chết!

Và anh coi cơ thể anh cho đến cuối đời vẫn là một sự hủy diệt hoàn hảo. Bởi vì tình yêu không thể chết, nên nó vẫn tiếp tục yêu mà không có giới hạn thời gian. Ô! Ôi, giá mà anh có thể chết vì tình yêu !... Nếu cho đến bây giờ anh không sống vì tình yêu, anh biết rằng anh sẽ không bao giờ có thể vượt qua được những ngày tháng này, chúng đã trở thành một vết thương sâu hoắm giày vò trái tim anh... Nhưng Nghi à, anh nghĩ rằng điều đó không quan trọng lắm...

Và đây anh ở phần cuối trang giấy, trong khi những từ «tình yêu và tổn thương» vẫn tiếp tục chiếm giữ tâm trí anh. Anh yêu cầu em để điều đó sang một bên.

Anh biết rằng đặt niềm tin vào con người là điều vô ích. Điều này giống như việc trồng cây vào mạng nhện để được bảo vệ khi bạn bay từ trên cao xuống, hy vọng sẽ đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng. Chúng ta *phải trồng cây vào Chúa* ; lòng tin trọn vẹn của chúng ta vào Ngài giống như tia sáng phát ra từ ý nghĩ của Ngài. Tất cả những gì Ngài «muốn» Ngài thực hiện nó. «Ai tin

cây Đức Chúa Trời sẽ được mọi điều mình mong ước, không bao giờ phải hối hận !»

Vì vậy, đừng lo lắng về cơ thể của anh. Anh đã thực hiện một hành động hiến dâng trọn vẹn, và hành động này đã được chấp nhận. Bây giờ tất cả những gì anh phải làm là chờ đợi đến lúc được phép rời đi.

Anh xin em hãy cầu nguyện cho anh.

Về số tiền mà anh đã nói với em trong lá thư trước, anh nghĩ là cần thiết để anh có thể chăm sóc Bai chu đáo, vì anh biết rằng anh là một người rất nghèo theo đạo ; tất cả những gì anh có thể dành cho các em trai của mình là lòng trắc ẩn và tình yêu thương chân thành, nhưng khi nói đến tiền bạc, anh không có một xu nào. Vì vậy, em phải chăm sóc em trai mình ngay lập tức và cung cấp cho em ấy những nhu cầu thiết yếu trong cuộc sống. Nếu em thực sự yêu em ấy, em phải dành cho em ấy rất nhiều sự chú ý.

Anh vẫn chưa biết ngày nào anh sẽ rời đi và anh cũng không thể xác định được ngày chính xác Bai sẽ đến Hà Nội. Do đó, tốt nhất là em nên gửi lệnh chuyển tiền đến Hà Nội ngay lập tức và để an toàn hơn, em nên gửi lệnh đến Bê trên Nhà tập, để khi đến Hà Nội, Bai có thể nhận được những thứ cần thiết nhờ số tiền này. Anh cũng yêu

cầu em cho anh biết địa chỉ chính xác của gia đình mà em muốn Bai ở, để anh có thể dễ dàng đưa em ấy đến đó.

Đây chính là điều anh muốn nói với em. Anh mong em đừng lo lắng. Hãy tin tưởng vào Chúa, Đấng là nguồn gốc của mọi thứ.

Lòng tin của chúng ta nơi Ngài giống như chiếc chìa khóa trong tay người giữ kho báu. Nếu chúng ta muốn bất cứ điều gì, chúng ta có thể tự do mở kho tàng vô hạn của Chúa, để lấy từ đó mọi thứ cần thiết cho chúng ta và tận hưởng khi cần.

Hãy tự tin lên nhé Nghi ! Nản lòng là làm hoen ố hình ảnh của Chúa, vì chúng ta coi Ngài là người không có khả năng giúp đỡ chúng ta.Ồ ! Nếu em nhìn kỹ, em sẽ thấy rằng chỉ những ai nản lòng và thiếu niềm tin vào Chúa mới rơi vào địa ngục.

Mọi nỗi lo lắng hiện lên trong tâm trí chúng ta giống như cách Chúa nhắc nhở chúng ta về nhu cầu cầu nguyện... và về lòng tin tưởng đích thực, phó thác hoàn toàn cho Chúa để được Ngài giải cứu khỏi những lúc kinh hoàng nhất.

À! vậy là đủ rồi. Anh đã nói hết rồi!... Tất cả đều quy về «tình yêu» và «tin tưởng». Hãy thực hành điều này và em sẽ thấy tâm hồn mình luôn sống trong bình an.

Tạm biệt em trai yêu quý và tốt bụng của anh,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 149

J.M.T.A.

Thái-Hà-Áp,
Ngày 4 tháng 1 năm 1950

Chị yêu dấu, [Lê]

Chị thân mến, tối ngày 31 tháng 12, em nhận được thư của Sáu gửi từ Hữu Bằng. Em không khỏi xúc động sâu sắc !... Và trong cảm xúc sâu sắc này, có sự pha trộn giữa niềm vui và nỗi buồn... Em vui mừng, bởi vì trong một thời gian dài, em đã chờ đợi tin tức từ Sáu, tin tức sẽ cho em biết tình hình thực sự của cô ấy. Vì vậy, khi nhận được thư của cô ấy, em cảm thấy một niềm hạnh phúc có thể so sánh với niềm hạnh phúc mà nụ hôn yêu thương dịu dàng của Chúa Giêsu mang lại cho em.

Tuy nhiên, sau khi đọc lá thư này, em đã bị một nỗi buồn xâm chiếm, xé nát trái tim em !... Sầu cho em biết rằng cô ấy rất muốn gặp em, và vì kể từ ngày chúng em chia tay, em không còn hy vọng có thể gặp cô ấy nữa, nên trái tim em liên tục cảm thấy buồn bã. Sau đó, cảnh mồ côi của cô ấy chỉ làm tăng thêm nỗi buồn của em mỗi khi nghĩ đến cô bé.

Cô ấy có cuộc sống rất khó khăn, phải tự mình chăm sóc hai hoặc ba khu đất lớn, chưa kể đến những cánh đồng lúa. Và cô ấy không có ai để dựa vào, không có ai cô ấy có thể tin tưởng.

Chưa kết hôn, cô ấy sống một mình và thấy mình thiếu thốn mọi thứ. Cô ấy cho em biết rằng tài sản của cô đã bị Việt Minh phá hủy và đốt cháy hoàn toàn, và toàn bộ đồ đạc, quần áo, hình ảnh và tượng cũng đã bị phá hủy và di dời.

Sáu, bị tước đoạt toàn bộ mọi thứ, đã trốn thoát và hiện đang sống ở Hữu Bằng, nơi cuộc sống ngày càng trở nên khó khăn hơn đối với cô.

Sau khi viết cho cô ấy vài lời an ủi, em mời cô ấy cầu nguyện và xin Chúa ban ơn để cô ấy có thể tự nguyện chấp nhận những thử thách này.

Thật là bi thảm cho cô ấy !... Giống như cô ấy, em cảm thấy một nỗi đau sâu sắc, và điều này không chỉ xảy ra ngay từ lúc tôi đọc lá thư của cô ấy, mà thậm chí còn từ rất lâu trước khi nhận được tin tức từ cô ấy.

Và chị ơi, chị hãy nghĩ rằng Sáu cũng giống như em, và em cũng giống như Sáu. Cả hai chúng em sống cùng nhau dưới sự chăm sóc của một người mẹ. Tình cảm gắn kết chúng tôi lại với nhau như anh chị em cùng huyết thống; và như một minh chứng cho tình yêu gắn kết chúng ta lại với nhau, Thiên Chúa đã ban cho chúng ta khả năng cảm nhận nỗi đau khổ của nhau.

Vậy thì, chị ơi, vì thương em, chị hãy nghe lời yêu cầu sau đây : nếu chị có một bộ quần áo nào còn dùng được - càng tốt hơn nếu là quần áo mới - thì chị hãy gửi nó về đây cho em, để em tìm cách chuyển đến Hữu Bằng cho Sáu.

Cô ấy không yêu cầu bất cứ điều gì, nhưng vì cô ấy đã mất tất cả, em nghĩ cần phải thực hiện cử chỉ này.

Nếu chị cũng có quần áo để mặc đi lễ thì thật tuyệt, vì thời tiết rất lạnh vào thời điểm này trong năm. Nếu cần phải trả cho chị điều gì, em xin Chúa Giêsu và Đức Mẹ Maria làm điều đó cho em.

Còn về cánh đồng lúa của Sáu, em sẽ nói chuyện sau với cô ấy... Cô ấy có lẽ sẽ không quên cử chỉ tốt bụng của chị.

Em cầu xin chị vui lòng chấp nhận yêu cầu của em, và nếu có thể, hãy gửi quần áo cho em ngay lập tức, vì sẽ sớm có cơ hội đi Hữu Bằng. Nếu em không thể đi được, em sẽ giao phó việc này cho người khác.

Em trai yêu thương chị rất nhiều,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 150

J.M.J.T.

Tu viện Redemptorist,

Thái-Hà-Áp,

Ngày 17 tháng 1 năm 1950

Em gái yêu quý của anh,

À ! Sáu, người em gái yêu dấu của anh, vào buổi tối ngày cuối cùng của năm 1949, Chúa Giêsu đã mang đến cho anh một tin vui khiến anh vô cùng xúc động và choáng váng. Anh bắt đầu run rẩy khi nhận ra trên

phong bì có con tem trả lời mà anh đã dán trên lá thư trước.Ồ ! Chúa Giêsu thật quảng đại biết bao, thật đáng được yêu thương biết bao ! Em gái ơi, khi nhận được thư của em, anh không biết phải nói gì để cảm ơn Chúa Giêsu, Đấng đã nhân từ cho anh thêm tin tức an ủi về em. Anh chỉ nhìn ngắm Ngài, mắt đầy lệ.

Một thời gian trước, về phía em, đã có sự *im lặng hoàn toàn*, vì vậy anh không còn hy vọng nhận được tin tức gì của em nữa. Mong muốn của anh càng mãnh liệt, hy vọng của anh càng xa vời, anh càng tuyệt vọng. Trong nỗi đau buồn, anh nghĩ rằng có lẽ em đã bị cơn lốc chiến tranh cuốn sang thế giới bên kia, hoặc bị chôn vùi đâu đó trong một khu rừng vắng vẻ !... Anh buồn, và mỗi khi nghĩ đến em, đưa em gái mò côi, nỗi buồn của anh lại càng tệ hơn, khi anh đã nghĩ đến em !

Anh cũng nhớ lại những ngày tháng hạnh phúc của tuổi thơ... khi niềm vui lớn nhất của chúng ta là được sống gần nhau !... Anh không xấu hổ khi để nước mắt chảy dài trên má, khi anh nhìn về phía xa và thấy sương mù trắng trôi qua ngọn núi của mỏ.

Anh buồn !... Và nỗi buồn của anh, anh chỉ có thể chia sẻ với Đấng yêu thương anh : Chúa Giêsu. Nhưng vì sợ rằng, mỗi lần mở lòng với Ngài, những ký ức buồn sẽ tràn về, anh phải trao trọn trái tim mình cho Ngài. Mọi

đau khổ, mọi ký ức của anh, anh đã phó thác cho Chúa Giêsu, cầu xin Ngài dùng chúng để an ủi em thay anh ở nơi xa xôi này, nơi mà ánh mắt anh không thể chạm tới.

Anh luôn giữ một kỷ niệm buồn về em cho đến một ngày lá thư của em đến tay anh. Em gái ơi, hôm nay, mặc dù qua lá thư này anh biết em vẫn còn sống, nhưng em đã kể cho anh biết bao nhiêu điều khác... và những điều đó đã nhấn chìm nụ cười của anh trong nước mắt!... Anh vẫn cố gắng vui vẻ, bởi vì đó là ý Chúa !....

Em chắc hẳn đang gặp nhiều rắc rối lắm phải không, em gái ? Anh chia sẻ nỗi buồn của em và anh dâng lên Chúa Giêsu hai trái tim đang cùng uống chung một chén đắng.

Nỗi đau gây ra bởi sự em mất mát tất cả của cải, anh cũng cảm thấy vậy, vì anh thương hại cho số phận của em. Hãy nhận biết rằng đây là ý muốn thánh thiện của Chúa mà không nên nản lòng hay phàn nàn. Nếu Chúa cho phép chiến tranh phá hủy di sản của em, thì cũng vì yêu thương em mà Ngài cho phép điều đó xảy ra, muốn nhắc nhở em rằng em phải tin cậy Ngài và chạy đến với Ngài để được che chở.

Anh cũng biết rằng em thực sự cô đơn trên thế gian này ; chiếc khăn tang mà em đội gợi lại ký ức buồn về

mẹ em ; thêm vào đó là sự mất mát toàn bộ tài sản của em gần đây...

Ồ ! Chúa ơi ! Thật cay đắng, biết bao đau khổ tích tụ, đã đến để làm tan nát trái tim em!... Tuy nhiên, em gái ơi, đó là ý Chúa, và chính em đã nhận ra điều đó khi viết cho anh : «Em không xin anh điều gì cả, ngoại trừ việc cầu nguyện cho em, để em có thể vui vẻ chấp nhận đau khổ.»Ồ ! lời này đã an ủi anh biết bao, nó đã làm vui lòng anh biết bao ; bằng cách này, em cho thấy em đồng ý chịu đựng mọi thứ trong hòa bình và tuân theo ý muốn của Chúa.

Cho đến tận bây giờ, từ ngày nhận được thư của em, anh vẫn lo lắng, luôn tự hỏi : em sống ở Hữu Bằng thế nào ? Ai nuôi em ? Em sống với ai ? Em sẽ ra sao ? Khi em viết thư cho anh, hãy cung cấp cho anh thông tin chi tiết về điều này.

Em vẫn rất muốn gặp bạn ở Hữu Bằng. Bề trên đã cho phép anh đến đó. Anh đã nộp đơn xin cấp giấy thông hành cho mục đích này kể từ tháng 11 năm 1949, nhưng vẫn chưa nhận được. Vì vậy, anh sẽ đi khi có thể dễ dàng thực hiện chuyến đi. Tuy nhiên, mục đích của anh khi thực hiện chuyến đi này không phải là để thăm em mà là đưa em đến Hà Nội, như anh đã nói với em trong những lá thư trước. Vâng, anh muốn em tiếp tục

việc học của mình để anh có thể học thêm ít nhất một chút, điều đó sẽ có ích hơn cho em so với việc cứ mãi như hiện tại.

Để đạt được điều này, anh đề xuất tìm một người có thể thay em quản lý ruộng lúa, để em được tự do hơn và cuộc sống bớt khó khăn hơn. Anh sẽ nói chuyện với em về vấn đề này khi anh gặp em ở Hữu Bằng. Nhưng để mọi việc dễ dàng hơn, anh yêu cầu em cho anh biết ngay số «mẫu» [diện tích 3600 m²] đất và ruộng lúa... v.v. em còn lại, để anh có thể chuẩn bị mọi thứ trước, kéo đến lúc chúng ta gặp nhau, sẽ mất quá nhiều thời gian.

Còn vấn đề nhà ở tại Hà Nội, anh cũng sẽ trao đổi với em ở Hữu Bằng. Đừng lo lắng về bất cứ điều gì : hãy dâng mọi thứ cho Chúa với sự tin tưởng trọn vẹn, Ngài sẽ luôn ở đó để nâng đỡ và dẫn dắt em.

Về phần anh, anh muốn giúp em hết sức mình, cũng như anh yêu Chúa Giêsu hết sức mình, miễn là anh không đi chệch khỏi giới hạn của Luật Dòng và ý muốn của Bề trên của anh.

Nhân tiện, em gái ơi, Tết Nguyên đán của Việt Nam sắp đến rồi, anh nhớ những gì em đã hỏi anh trong thư. Vì vậy, nhân dịp này, hãy cho phép anh tặng em một

món quà. Anh đã xin món quà này từ Bề trên Nhà tập, người rất quan tâm đến số phận của em khi nghe anh nói về em.

Ngoài món quà này, anh cầu nguyện nhiều cho những ý định của em, và anh muốn em bước vào năm mới một cách vui tươi, chuẩn bị đầy đủ để chào đón những gì Chúa sẽ gửi đến cho em trong năm, cả những đau khổ lẫn niềm an ủi... Hãy vững vàng trong sự tin tưởng của mình ; Chúa Giê-su chồng của em cũng ở đó, cùng với Đức Maria, Mẹ của em. Còn điều gì có thể khiến em sợ nữa ?

Anh còn nhiều điều muốn nói với em nữa, em gái ạ, nhưng thế là đủ rồi. Anh sắp hết thời gian rồi... Anh sẽ kể cho em nghe khi chúng ta gặp nhau.

Anh chào tạm biệt em và trao cho em nụ hôn bằng đôi môi xinh đẹp của Chúa Giêsu nhỏ bé. Chính với tình yêu của Chúa Giêsu mà anh đã yêu thương em và vẫn yêu thương em ; vậy nên anh cũng xin Ngài hãy thay anh thể hiện rõ tình yêu này với em.

Cũng nhớ cầu nguyện cho anh luôn được vui vẻ, vì lúc này tâm hồn anh giống như cuộc sống cô đơn của em... Nhưng không, anh vẫn yêu Chúa Giêsu nồng nhiệt, và anh chờ đợi Ngài đến !

Tạm biệt người em yêu dấu trong Chúa Giêsu,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

3

Ở SÀI GÒN VÀ ĐÀ LẠT (1950-1954)

«Đáp lời cuộc sống
bằng nụ cười»

Thư số 251

LT 151

J.M.T.A.

Sài Gòn,

Ngày 12 tháng 2 năm 1950

Kính gửi Cha [A. Boucher],

Có lẽ cha đang chờ tin tức về chuyến đi Hà Nội-Sài Gòn của con. Hôm nay, mặc dù cảm thấy không khỏe vì thời tiết nóng nực ngột ngạt, con vẫn cố gắng viết thư cho cha.

Con đã đến nhà bình yên sau chuyến đi kéo dài ba giờ, từ 2:30 chiều đến 5:30 chiều. Trên máy bay, con cảm thấy không thoải mái chút nào ; tiếng gầm rú của bốn động cơ thậm chí còn tác động đến trái tim con. Ngoài ra, máy bay liên tục lên cao và xuống thấp, gây ra sự thay đổi nhiệt độ từ nóng đến lạnh dữ dội. Các tiếp viên hàng không có vẻ rất thờ ơ với hành khách, để mọi người tự lo liệu và chỉ lo dịch vụ ăn uống. Con cảm thấy mệt mỏi đến nỗi có lúc nghĩ rằng mình không thể sống để nhìn thấy Sài Gòn. Đôi khi tim con đập nhanh đến nỗi con thấy khó thở ; đôi khi, nhịp đập yếu đến nỗi con cảm thấy như mình sắp mất hơi thở.

Con muốn thỉnh thoảng liếc nhìn quang cảnh đang diễn ra trên mặt đất, nhưng con quá mệt. Tệ hơn nữa, có một số hành khách đang hút thuốc. Con nghĩ rằng hút thuốc bị cấm, nhưng vì lý do nào đó, luật này bị bỏ qua, nên không khí rất ô nhiễm và khó thở. Con liên tục cảm thấy buồn nôn nhưng vẫn cố gắng nhịn.

Khi đến sân bay Sài Gòn, con nghĩ mình đã thoát nạn, nhưng sau khi đứng dậy và đi được vài bước, con đột nhiên cảm thấy chóng mặt và nôn ói dữ dội mà không kịp dùng đến túi giấy đã được chuẩn bị. Những hành khách sững sốt không nói lời nào, nhưng người trực trên máy bay lại chỉ trích con một cách cay đắng. Con rất lấy làm tiếc về điều này và định nói với anh ta rằng : «Đây là một tai nạn mà tôi hoàn toàn không mong muốn... và có người nào lại không muốn cư xử đúng mực chứ ?» Nhưng con đã thay đổi suy nghĩ và tự an ủi mình rằng : tốt hơn là nên im lặng và chịu đựng. Thế là con xuống máy bay với sự mệt mỏi và buồn bã...

Việc bay không hề mang lại sự an ủi cho con ; ngoài ra, mong muốn của con là từ nay trở đi, con sẽ không bao giờ đi máy bay nữa trừ khi vâng lời Bề trên.

Khi con đến, Bề trên đã chào đón con rất vui vẻ và tiếp tục đối xử với con rất tử tế, để nỗi nhớ ngôi nhà ở Hà Nội đang dần phai nhạt. Trước khi rời Hà Nội, cha

có nói với con là Bê trên Sài Gòn hơi nghiêm khắc... Nhưng hình như không phải vậy, vì với con, thay vì nghiêm khắc, ngài luôn tìm cách làm con vui vẻ hơn. Ngài dẫn con vào phòng bên cạnh phòng ngài ấy, và ngay khi con đến, ngài nói với con : «Nếu con muốn hoặc cần bất cứ thứ gì, hãy hỏi, con sẽ được ban cho, hãy gõ cửa, con sẽ được mở cho».

Thỉnh thoảng, nỗi nhớ lại làm con buồn, nhưng khi biết rằng chính ý Chúa đã đưa con đến đây, tất cả những gì con phải làm là tuân theo ý Chúa, phó thác cho Chúa ký ức về những người con yêu thương. Chỉ đến khi đến đây, con mới thấy rõ mọi chuyện và hiểu rằng Chúa muốn con đến ngôi nhà này ở Sài Gòn, không phải để cho con được nghỉ ngơi, mà để thỏa mãn mong muốn chịu đau khổ vì Người. Vì vậy, con đã tự trách mình: khi biết tin con sẽ chuyển từ Hà Nội vào Sài Gòn, thay vì đáp lại bằng tiếng «vâng» vui mừng, con lại đón nhận tin này bằng vẻ mặt buồn bã, và con đã nói «vâng» như thể bị ép buộc... Chúa biết điểm yếu lớn lao của con !... Và bất chấp mọi thứ, con đã nỗ lực để tuân theo ý Chúa một cách hoàn hảo ! Bây giờ con thấy rõ ràng, đây là ý muốn của Chúa, thật là huyền bí.

Ở đây có vẻ như các Cha đang phải chịu đựng rất nhiều vì thiếu nhân sự để hoàn thành nhiều nhiệm vụ

khác nhau. Con cảm thấy tiệm may rất bừa bộn vì không có ai chăm sóc và công việc cũng không được tổ chức. Các anh em thậm chí còn không có tạp dề để làm việc, trong khi có rất nhiều vải nhưng lại không có người may.

Tình hình của ngôi nhà này như vậy, thực sự có rất nhiều điều phải chịu đựng. Vì vậy, khi đến đây, con không mong đợi được đối xử tử tế, mà mong muốn duy nhất của con là Chúa sẽ đối xử với con như Người đã đối xử nhiều lần ở Hà Nội, bằng cách để con được ở một bên. Con sẽ cố gắng hết sức để kiên nhẫn trong lúc đau khổ.

Lòng con đã tràn ngập nỗi buồn từ lâu, nhưng con vẫn không biết nỗi buồn này có hiện trên khuôn mặt con không, điều này khiến con nghĩ rằng ngay cả Chúa cũng không thể xuyên thấu nỗi buồn trong lòng con.

Xin hãy cầu nguyện để con biết cách biến nỗi buồn thành niềm vui, và dâng niềm vui này cho Chúa Giêsu yêu dấu của con.

Nụ cười của con, mặc dù không có giá trị gì nhiều, nhưng nếu nó xuất phát từ một trái tim yêu thương, thì chỉ có thể mua được bằng cái giá của tình yêu vô hạn. Cầu xin cho những nụ cười tình yêu nở rộ trong lòng

hoa tâm hồn con, để làm say đắm trái tim người bạn nhỏ bé thân yêu của con.

Sau cùng, cho phép con gửi lời chào đến tất cả các bạn nhỏ (những người mới vào Nhà tập) và chúc các bạn một năm mới hạnh phúc. Vì đã quá muộn rồi nên con không thể viết thư cho họ kịp thời ; Xxn hãy thay mặt con chuyển lời chúc của con đến họ, ngay cả khi điều đó có nghĩa là phải viết thư cho họ nếu có thể.

Kính thưa cha, con dừng lại ở đây để cảm ơn cha về lòng rộng lượng và tình cảm mà cha đã dành cho con trong những ngày tháng được ở bên cha. Nếu thư của con rời rạc và cầu thả, xin hãy bỏ qua cho con, vì con đang viết vội.

Con gửi đến cha một nụ hôn trong Chúa Giêsu và xin cha ban phước lành cho con.

Đứa con xa cách của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 152

J.M.T.

Tu viện Sài Gòn, ngày 19 tháng 2 năm 1950

Các em thân mến của Chúa Giêsu bé nhỏ [các tập sinh].

Các em thân mến, đã hơn một tuần kể từ khi anh đến Sài Gòn. Anh luôn nghĩ đến các em. Trước khi rời cộng đoàn Hà Nội, hay nói rõ hơn là rời Nhà Tập, Cha Bê Trê Nhà Tập đã nói với anh : «Khi đến Sài Gòn, nếu có thể, con đừng quên viết thư cho chúng tôi». Và ngài nói thêm : «Tôi không muốn con mất danh hiệu Anh em Nhà Tập : ngay cả khi con ở xa, tôi yêu cầu con giữ lời giao phó này, để cầu nguyện cho các tập sinh và thỉnh thoảng viết thư cho họ để làm họ vui lòng». Thật sự những lời này đối với anh giống như một lời mời gọi hãy thường xuyên nghĩ đến các em, và mặc dù sống xa, anh cảm thấy càng có nghĩa vụ phải cầu nguyện nhiều hơn cho các em.

Khi đến Sài Gòn, các em định viết thư ngay cho các em để kể đôi chút về chuyến đi của anh, nhưng vì thời tiết thay đổi và trời nóng nực, anh mệt đến nỗi không thể cầm chắc được ngòi bút. Hơn nữa, trái tim anh như

bị sự khô cằn và buồn bã xâm chiếm, không muốn viết thư cho các em.

Hôm nay anh chẳng thấy vui hơn lúc mới đến là mấy, nhưng nghĩ rằng «các Chúa Giêsu bé nhỏ» của anh đang tự hỏi về anh : «anh ấy sống thế nào ? anh ấy có chán việc tập sự không ? Phải chăng anh ấy quá vui mừng khi ở Sài Gòn đến nỗi đã hoàn toàn quên mất chúng tôi?... mặc dù anh rất khô khan, anh vẫn viết cho các em vài dòng.

Các em thân mến, nỗi nhớ nhà không hề ngăn cản anh thực hiện ý Chúa, mà đối với anh, đó là lý do thúc đẩy anh hành động mạnh mẽ và can đảm hơn, vì anh thấy rằng sự hy sinh của anh là bằng chứng của tình yêu dành cho Chúa. Mặc dù khoảng cách vẫn giữ những kỷ ức buồn trong anh, nhưng đó là cơ hội để anh dâng lên Chúa tấm lòng đau khổ và buồn bã. Lời cầu nguyện, đi kèm với tiếng rên rỉ đau khổ, là lời cầu nguyện mà Chúa chắc chắn sẽ đáp lại. Các em ở xa, anh tin chắc điều này để cầu xin Chúa cho các em luôn vui tươi và được bền chí. Niềm vui của những ai yêu mến Thiên Chúa, ở mọi nơi và mọi lúc, bao gồm việc tuân theo ý muốn của Thiên Chúa.

Nếu khi đến đây, mặc dù buồn bã và chán ghét, anh nghĩ rằng mình có thể dựa vào sức mạnh của chính

mình, thì anh sẽ không thể nào ngủ yên được. Tuy nhiên, bằng nụ cười của mình, anh cố gắng hết sức để làm hài lòng Chúa Giêsu nhỏ bé trong lòng anh. Nếu như Ngài ấy vô tình nhìn thấy vẻ buồn bã của anh, và không dám hỏi anh bất kỳ câu hỏi nào, thì Ngài sẽ nghi ngờ anh một chút, và có vẻ như Ngài cũng nên nghiêm khắc với anh trong những lúc anh buồn. Không, anh không muốn làm Chúa Giêsu đau khổ như vậy.

Vì vậy, anh phải cố gắng vui mừng, che giấu nỗi buồn của mình với Ngài, và làm vui mừng Đấng ngự trong anh.

Đến đây, anh nhận ra rằng anh không rõ ràng trong suy nghĩ, lạc đề và nói chuyện với các em về những điều không có sự theo dõi, dường như không có nghĩa gì cả. Vì vậy, anh mong các em tha thứ cho sự thiếu quan tâm này.

Vì đây cũng là đầu năm mới, anh chân thành chúc các em luôn vui tươi, thực hành yêu Chúa trong đau khổ. Đây là bài học cần phải học thông qua thực hành. Còn những điều khác anh muốn nói nhưng không thể diễn đạt hết, anh xin Đức Mẹ cho các em biết vào thời điểm thích hợp. nơi các em thì thăm với Mẹ.

Anh cũng xin các em đừng quên người đang ở xa. Xin hãy cầu nguyện để anh luôn vui vẻ như anh mong muốn.

Cuối cùng, xin cho anh gửi đến mỗi người một nụ hôn bằng đôi môi xinh đẹp của Chúa Giêsu hài đồng.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 153

J.M.T.

Sài Gòn,

Ngày 19 tháng 2 năm 1950

Anh Théophane thân mến và các em thân mến,

Anh em thân mến, hôm nay là hơn một tuần kể từ khi tôi đến Sài Gòn. Tôi luôn ghi nhớ hình ảnh những người tôi yêu quý tại tu viện ở Hà Nội !Ồ ! Nếu tôi không hiểu rằng đó là ý Chúa, làm sao tôi có thể kìm nén nỗi buồn khi biết mình sắp phải lên đường vào Sài Gòn ? Đúng là chỉ có Chúa mới hiểu được lòng tôi, và nước mắt tôi trong là bằng chứng.

Giờ đây, Tết đến gợi lại trong lòng tôi những năm tháng đã qua, những nụ cười rạng rỡ trên những khuôn mặt quen thuộc của ngôi nhà Thái-Hà.

Tôi cảm thấy cô đơn ở một nơi xa xôi, bay lượn vô định như một chú chim én lạc đường, và lòng tôi tràn ngập nỗi buồn. Tôi biết rõ rằng có một số anh em ở đây cũng dành cho tôi tình cảm không kém gì những anh em ở cộng đoàn cũ của tôi ; tuy nhiên, dường như trái tim tôi chỉ hướng về phương xa... với tất cả sự hối tiếc... Tôi không thể nói thêm được nữa...

Vì vậy, tôi kết thúc những lời buồn này để gửi đến các bạn lời chúc của tôi. Tôi cầu xin Chúa chấp nhận mọi hy sinh, mọi nỗ lực, mọi đau khổ, mọi mệt mỏi của bạn trong năm tới và giúp anh em tiến thêm một bước trên con đường hoàn thiện. Tôi cũng cầu xin Ngài ban cho anh em thêm khả năng cho công việc thủ công, để công việc của anh em có thể hiệu quả hơn và đáp ứng tốt hơn mọi nhu cầu... Trên hết, tôi yêu cầu Anh Henri được cung cấp một chiếc máy để dọn phân lợn. Anh em có thể tha thứ cho tôi được không ?

Cuối cùng, tôi nói lời tạm biệt với anh em, để mặc tiếng thở dài của mình... Hãy nhớ đến người anh em xa xôi của anh em, con cú lạc... cứ mỗi buổi tối khi ngày tàn, lại hướng ánh mắt hoài niệm từ nam ra bắc. Trong

nỗi buồn, tiếng thở dài thay thế bài hát... và nước mắt che khuất hoàn toàn nụ cười của tôi.

Hãy cầu nguyện cho người anh em tội nghiệp này, để tôi luôn vui vẻ, với niềm vui nếu không lớn hơn thì ít nhất cũng bằng niềm vui mà tôi đã trải qua ở Hà Nội.

Lạy Mẹ Maria, con cầu xin Mẹ che chở con thật ấm áp khi lòng con rên rỉ vì buồn phiền.

Anh em thân mến trong Chúa Giêsu, tôi xin tạm biệt anh em.

Con én lạc loài,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 156

J.M.T.A.

Sài Gòn,
Ngày 14 tháng 4 năm 1950

Cha kính yêu của con [A. Boucher],

Alêluia ! Alêluia !

Con nhận được thư cha vào buổi trưa, đúng lúc cơ thể con mệt mỏi và tâm hồn tràn ngập nỗi buồn. Ôi Giêsu râu dài thân yêu của con !

Còn về Sáu, con thực sự không biết phải làm gì. Con không có cách nào kiếm được tiền, và gia đình con vốn đã rất nghèo nên hầu như không đủ sống qua ngày. Vậy thì lấy đâu ra số tiền mà Sáu yêu cầu ?

Vì vậy, về phần cô ấy, hãy để con suy nghĩ và con sẽ liên lạc lại với cha sau. Con sẽ viết thư cho mẹ con để xem bà có thể giúp gì. Về phần con, con thấy có hai giải pháp khả thi : hoặc gửi cho cô ấy một ít tiền để giúp cô ấy một chút, hoặc nhờ mẹ con đưa cô ấy về nhà nuôi. Sau đó con sẽ viết thư cho Sáu để đề xuất một trong những giải pháp này. Bây giờ, hãy giữ nguyên mọi chuyện như vậy.

Cha ơi, từ lâu nay con luôn cảm thấy đau đớn trong lòng. Khi điều này xảy ra, con cảm thấy như trái tim mình đang bị xé nát. Vào đêm thứ năm đến thứ sáu tuần thánh, con đã lên cơn đau dữ dội đến nỗi con nghĩ rằng mình sắp chết. Nhưng sau đó con ngủ thiếp đi và đến sáng thì mọi chuyện đã kết thúc. Con nghĩ Chúa Giêsu đang vui một chút, vì trước khi ngủ, con đã nói với Ngài : «Đêm nay là ngày kỷ niệm ngày Chúa thiết lập Bí tích Thánh Thể, với mục đích ở lại với loài người ;

con xin dâng trái tim con để Chúa đặt gần Nhà tạm, và ở đó, mỗi nhịp đập của nó có thể trở thành một lời an ủi Chúa.» Có lẽ trong đêm cô đơn Ngài thích đùa giỡn với trái tim con. Đó là những gì con nghĩ vào buổi sáng, và con bỗng nhiên muốn cười.

Vào buổi chiều ngày lễ Phục sinh, khoảng ba giờ, con lại trải qua một cơn khủng hoảng đau đớn khác. Từ chi con mềm nhũn, và con nghĩ mình sắp bay lên thiên đường. Nhưng dù con có chờ đợi thế nào đi nữa thì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra và con đi uống thuốc như thường lệ. Từ đó, con thường cảm thấy mệt mỏi; Mặc dù có vẻ khỏe mạnh, nhưng con cảm thấy có sự thay đổi liên tục bên trong mình. Con không phàn nàn, vì con biết rằng đau khổ luôn theo con ở khắp mọi nơi, rằng đây là thức ăn cay đắng mà con phải hấp thụ thay cho những tội nhân, để họ có thể nếm được hương vị mật ong của tình yêu thương xót từ trái tim Chúa.

Thứ Ba sau lễ Phục sinh, con đã đi xem bộ phim Saint Bernadette Soubirous... bộ phim đã khiến con vô cùng xúc động... Con không thể ngừng khóc!... Và kể từ đó, con càng cảm thấy nhớ thiên đường hơn... Khi nhìn thấy một đám mây trôi qua hay một ngôi sao lấp lánh, con không thể ngăn được nước mắt... Chúa Giê-su ! Khi nào thì những ngày đau khổ của con sẽ kết thúc ?

Con chỉ đang chờ một hơi thở cuối cùng kèm theo lời cuối cùng «Chúa Giêsu, con yêu Chúa», để rời khỏi thế giới này.

Nhưng tại sao con càng đợi thì bầu trời càng có vẻ xa vời ?

Ngày 15 tháng 4 năm 1950

Thời gian trôi nhanh quá. Hôm nay là ngày 15 tháng 4 và bức thư của con vẫn chưa hoàn thành. Cha có thể thấy là con không có nhiều thời gian rảnh. Và đúng vào những lúc rảnh rỗi này, con lại bị đau đầu. Con không hiểu tại sao con thường bị đau đầu. Điều này khiến con càng lười biếng hơn và mất đi mọi mong muốn viết lách. Xin hãy cầu nguyện cho con.

Con đang nỗ lực hết sức để hoàn thành câu chuyện cuộc đời mình : «Cánh hoa nhỏ của Thánh Têrêsa Hài Đồng Giêsu» vì sợ Cha phải chờ quá lâu.

Đến đây, con cảm thấy lòng mình khô cạn đến nỗi không còn gì để nói nữa... Con không còn hy vọng vào một sự an ủi nhỏ nhất nào trên thế gian này nữa ; con chỉ thấy đau khổ và buồn bã ở đó ! Khi nào con sẽ được lên thiên đàng ? Con cứ lặp đi lặp lại câu hỏi này trong đầu, và chỉ trả lời bằng một tiếng thở dài... tuyệt vọng.

Nếu con có thể tránh được suy nghĩ tuyệt vọng này thì thật tốt, bởi vì người chân thành hy vọng vào Chúa sẽ bước theo Ngài với đôi mắt nhắm nghiền, và không còn chỗ cho sự tuyệt vọng nữa. Tuy nhiên, trong những khoảnh khắc đen tối, khi nỗi buồn xâm chiếm tâm hồn, điều duy nhất còn lại với con là chữ tuyệt vọng.

Thật là phiền phức cho con ! Nhiều khi con muốn khóc nhưng lại không thể rơi một giọt nước mắt ; lòng con tan nát, nhưng con không thể tìm ra nguyên nhân gây ra nỗi đau khổ của mình. Con sắp chết, nhưng con không thể chết !...

Lạy Chúa, xin ban cho con sức mạnh để sống vui tươi cho đến chết... Xin tha thứ cho con vì nhiều lần, khi quá đau khổ, con đã buột miệng thốt ra những lời có vẻ như là lời trách móc Chúa.

Thưa cha, xin hãy cầu nguyện cho con, đưa con đáng thương của cha. Con đau khổ nhiều lắm, tâm hồn con...

Nếu Chúa muốn con sớm được lên thiên đàng, con sẽ hạnh phúc biết bao ! Bầu trời !Ồ ! thật là một lời vui vẻ và dễ chịu đối với tai con ; nhưng than ôi ! Đôi khi đó cũng là một từ khiến con cay đắng và buồn bã ! Dù sao đi nữa, đó là mục tiêu con phải đạt được.

À ! Cha ơi, ý tưởng của con không còn tiếp tục nữa. Con mong cha vui lòng chấp nhận sự thiếu sót này, vì bản thân con cũng rất đau khổ vì những ý tưởng của con bay đi mất mà không thể tập hợp lại được. Hãy cố gắng cười về điều đó và bỏ nó sang một bên.

Một lần nữa, con mong cha đừng quên con, hãy cầu nguyện để con có đủ nụ cười để chào đón mọi đau khổ, mọi rắc rối. Xin hãy ban phước lành cho con. Con tạm biệt cha... Con trao cho cha một nụ hôn trong Chúa Giêsu.

Giêsu bé nhỏ của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 157

J.M.T.

Tu viện Sài Gòn,
ngày 18 tháng 4 năm 1950

Em thân mến trong Chúa Giêsu,

À ! Sáu ! Em có khỏe không ? Anh đã nhận được hai lá thư của em ; một lần vào Mùa Chay và lần còn lại vào ngày 14 tháng 4. Anh chân thành cảm ơn em vì điều đó.

Sau khi đến nhà mới, anh có rất nhiều việc phải làm nên không thể trả lời em sớm hơn được. Trước khi đến đây, anh hy vọng được gặp em với mục đích giúp em định hướng cuộc sống, vì anh nghĩ rằng em sẽ không dám tự mình đưa ra quyết định chắc chắn. Nhưng trong lúc đó, Chúa đã nhân từ soi sáng cho Bê trên ý định gửi anh đến tu viện ở Sài Gòn. Vì thế cuộc gặp gỡ của chúng ta đã được chôn vùi trong thánh ý của Chúa. Thay vì phàn nàn về điều đó, anh lại rất vui vì điều đó, bởi vì anh coi mình là đồ chơi của Chúa Jesus nhỏ bé, và do đó luôn sẵn sàng để Người vui chơi theo ý Người. Cho dù Ngài để anh ở lại nơi này hay ném anh đi thật xa, anh phải chấp nhận mọi thứ một cách vui vẻ để làm Ngài hài lòng.

Bây giờ, Sáu, em gái yêu quý của anh, anh chắc rằng em đã hiểu rõ ý định mà anh đã nêu trong những lá thư trước. Mong muốn của anh là em theo đuổi cùng một mục tiêu như anh : bước theo bước chân của Chúa Giêsu, gia nhập một cộng đoàn tu trì và nhận ra Chúa Giêsu là Bạn Hôn Phối duy nhất của em. Đó là vì sao anh muốn em có thể tiếp tục việc học của mình, để cuộc sống trở nên dễ dàng hơn một chút với anh.

Hôm nay tôi thấy em không chịu học. Anh không trách em và cũng không buồn vì điều đó. Nhưng em

vẫn phải đưa ra một quyết định : hoặc là tình trạng hôn nhân trên thế gian, hoặc đời sống tu trì trong cộng đoàn. Nếu em vẫn chưa đưa ra lựa chọn cuối cùng, anh muốn em chọn người theo Chúa Giêsu hoàn hảo nhất. Đây là điều anh mong muốn và anh không ngừng cầu nguyện để em có thể đưa ra lựa chọn này.

Tuy nhiên, nếu em đã quyết định tiến tới hôn nhân, đừng ngần ngại tìm kiếm một người để cùng chia sẻ cuộc sống. Anh nói chung chung với em, quyết định là ở em và cho anh biết. Và nếu em vẫn còn chưa hiểu rõ, đừng ngại cho anh biết.

Anh vẫn còn tình cảm như vậy với em, và bằng tất cả tấm lòng mình, anh muốn giúp em nhiều nhất có thể.

Đừng lầm tưởng rằng khi vào đạo sẽ mất hết ruộng lúa. Không có quy định nào có yêu cầu như vậy ; vì vậy, đừng lo lắng như những người không biết.

Trong một lá thư, em xin anh cung cấp tiền cho em.

À ! Sáu, em thực sự rất thẳng thắn ; nếu em biết rằng cuộc sống tôn giáo là cuộc sống nghèo khó, chắc chắn em sẽ không dám nói đến tiền bạc. Tuy nhiên, đừng buồn quá sớm ; anh sẽ viết thư cho mẹ và chị gái anh là Lê, và nếu gia đình anh có thể giúp được em, anh sẽ

nhờ họ gửi cho anh thứ gì đó. Và trong trường hợp Lâm không thể nuôi em, em có đồng ý để mẹ anh đưa em về nhà bà ấy không ?

Đối với câu hỏi về ruộng lúa, anh nghĩ hiện tại không có thể làm gì. Tuy nhiên, nếu em tin rằng điều đó có thể thực hiện được, em có thể yêu cầu Lâm chịu trách nhiệm về việc đó, để em có thể dễ dàng rời đi hơn, chờ đến thời điểm an toàn hơn để tự mình xử lý. Hiện tại vẫn còn nhiều điều không chắc chắn và không ai biết khi nào nó sẽ kết thúc.

Vì vậy, khi em nhận được thư của anh, hãy trả lời anh ngay để cho anh biết ý định của em, để anh có thể viết thư cho mẹ anh và Lê để chăm sóc em. Đây cũng là cơ hội tốt để em đến Hà Nội để điều trị mắt.

Anh nghĩ em cần phải giữ mắt thật sạch nếu muốn mắt mau lành. Để thực hiện, em cần có một chiếc khăn chuyên dụng, rất sạch và không bao giờ rửa mắt bằng nước thường mà phải luôn rửa bằng nước đun sôi để vi khuẩn sau khi bị tiêu diệt sẽ không bám vào mí mắt và gây ngứa.

Sau đó, khi ra Hà Nội, em sẽ được khám và điều trị. Nhưng chúng ta phải tin tưởng vào Đức Mẹ Đồng Trinh. Anh vui mừng cầu nguyện cho đôi mắt của em

được chữa lành. Nhưng nếu em muốn Đức Mẹ chữa lành cho em, em phải làm theo hướng dẫn mà anh vừa đưa ra : không bao giờ dùng nước thường, mà dùng nước đun sôi để nguội, một chiếc khăn và một chậu rửa đặc biệt và rất sạch. Hãy chú ý kỹ đến những khuyến nghị cần thiết này.

Cơ thể chúng ta, mặc dù thực sự khôn khéo, nhưng lại là tài sản của Chúa, Đấng đã tạo ra nó. Ngài giao phó nó cho chúng ta cùng với tất cả các cơ quan để giúp chúng ta có thể làm việc. Vì vậy, chúng ta phải chăm sóc cơ thể một cách cẩn thận và chu đáo. Sau đó, thân xác chúng ta sẽ được phục sinh, sẽ đoàn tụ với linh hồn để tận hưởng sự hiện diện của Chúa. Vì thế cần phải chăm sóc cơ thể thật tốt, và đừng nghĩ rằng xác thịt là xấu, rồi đẩy nó vào cảnh bất hạnh như thể nó chỉ là một cục đất đơn giản. Điều quan trọng nhất là phải chăm sóc nó ở mức độ phù hợp với nó.

Nếu chúng ta muốn sống cuộc sống nội tâm, trước tiên chúng ta phải biết cách sống cuộc sống bên ngoài. Có một điều chắc chắn là, em gái ơi, nếu bên ngoài chúng ta không biết cách chăm sóc cơ thể mình đúng cách, thì làm sao chúng ta có thể cung cấp cho tâm hồn mình một cuộc sống nội tâm lương thiện ? Do đó, tầm quan trọng của những khuyến nghị nêu trên không nên

bị nghi ngờ.

Khi em có cơ hội đến thăm anh một mình hoặc đi cùng chị gái anh là Lê, em sẽ được tận mắt chứng kiến cảnh nghèo đói của gia đình anh. Đó là sự thật thuần túy, em gái ạ. Trước đây nó rất khác ; bây giờ sự khác biệt thậm chí còn lớn hơn. Hãy đến nhà anh và xem nhà bố mẹ anh có tốt như chuồng lợn nhà anh không. Tuy nhiên, nó có lợi thế là có người sinh sống. Vì vậy, em không nên buồn về điều này, cũng đừng ngần ngại đến và ở lại ngôi nhà này một thời gian.

Mặc dù ở trong tình trạng đáng thương, nhưng anh thấy rằng người dân sống ở đó đều tràn đầy tình yêu thương của Chúa, họ có đủ lòng quảng đại và bác ái trong trái tim để giúp đỡ những người bất hạnh nhất.

Được, hãy đến xem, và khi có thể, nếu em muốn sửa chữa, anh không dám phản đối.

Xin hãy chấp nhận cầu nguyện cho anh và đặc biệt cho Việt Nam, quê hương của chúng ta. Em gái, vũ khí mạnh mẽ nhất để giành chiến thắng trong chiến tranh và mang lại hòa bình cho nhân dân ta không gì khác ngoài «cầu nguyện».

Anh nói lời tạm biệt với em... Và anh gửi đến em nụ hôn của Chúa Giêsu.

Anh còn muốn viết cho em nhiều hơn nữa, nhưng anh xin em hãy dành mặt kia của trang giấy cho Bề trên Nhà tập.

Anh trai của em,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 158

Sài Gòn
Ngày 20 tháng 4 năm 1950

Kính gửi Cha [A. Boucher],

Con đã viết xong bức thư gửi cho Sáu. Còn cha, con khó có thể tìm được từ ngữ nào để diễn tả cảm xúc của mình ! Xin hãy chấp nhận trái tim con với tất cả sự khô cằn của nó... Tất cả những gì còn lại với con chỉ là chữ «yêu». Gần đây, chỉ cần hai chữ «yêu» xuất hiện trên môi hay trong tâm trí, lòng con cũng rung động và như say sưa trong niềm vui ; nhưng hôm nay... tâm hồn tội nghiệp của con như thể đang phải chịu một trận hạn hán lớn !...

Con chẳng cảm thấy gì ngoài nỗi đau, và từ «yêu» không còn khơi dậy chút cảm xúc nào trong con nữa... Ô ! Thiên đường của các thánh là «yêu thương», nhưng thiên đường của tôi là «chịu đựng». Lạy Chúa, xin chấp nhận nỗi đau khổ của con, để ban thiên đường «tình yêu» cho những tâm hồn đam mê thế gian.

Con sống, nhưng con vẫn ám ảnh câu hỏi này : ai sẽ trao phần thưởng cho con ? «Con yêu,» nhưng tâm trí con bị xâm chiếm bởi ý nghĩ này : ai là người con yêu? Có phải là thế gian không ? Chắc chắn là không, vì con đã từ bỏ thế gian và thề sẽ không bao giờ yêu nó. Có thể đây là Chúa Giêsu không ? Nhưng Chúa Giêsu, con không thấy Người, và tất cả những bức chân dung mà con vẽ về Người, Người Bạn thân thiết của con, than ôi chỉ là rất mơ hồ !...

Vì lý do này, thưa cha yêu dấu của con, con cảm thấy cô đơn và bất hạnh... «Lạy Chúa, xin nhắm mắt con lại, khi bóng tối của màn đêm khiến tâm hồn con kinh hoàng».

Con cảm ơn cha rất nhiều. Nhưng ngay lúc này, con không biết phải nói gì để bày tỏ lòng biết ơn của mình. Ít nhất hãy chấp nhận trái tim con, và nếu con không có thời gian để bày tỏ lòng biết ơn này trên thế gian này, con sẽ làm điều đó khi con ở thiên đường.

Xin hãy ban phước lành và cầu nguyện cho con...
Con gửi lời chào đến các Giêsu nhỏ bé của con (các tập sinh), những người mà con luôn nghĩ đến, nhưng con không có nhiều thời gian để cùng họ tái hiện trên giấy.

Cha hiểu con mà, thưa cha.

Giêsu nhỏ bé xa cách của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 159

J.M.T.

Sài Gòn,
Ngày 22 tháng 4 năm 1950

Người em thân mến của tôi trong Chúa Giêsu [Tôn],

Tôn, anh có chút thời gian để nghĩ về em đây. Anh muốn nhân cơ hội này gửi đến em đôi lời vội vã, vì sợ rằng anh sẽ không còn nhiều thời gian nữa.

Em thế nào kể từ khi anh rời đi ? Rất tốt, anh hy vọng vậy. Anh chắc chắn em không cần phải cố gắng quá nhiều để học. Điều anh sợ nhất là sự chán nản sẽ khiến em lười biếng, và khi đó sẽ chẳng còn hy vọng gì nữa.

Có lẽ anh nói như vậy vì anh thường nghe từ «nản lòng» xung quanh mình. Trong mọi trường hợp, anh vẫn tiếp tục cầu nguyện rằng em sẽ vượt qua mọi trở ngại trên con đường đạt được điều anh hy vọng...

Em trai à, anh rất vui khi được nói với em rằng : dù có chuyện gì xảy ra, bây giờ hay sau này, em cũng đừng bao giờ nản lòng; hãy giữ vững niềm tin rằng «anh sẽ trở thành một linh mục». Hãy chắc chắn về điều này, vì đã có lời rõ ràng về anh. Hãy chắc chắn về điều này, vì anh có trong tay những lời cầu nguyện và sự hy sinh của một tâm hồn... người đã có được hạnh phúc khi được nghe về tương lai của anh, cũng như về tương lai của chính họ... Em trai, chắc chắn rằng hiện tại em không hiểu những lời mà anh nói với em ; phải sau này em mới hiểu được chúng.

Vậy là đủ rồi. Hãy cố gắng học tập và luôn vui vẻ. Thực hành sự kết hợp với Thiên Chúa ; dù em có mỉm cười, dù em có bước đi, dù em có viết, tóm lại, bất kể em làm gì, hãy chỉ làm trong Chúa, với Chúa và vì Chúa. đúng không?...

Hãy luôn mỉm cười nhé, phải không ?

Nụ cười của Giêsu Hải Đồng,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 160

J.M.T.

Sài Gòn

Ngày 22 tháng 4 năm 1950

Người em thân mến trong Chúa Giêsu [Tê],

Em gái ơi, giọt sương trong vắt của Chúa, em còn nụ cười tươi tắn hay đã phai nhạt ?... Em hẳn đang tự nhủ: «Thật kinh khủng, tôi vẫn đang chờ đợi, và không có tin tức gì từ Van...»

Em thấy đây, trên đời này, niềm vui không có nước mắt cũng là nỗi buồn, nỗi buồn mà không có niềm vui thì càng đau đớn hơn. Vì vậy, nếu chúng ta không biết cách biến nỗi buồn thành niềm vui, rồi dâng niềm vui này cho Chúa, cuộc sống của chúng ta sẽ bị đè nặng bởi ách của nỗi buồn đến nỗi tâm hồn chúng ta sẽ mất hết hứng thú với đời sống tâm linh.

Em gái ơi, hãy cố gắng chịu đựng nỗi buồn và cay đắng ; luôn sẵn sàng chấp nhận những thăng trầm của cuộc sống. Thiên Chúa, với tình yêu thương nhân từ, ban cho chúng ta cơ hội để chứng minh tình yêu của mình với Ngài, bởi vì bằng chứng duy nhất của tình yêu đích thực là đau khổ. Vì vậy, Chúa đã gửi đến cho chúng ta thử thách chia lìa, để chúng ta có được những viên ngọc quý giá từ nước mắt để dâng lên Ngài. Chính qua đau khổ mà chúng ta có thể tìm được những lời lẽ nồng nhiệt để trò chuyện với Ngài.

Tại sao chúng ta lại từ chối niềm vui này dành cho Thiên Chúa, Người Cha nhân từ, Đáng quan tâm đến chúng ta đến mức này? Khi em đau khổ, đừng để khuôn mặt của em bị tối đi. Em cũng biết những cuộc phiêu lưu trong cuộc đời anh ; giống như một cánh hoa rời rạc bị gió cuốn đi khắp mọi hướng, anh đã biết đến đau khổ, cay đắng, sỉ nhục, đối xử vô nhân đạo, anh đã biết tất cả những điều này. Và giờ đây, khi nhìn lại, anh thấy mình hạnh phúc, bởi vì chính nhờ ân điển đặc biệt của Chúa mà anh mới có thể chịu đựng được đến mức độ này. Vì vậy, anh không còn coi tất cả những điều này là đau khổ nữa mà là niềm vui lớn lao.

Còn em, em gái ạ, anh nghĩ rằng em vẫn sẽ trải qua nhiều nỗi đau khổ trong cuộc đời ; vì vậy, hãy nỗ lực

ngay từ bây giờ để làm quen với đau khổ. Nhất là khi Chúa thường chỉ gửi đau khổ đến cho những ai yêu mến Ngài bằng một tình yêu rất đặc biệt. Còn đối với những tâm hồn tầm thường kêu khóc trước nỗi đau khổ nhỏ nhất, như thể họ đang bị đóng đinh, thì chính Chúa... cũng sợ họ. Tất nhiên, chúng ta vẫn chỉ là những sinh vật yếu đuối và mỏng manh ; tuy nhiên, em cũng phải biết rằng Chúa không bao giờ áp đặt cho chúng ta những đau khổ vượt quá sức lực của chúng ta. Tất cả những gì Người yêu cầu chúng ta là vui vẻ chấp nhận những đau khổ tương xứng với sức lực của mình.

Sau này, khi tình yêu của em đã lớn mạnh hơn, em sẽ thấy rằng «khổ đau» là một món ăn rất ngon, đến mức chúng ta có thể nói, giống như người hút thuốc phiện quần quai trên giường như thể đang đau đớn : bị tước đoạt nó là điều không thể chịu đựng được. Vì vậy, anh xin tặng những người yêu mến Chúa cái tên một căn bệnh, và gọi họ là «những người đam mê đau khổ». Nếu ai đó đã đạt đến trình độ này thì đau khổ sẽ không còn là đau khổ đối với họ nữa.

Vì vậy, hãy cầu xin Chúa Giêsu huấn luyện em để sẵn lòng chấp nhận đau khổ vì Ngài, mọi lúc, khi vui chơi cũng như khi làm việc. Ai biết được nếu sau này em sẽ không phải dẫn dắt những linh hồn khác ; và nếu em

chưa từng trải qua đau khổ thì làm sao em có thể dẫn dắt họ ? Anh nghĩ em hiểu rằng lời anh nói không phải nhằm mục đích an ủi em mà là để em hiểu rằng đau khổ có ích cho chúng ta đến mức nào. Anh tạm biệt em... Anh trao cho em một nụ hôn trong Chúa Jesus.

Người anh trai yêu thương em,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 161

J.M.T.A.

Sài Gòn,
Ngày 3 tháng 5 năm 1950

Người em thân mến trong Chúa Giêsu [Tê],

Anh đã nhận được thư của em từ tay Madeleine Lan ngày hôm qua.

Em gái ơi, em nghĩ là anh nóng lòng muốn nghe tin từ em lắm sao ? Em sai rồi, không phải vậy. Nghe tin từ em có ích gì nếu anh biết em luôn khóc lóc, bỏ học, buồn bã, v.v. ? Vâng, mục đích là gì ? Anh không muốn nghe từ em ; tất cả những gì anh muốn và yêu cầu ở em là hãy chăm chỉ học tập.

Còn việc viết thư cho anh để báo tin thì đừng nghĩ tới, hoặc ít nhất là đừng lo lắng về điều đó. Rõ ràng là khi có thể, và em muốn viết cho anh vài lời để bày tỏ cảm xúc riêng tư của em, anh không dám phản đối; ngược lại, tôi vui vẻ chấp nhận nó như một lá thư từ Chúa Giêsu... Còn về điều của em đang nhắc đến, không có gì đáng chê trách trong đó, và do đó không có lý do gì để xin lỗi.

Hãy nhớ rằng không có cảm xúc nào nảy sinh trong lòng chúng ta mà không đến từ Chúa. Vì vậy, khi của em muốn viết thư cho anh mà không tìm được điều gì để nói, thay vì buồn, hãy từ bỏ việc đó và dâng lên Chúa ý định của em muốn viết thư cho anh. Ngài sẽ rất vui vì điều đó. Thông thường, Chúa Giêsu ban cho chúng ta một ước muốn, nhưng không ban cho chúng ta những yếu tố để thực hiện ước muốn đó ; vì vậy Ngài hài lòng với mong muốn của chúng ta.

Chúa Giêsu rất giỏi trong việc tìm ra cách trêu chọc những tâm hồn sống gần gũi với Ngài. Em đừng buồn vì điều đó... Hãy nhìn Ngài bằng ánh mắt yêu thương, và mỉm cười cho anh nhé.

Em gái yêu dấu của anh, hay đúng hơn là nụ hoa của Chúa Giêsu, nếu đau khổ làm em buồn, thì em không thể yêu Chúa Giêsu, bởi vì thông qua sự kiên nhẫn,

chấp nhận đau khổ và buồn bã, em sẽ chứng minh được tình yêu của mình dành cho Chúa Giêsu, Đấng vì tình yêu đã sẵn sàng trở thành con người, sống một cuộc đời đau khổ và bị khinh miệt... để cuối cùng chết trong cảnh mất hết mọi thứ. Em gái ơi, hãy suy ngẫm lại về cuộc đời của Đấng yêu thương em và nhớ lại cuộc đời của chính mình. Rồi sau đó, nếu em có lòng, hãy đi phàn nàn, than thở, đòi hỏi được làm theo ý mình, hoặc làm những gì em muốn làm ở độ tuổi của em.

Đủ rồi, em gái... Anh không hiểu em đang nói gì, khi nói về một sự dàn xếp cho mình em...

Anh tạm biệt em và gửi đến em một nụ hôn trong Chúa Giêsu. Hãy đến nhà thờ để nhận nó. Và nhờ trời nụ hôn thiêng liêng và thân mật này sẽ làm em say đắm với tình yêu dành cho Ngài.

Anh trai cách xa của em,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 164

J.M.A.T.

Sài Gòn, Việt Nam,
ngày 4 tháng 5 năm 1950

Kính thưa Đức Thánh Cha,

À ! Đức Piô XII kính yêu của con ! Đây là cơ hội mới để con gửi đến ngài đôi lời. Vì vậy, con đến đây với sự đơn sơ của một đứa trẻ để bày tỏ với các ngài những cảm xúc về lòng hiếu thảo sâu sắc của con. Con biết rõ là ngài bận rộn cả ngày với nhiều công việc, và không chắc là ngài sẽ có thời gian đọc vài dòng mà con viết bằng bàn tay run rẩy. Vì vậy, con không dám làm phiền lịch trình của ngài và con xin ngài đọc lá thư này vào thời gian rảnh rỗi.

Con không có gì quan trọng cả ; mong muốn duy nhất của con là mở lòng mình với ngài một cách chân thành và nói với ngài rằng con yêu thương ngài.

Kính thưa Đức Thánh Cha, vào năm 1947, con đã có cơ hội gửi cho Đức Thánh Cha một lá thư, nhưng vì người đồng ý gửi cho Đức Thánh Cha không có cùng sự đơn sơ táo bạo như con, nên lá thư của con đã đi đến tận Rome, rồi sau đó lại trở về trong ngăn kéo của con...

Con rất buồn... và con cứ khóc, bởi vì tình yêu của con dành cho ngài bị người khác coi là thiếu khôn ngoan.

Con đã định xé lá thư này đi và con đã cầu xin Chúa Giêsu yêu dấu của con hôn ngài thay con ; tuy nhiên, cha linh hướng con đã cấm con xé nó và tịch thu nó. Và gần đây cha đã hỏi con rằng liệu con có muốn viết cho ngài một lá thư khác nhân dịp Năm Thánh này không. Con đã đồng ý ngay mặc dù lúc đó con không có nhiều thời gian rảnh.

Buổi trưa, con đã hy sinh giấc ngủ trưa để viết thư cho ngài. Ngoài lá thư viết bằng mực này, còn có nhiều bức điện tâm linh mà con bí mật gửi cho ngài mỗi ngày thông qua viên chức đối ngoại của con, là Chúa Giêsu nhỏ. Những bức điện tín này tuy ngắn nhưng rất thú vị... Không thể đi sâu vào hết mọi chi tiết được. Đôi khi, con cũng chẳng nói gì cả ; sau khi rước lễ, con liếc nhìn Chúa Giêsu và mỉm cười, con ra hiệu với Người: «Lại là Piô XII nữa... phải không ?» Và ngay lập tức, Chúa Giêsu hiểu con.

Trong Năm Thánh này, con chắc chắn rằng Đức Thánh Cha rất mệt mỏi. Tuy nhiên, nếu thế gian biết vâng lời ngài và cải thiện cách cư xử, thì sự mệt mỏi của ngài sẽ đồng thời trở thành niềm an ủi lớn lao cho ngài trên trái đất này. Con cầu nguyện nhiều cho Đức

Thánh Cha và con cầu xin cho thế giới biết cách noi theo lời dạy của ngài.

Đó là chiến tranh !... Kính thưa Đức Thánh Cha ! Con đau khổ quá !... Con cầu xin Chúa ban bình an cho đồng bào Việt Nam.

Xin Đức Thánh Cha cầu nguyện cho Việt Nam, quê hương chúng con, sớm được hưởng hòa bình. Sự bình an này là điều chúng con mong đợi chỉ từ Chúa, chứ không phải từ nước Pháp hay bất kỳ cường quốc nào khác; bởi vì chúng con sợ «Hội Tam Điểm» của Pháp cũng như chúng con căm ghét các đệ tử của Stalin. Thưa Đức Thánh Cha, qua lời cầu nguyện của Đức Thánh Cha, chúng con hy vọng sớm chứng kiến sự bình an của Thiên Chúa ngự trị trên đất nước chúng con, Việt Nam.

Cuối cùng, thưa Đức Thánh Cha kính yêu, xin cho phép con một lần nữa dâng lên ngài với tất cả lòng chân thành và thẳng thắn trái tim yêu thương của con. Xin hãy vui vẻ đón nhận, vì di sản duy nhất mà con, đứa con bé nhỏ của Chúa, sở hữu là một trái tim yêu thương.

Thưa Đức Thánh Cha, con xin kết thúc bằng lời cầu xin Chúa Giêsu nhỏ bé hôn tay Đức Thánh Cha thay cho con, và con cầu xin Đức Thánh Cha ban phúc lành cho con. Con sẽ viết thư cho ngài lần nữa khi có thể.

Ký tên :

Đứa con nhỏ bé của ngài
và cũng
cánh hoa khiêm nhường của Thánh Têrêsa Hài
Đồng Giêsu

LT 165

J.M.T.A.

Sài Gòn,
buổi tối ngày 4 tháng 5 năm 1950

Kính gửi Cha [A. Boucher],

Con đã viết thư cho Đức Piô XII rồi, bây giờ con xin thêm một tờ nữa cho cha. Hãy xem lá thư của con có phù hợp không. Lần này, nếu lá thư của con không đến được đích, thì từ nay trở đi, con sẽ không còn viết thư cho Đức Piô XII bằng mực nữa ; con sẽ gửi cho ngài điện tín của con.

Nếu Đức Thánh Cha cười khi đọc thư của con thì đó là dấu hiệu chắc chắn cho thấy ngài hài lòng với nó. Và rồi ngài sẽ biết rằng ở Việt Nam có ít nhất một tâm hồn, mặc dù có thân hình rất nhỏ bé, nhưng lại nghĩ về ngài

theo một cách đặc biệt.

Con không muốn cha gửi lá thư đầu tiên của con vì nó đã quá cũ rồi ; đừng để nó trở thành câu hỏi nữa. Nếu cha muốn đốt nó thì cứ đốt, con sẽ không hối hận đâu.

Con không ký rõ ràng vào lá thư thứ hai này, để Đức Piô XII kính yêu của con không chú ý đến tên hay tuổi của con, mà chỉ chú ý đến sự giản dị và tình cảm trong trái tim con.

Hơn nữa, vì con đã ký dưới tiêu đề đặc biệt : Cánh hoa khiêm nhường của chị con là Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu, thế là quá đủ rồi. Về vấn đề này, Chúa Giêsu có râu, đừng nhầm lẫn khi dịch từ cánh hoa thành từ hoa ; nếu cha sai, con sẽ buộc cha phải sửa lỗi.

Nếu con lấy danh hiệu cánh hoa khiêm nhường này của chị Têrêsa Hải Đồng Giêsu, thì đó là vì chị Têrêsa rất yêu con, hơn nữa cánh hoa này cũng nằm trong cùng một bông hoa, có cùng màu sắc và tỏa ra cùng mùi hương. À ! thật là hạnh phúc quá đôi !

Chị của con là Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu... Ồ ! Giọng nói của chị dưới chân đồi Quang Uyên dịu dàng đến nỗi giọng nói ấy như đẩy con ra khỏi chính mình!... Ôi chị thánh thiện và yêu dấu của con, con run lên vì

sung sướng !... Còn có điều gì buồn đau trên thế gian này nữa không ! Hồi đời Quảng Uyên, từ trời, chúng con sẽ quay về thăm người... Nhưng than ôi ! bầu trời ở đâu ?...

Con xin cha thêm một điều nữa : hãy gửi cho con lời cầu nguyện cho Năm Thánh, không phải lời cầu nguyện do các cha Dòng chúng ta dịch, mà là lời cầu nguyện do các tu sĩ Đa Minh dịch. Con thích lời cầu nguyện ấy hơn, vì nó được dịch đơn giản hơn. Khi nói như vậy, con không có ý coi thường cộng đoàn của chúng ta, mà chỉ muốn nói đến cách diễn đạt được ưa chuộng trong các bản dịch này. Lời cầu nguyện không phải là một đoạn thơ để người ta có thể lạm dụng những từ ngữ trang trọng... Khi con cầm những lời cầu nguyện như vậy trên tay, con chỉ muốn xé chúng ra. Và tương tự như vậy, không phải vì ghét Đức Mẹ Đồng Trinh, nhưng khi chứng kiến những thay đổi lớn đã được đưa vào tạp chí Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, con không còn thích đọc nó nữa.

... Con cầu xin Chúa cho Hội dòng bị phá hủy, thay vì nhìn thấy Hội dòng mất đi tinh thần đơn sơ vốn có của vị sáng lập thánh thiện của chúng ta !...

Ngay cả khi lời cầu nguyện này không được dịu dàng cho lắm, thì nó vẫn tốt hơn nếu được dịu dàng.

Cuối cùng, con xin tạm biệt cha và mong cha ban phúc lành...

Giêsu bé nhỏ của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 166

J.M.T.

Tu viện Sài Gòn,
Ngày 18 tháng 5 năm 1950

Mẹ yêu dấu của con trong tình yêu của Chúa Giêsu,

Đã hơn ba tháng trôi qua kể từ khi Chúa đưa con đi xa gia đình hơn. Con tìm thấy niềm an ủi trong điều này, bởi vì con đã hiến dâng chính mình như một cánh hoa nhỏ rơi xuống đất và được gió cuốn đi, để bất cứ nơi nào Chúa muốn, con đều sẵn sàng bay đến đó. Tất cả sức mạnh của cánh hoa mỏng manh này nằm ở việc để cho gió cuốn đi.

Con là một cánh hoa...Ồ ! Cái tên nhỏ bé này nhắc nhở con rằng con nên hạnh phúc biết bao mỗi khi ý muốn của Chúa thay đổi cuộc đời con. Đúng vậy, con vui, con vui vì không thấy mình ở một nơi mới, để có thể chiêm ngưỡng những cảnh quan kỳ vĩ. Phong cảnh kỳ diệu nhất, xa tít tắp đến tận chân trời... và điều làm con say mê nhất chính là trái tim con, vì nó mang Chúa Giêsu ngự trong tâm hồn con... Đối với con, ngắm nhìn Chúa Giêsu là chiêm ngưỡng cả một vũ trụ tuyệt đẹp, chứa đựng tất cả những phong cảnh có thể làm con say đắm, quyến rũ trái tim con. Lý do duy nhất khiến con vui mừng là vì Chúa đã cho con biết ý muốn của Ngài, để con có thể tuân theo, rằng Ngài đã cho con rời bỏ những nơi con yêu quý và nơi con thích sống.

Còn mẹ thì sao ? Con nghĩ mẹ cũng sẵn sàng chấp nhận sự hy sinh về khoảng cách của con. Mẹ ! con biết rằng khi con sống xa mẹ ở vùng Quảng Uyên, giáp biên giới Trung Quốc, mẹ ở nhà, luôn lo lắng cho số phận của con, nhất là trong thời chiến này ; nhưng sau đó, như mẹ đã thấy, Chúa đã đưa con trở về với mẹ.

Hôm nay, có lẽ mẹ không còn phải lo lắng quá nhiều về con nữa, vì như mẹ biết, con thuộc về Chúa, con là nạn nhân của sự hy sinh mà mẹ tự nguyện dâng lên Ngài, và chính mẹ đã vui mừng khi thấy Chúa chấp

nhận đứa con của mẹ như một nạn nhân được dâng lên Ngài...

Mẹ ơi, con xin tạm biệt mẹ và tất cả những người thân yêu trong gia đình con nơi Chúa Giêsu và Mẹ Maria.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 167

Sài Gòn, tháng 5 năm 1950

Kính thưa cha kính yêu [A. Boucher],

Chiều buông, mặt trời lặn... Hôm nay con không cảm thấy buồn hay có cảm xúc đặc biệt nào. Nếu con không buồn, con sẽ không vui ; con không bị bỏ rơi hay ràng buộc với bất kỳ ai...Ồ ! Làm sao con có thể diễn tả được bản thân mình ?... Nghĩa là con là một cái xác khô héo, mang trong mình một tâm hồn cũng bị ảnh hưởng bởi sự khô cằn, không biết yêu thương, nhưng cũng không cảm thấy đau đớn nhiều. Có phải vậy không, thưa cha kính yêu ?

Vậy điều này có nghĩa là gì ? Con có còn được Chúa yêu thương không ? Con có thể vẫn hy vọng tìm thấy hạnh phúc trong tình yêu của Chúa Giêsu không ?

Lạy Chúa, con mong cho cuộc đời con sớm kết thúc, để con có thể chứng kiến hình phạt khủng khiếp mà Chúa dành cho những kẻ không tin vào Chúa...

Chúa ơi !... Đêm đã khuya rồi !... Con sắp chết... Nhưng phần thưởng của con đâu ? Đây có phải là địa ngục không ? Vâng, nếu Chúa không ở đó để cứu con bằng lòng thương xót của Chúa... Chúa Giêsu ! Ngài đã yêu con lâu như vậy, liệu Ngài có mang tình yêu của con xuống địa ngục cùng Ngài không ?

Ồ ! Thật kỳ lạ... thưa cha, xin cầu nguyện cho con, cầu nguyện để con xứng đáng được hưởng hạnh phúc trên thiên đàng, để con sớm đạt được hạnh phúc trên thiên đàng, để con tin chắc vào sự tồn tại của thiên đàng.

Mọi sự đã hoàn tất, thưa cha, con kính chào cha. Khi đến đó, con buồn và rơi nước mắt...

Thưa cha, ma quỷ biết con ở xa cha, nên nó tìm mọi cách để tấn công con. Tuy nhiên, hấn đang lãng phí thời gian ; con sẽ chiến thắng hấn, và con sẽ làm điều đó chỉ bằng cách cho hấn thấy những giọt nước mắt của con.

Chúa Giêsu bé nhỏ xa cách của cha,
J.M.T. Marcel Van.

LT 180

Tu viện Chúa Cứu Thế,
Sài Gòn, ngày 16 tháng 7 năm 1950

Phan-Thanh-Nghi Hữu-Băng

Em gái thân mến Sáu và em rể thân mến (Sáu và chồng),

Anh đã nhận được thư của hai em. Cảm ơn cả hai em rất nhiều.

Sáu, anh có nhiều điều để phàn nàn về em, bởi vì đám cưới diễn ra mà em không hề cho anh biết trước hay sau. Khi em viết cho anh ngày 20 tháng 2 năm 1950, em đã lập gia đình rồi mà không báo cho anh biết, khiến anh hiểu lầm, và cũng vi phạm lời hứa mà em đã hứa, mà Hiên đã báo cho anh vào năm 1948, cụ thể là : em sẽ cho anh biết trước những dự định của em cho tương lai. Có lẽ em đã quên chuyện đó rồi, và anh cũng sẵn sàng quên chuyện đó đi, vì thực ra anh không liên quan đến chuyện của em.

Ngày mẹ em mất cũng tương tự như vậy.

Sau khi nhận được thư anh hỏi thăm tin tức về việc này, em vẫn im lặng, khiến anh tin rằng mẹ em vẫn còn

sống. Em nghĩ là anh không còn tình cảm với bà nữa sao ? Trước khi tạm biệt bà và bước vào tu viện, anh rất buồn khi thấy bà thường xuyên đau ốm trong năm đó. Em quên mất rồi sao ? Có lẽ em không nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên má anh khi anh bước qua cửa và nói lời tạm biệt với bà...

Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, chúng ta hãy quên nó đi. Hiệp nhất với hai em, với một trái tim hân hoan, anh cầu xin Chúa Giêsu và Mẹ Maria chúc lành cho hai em, ban cho hai em luôn sống trong niềm vui, yêu thương nhau bằng một tình yêu bền vững, hướng dẫn nhau trên con đường dẫn đến Thiên Chúa, nguồn tình yêu không có khởi đầu hay kết thúc.

Mong cuộc sống của hai em chỉ biết đến tình yêu mãnh liệt, có thể chống lại mọi sự cám dỗ và xóa bỏ mọi sự vô ơn khỏi trái tim bạn.

Lạy Chúa, xin hãy nhận lời cầu nguyện của con và ban cho con điều con cầu xin thay cho hai người mà con yêu quý. Mẹ ơi, hãy bảo vệ họ ; và ban cho gia đình mới này trở thành một gia đình thánh thiện. A-men.

Em gái và em rể thân mến, vì ngày cưới của các em đã qua, và Thánh lễ mà anh muốn cử hành vào ngày đó không thể diễn ra được, xin cho phép anh dâng Thánh lễ

này theo ý chỉ của hai em vào ngày 8 tháng 9 năm 1950, vì vào ngày đó anh sẽ tuyên khấn lại. Vì vậy, anh mời hai em cầu nguyện cho anh vào ngày này, vì sẽ là bốn năm kể từ khi anh hứa với Chúa Giêsu, Bọn trăm năm của linh hồn anh, rằng sẽ hoàn toàn thuộc về Ngài....

Anh xin tạm biệt cả hai em, đảm bảo với hai em rằng anh không hề buồn mà ngược lại còn vui mừng cho em, Sáu. Chúng ta phải vui mừng vì luôn tuân theo ý Chúa, vì trên thế gian này, chắc chắn chúng ta không thể thoát khỏi những thử thách bất ngờ ập đến.

Tạm biệt em gái và em rể,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 184

Sài Gòn,
Ngày 23 tháng 7 năm 1950

Vì tình yêu của Chúa Giêsu và Mẹ Maria

Kính gửi Cha [A. Boucher],

Bức thư mà con định viết cho cha vào ngày 23 tháng 7 năm 1950, con chỉ có thể bắt đầu vào hôm nay, ngày 30 tháng 7.

Cảm tạ Chúa Giesu đã ban cho con cơ hội để hy sinh bản thân theo ý muốn của Ngài. Cha ơi, con thực sự có rất nhiều việc... quá nhiều, đến mức có không thể làm hết được, thế nhưng, ngày càng có nhiều việc được thêm vào... Con muốn...! Con muốn thấy được hạnh phúc... khi chết trong khi làm việc trong sự vâng phục !

Đối với có, đó vừa là niềm vui, vừa là bài học kinh nghiệm cho các Bề trên... Bây giờ, có ít ngạc nhiên hơn về những anh em đã rời xa chúng có trong quá khứ. Đúng vậy, một phần trách nhiệm, nếu không muốn nói là phần lớn nhất, là do cách hành động của Bề trên.

Hiện tại, có ngày nào cũng nghe xung quanh mình những lời bất bình với họ : «Ngài thế này... Ngài thế kia...», điều đó cho thấy rõ ràng là thiếu lòng tin vào cấp trên. Trong chuyến viếng thăm chính thức vừa diễn ra, các anh em đã tham khảo ý kiến để xem họ định nói gì với cha đến thăm. Một số người trả lời một cách công khai, trong khi làm dấu hiệu phủ định bằng cả hai tay : «Đủ rồi, đủ rồi... Tôi sẽ không nói, điều đó vô ích; tốt hơn là giữ im lặng. Điều này sẽ có công hơn trước mặt Chúa, hơn là nói ra và sau đó bị Bề trên ghét bỏ». Cha ơi, con nói với cha điều này trong bí mật, như thể con đang nói chuyện với một mình Chúa Giêsu ; đối với con, những lời này không phải là cường điệu, tuy

nhien, con luôn im lặng khi nghe chúng. Con cũng đau khổ rất nhiều vì điều đó, bởi vì con thường được coi là người đáng tin cậy của Bê trên. Theo ý kiến của con, những người sau không hiểu rõ những gì đang được nói, bởi vì, thông thường, rõ ràng là những từ được sử dụng trước mặt họ rất khó hiểu !... Tuy nhiên, đôi khi, con đã phải can thiệp mạnh mẽ, cho họ biết rằng con không đồng ý với họ : «Chúng ta hãy thừa nhận rằng đây là ý muốn của Chúa, và nếu điều đó xảy ra thì cho dù Bê trên có sai lầm hay không, qua cách hành động của ngài, chúng ta hãy để Chúa phán xét ngài. Còn con thì chỉ biết vâng lời thôi.»

Thưa cha, xin hãy cầu nguyện cho con. Khi sống chung, chúng ta phải hỗ trợ lẫn nhau. Và chúng ta, trong tình trạng khiêm nhường của mình như những người anh em, người ta có thể nói rằng niềm an ủi duy nhất của chúng ta là nói về điều đó với vị linh hướng của mình. Còn về khả năng mang lại sự thay đổi, điều đó không nằm trong phạm vi của chúng ta. Hoàn cảnh của chúng ta buộc chúng ta phải khiêm nhường ; nếu không có lòng khiêm nhường, chúng ta không thể trở thành anh em trong việc phục vụ hội dòng. Tuy nhiên, sự khiêm nhường này luôn được coi là đáng trân trọng trước mặt Chúa ; sự khiêm nhường vẫn là một gương sáng, một đức tính mà ngay cả ngôi thứ hai của Chúa

Ba Ngôi cũng không thể không trân trọng.

Nghĩ đến điều này, con cảm thấy một niềm vui rất lớn khiến con quên đi mọi sự sỉ nhục, mọi nỗi buồn... Vì con đã được ban cho sự hiểu biết này : mặc dù địa vị Bề trên có khía cạnh đáng kính, nhưng không nhất thiết là một địa vị dùng làm gương ; nhưng hoàn cảnh khiêm nhường của con, bất chấp vẻ bề ngoài, có thể trở thành tấm gương mà ngay cả Bề trên cũng phải noi theo.

À ! Nếu ai đó không hiểu về sự khiêm nhường thì làm sao họ có thể đạt được sự thánh thiện ? Riêng đối với chúng ta, những tu sĩ trong hội dòng, nếu chúng ta không học được thế nào là khiêm nhường, thì làm sao chúng ta có thể xứng đáng mang danh hiệu là Anh em Dòng Chúa Cứu Thế ? Đáng Cứu Thế rất khiêm nhường; bây giờ, nếu chúng ta không noi gương ngài bằng cách thực hành đức khiêm nhường, trong tư cách là anh em mà chúng ta đã chọn, con tự hỏi làm sao chúng ta có thể noi gương Ngài và cứu thế giới.Ồ ! danh hiệu «Dòng khiêm nhường», thật đẹp và mẫu mực biết bao ! Thật là một niềm vui cho con được mang danh hiệu này chung với một số anh em, và thấy mình ở trong một tình trạng gần nhất với danh hiệu «khiêm nhường».

Con đã học được tính khiêm tốn. Con đã làm theo chính xác những cử chỉ đặc trưng nhất của Đáng Cứu

Thế ; từ giờ trở đi, con sẽ không còn phải đổ mắt, phải hổ thẹn vì danh hiệu này... của Đấng Cứu chuộc.

Thưa cha ! Lạy Chúa Giêsu ! Ở trên, phần đầu lá thư của con, con nghĩ con đã thất bại khi... để lộ những khó khăn mà con gặp phải với các Bề trên, nên con đã tự cho phép mình nói một hoặc hai lời đáng chê trách. Nếu vậy, con xin rút lại những lời này... hãy bỏ chúng đi... Với tất cả sự khiêm nhường, con nhìn nhận rằng con xứng đáng được đối xử như vậy... Đúng vậy, con có rất nhiều việc phải làm, và khi chưa hoàn thành một việc, Bề trên lại ra lệnh cho con làm việc khác, thì thật sự đau đớn, thật sự kiệt sức. Công việc thường được hoàn thành vội vã, và sau đó còn bị chỉ trích nữa. Điều này rất đau đớn và không dễ để tránh khỏi việc lâm bầm.

Tuy nhiên, khi nhớ đến tước hiệu Tu sĩ Dòng Chúa Cứu Thế mà Chúa Giêsu đã ban cho con vào ngày 8 tháng 9 năm 1946 (ngày con tuyên khấn), con vẫn tiếp tục mang tước hiệu đó mỗi ngày, và với tất cả sức lực của mình, con cảm tạ Chúa Giêsu đã cho con khám phá ra giá trị của tước hiệu này, trong những việc làm khiêm nhường của con như một người anh em. Con cũng cầu xin Ngài giúp con hiểu rõ hơn và không bao giờ quên những điều con đã hiểu.

Cha ơi !... Khi bước vào đêm tối, con không còn thấy được sự thật nằm ở đâu nữa. Tâm hồn con chìm trong đau khổ và khô cạn... Tất cả những gì con có thể biết là, hiện tại, con có một mong muốn mãnh liệt là sống một cuộc sống nhiệt thành.

Vì vậy, tất cả những gì con cầu xin Chúa, đó là ân sủng của ánh sáng, khiến con biết rằng con luôn yêu mến Ngài bằng một tấm lòng chân thành, Ngài, Thiên Chúa của con.

Nhưng không ! đó là sự im lặng chết chóc ; con không thấy dấu hiệu nào cho thấy linh hồn con vẫn sống trong Chúa. Trong suốt mỗi ngày, con đều tập trung hoàn toàn vào Chúa và rất dễ để lòng con luôn hướng về Ngài. Nhưng không hiểu sao con vẫn cảm thấy lạnh lẽo, như thể tâm trí con chỉ hướng về Chúa theo thói quen, mà không thực sự trải nghiệm bất kỳ cảm xúc nhạy cảm nào.

Than ôi ! Con đau khổ nhiều, nhưng con không biết liệu Chúa Giêsu, mặc dù hiện diện trong con, có biết đến nỗi đau khổ của con không. Con không chắc rằng con sẽ được đoàn tụ với Ngài trên thiên đàng, vì con cảm thấy như thể con không có đức tin ; vậy thì con sẽ ra sao ?... Con sẽ chết, và nếu con chết như một người không có đức tin, thì thật là một cái chết đau đớn ! Từ

giờ trở đi con sẽ phải chịu đau khổ, chờ đợi giờ phút tàn khóc đó đến....

Lạy Chúa Giêsu ! Con không phải là người không có hy vọng. nhưng thực ra, niềm hy vọng của con nơi Chúa đã trở nên trong con giống như nỗi tuyệt vọng của tội nhân trong địa ngục, nghĩa là, con chắc chắn sẽ bám chặt lấy Chúa, nhưng sự chắc chắn này, chỉ có Chúa biết ; đối với con, tất cả những gì con biết là con đang tuyệt vọng trong Ngài.

Xin Chúa Giêsu tha thứ cho con, vì đã lỡ lời nói ra những lời mà chỉ có Chúa và con biết; nhưng lòng con quá lo lắng, không thể kiềm chế được. Đừng bực mình vì lời nói của con, hãy bỏ qua.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 186

Sài Gòn,

Ngày 30 tháng 7 năm 1950

Người anh em thân Victor,

Tôi chỉ gọi anh là anh em thân thôi, vì nếu tôi nói là anh em thân thiết thì tôi sợ tất cả anh em Hà Nội sẽ đổ

về Sài Gòn hết. Vậy thì, ừm !... Một phút mặc niệm, để... cười thầm. «Lạy Chúa, xin giúp con không nghĩ đến... cầm của anh Victor... để con có đủ thời gian nói về những chuyện khác. Amen.» [Anh Victor có bộ râu đen rất dày ở cằm và anh ấy không thể cạo nó một cách hoàn hảo. Anh Marcel trêu chọc anh ấy.]

Anh ơi, hôm nay em chợt nhớ đến tổ kiến trắng trong cửa hàng ở Hà Nội. Em xin gợi ý một sản phẩm hiệu quả để tiêu diệt loài kiến đáng sợ này.

Sau đây là cách thực hiện :

1) Tìm lối vào chính dẫn đến tổ.

2) Sau đó, anh chỉ cần yêu cầu Anh Philippe đưa cho một chai thuốc diệt côn trùng và đổ vào tổ. Hoặc nếu anh lo lắng rằng loại chất lỏng này có thể gây khó thở, hãy đạp xe đến hiệu thuốc Vũ-ngọc-Trân để mua một hộp bột «thuốc diệt côn trùng». Anh chỉ cần rắc loại bột này vào tổ và lặp lại thao tác này sáu tháng một lần. Sau hai hoặc ba lần, thế giới loài kiến sẽ bị tiêu diệt, không bao giờ quay trở lại. Bác sĩ M. [Marcel Van] đảm bảo điều đó !

Để tiêu diệt ruồi và muỗi ở những góc tối, chẳng hạn như dưới cầu thang, anh chỉ cần rắc bột này vào các

góc. Và trong tủ gỗ chứa các bức tượng, nếu anh sợ rệp gỗ, anh có thể tiến hành như sau : trải một tờ giấy đôi lên các tấm ván gỗ và rắc một ít bột này vào giữa hai tờ giấy. Lặp lại thao tác này sáu tháng một lần và anh sẽ không còn gặp phải những con côn trùng này nữa.

Sau đó, nếu «Cậu bé» đến từ Sài Gòn có những trải nghiệm khác, cậu ấy sẽ cho anh biết !

Hiện tại tôi đang tìm công thức chế tạo loại mực không phai để in lên quần áo. Tôi vừa phát hiện ra một chất lỏng mà trong ngôn ngữ của chúng ta thường gọi là «nước tiểu của quỷ», nhưng thực ra phải gọi là «amoniac».

Được rồi... con kính chào ông nội !

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 193

Sài Gòn, Việt Nam,
Ngày 16 tháng 9 năm 1950

Em gái yêu quý [Tê],

Hỡi giọt sương nhỏ bé ! Em đã ghi khắc hình ảnh Chúa Giêsu chịu đau khổ vào trái tim trong sáng của mình chưa ? Nếu em chưa làm như vậy, hãy cầu xin Chúa Giêsu giúp khắc ghi hình ảnh này vào tâm hồn em, bởi vì nếu em không liên tục nhìn thấy hình ảnh Chúa Giêsu chịu đau khổ vì tình yêu được khắc ghi trong em, em sẽ không bao giờ chấp nhận đau khổ với niềm vui, em sẽ không bao giờ có thể hoàn toàn đoạn tuyệt với thế gian.

Khi kỳ nghỉ lễ kết thúc, có lẽ em sẽ cảm thấy chán ghét. Em sẽ giữ lại một ký ức hoài niệm của ngôi nhà, của vùng nông thôn, của người mẹ thân yêu của chúng ta, và thậm chí của những cuộc trò chuyện vui vẻ và thân mật trên hiên nhà... Và còn bao nhiêu điều khác có thể khiến em rơi nước mắt ?

Nhưng mà em gái ơi, cuộc sống là thế mà. Thiên Chúa đã thiết lập sự đa dạng của các mùa để cho chúng ta thấy rằng mọi vật đều có thể thay đổi. Cây hoa sứ nở vào mùa mát tháng 5, nhưng khi tháng 10 và tháng 11 trôi qua, cây bụi này bắt đầu rụng những chiếc lá phủ vàng... Hoàn toàn trơ trụi, tất cả những gì còn lại của nó là thân và cành, dường như đã chết và khô héo... Tuy nhiên, dù là mùa ra hoa hay mùa lá rụng, em vẫn thấy cây hoa sứ luôn không bị ảnh hưởng bởi hơi thở

của gió; cây hoa sứ không phân biệt được gió tươi của tháng Năm với gió lạnh của mùa thu....

Em gái thân mến, em đã hiểu những gì anh muốn em hiểu chưa ? Đúng vậy, không cần phải giải thích dài dòng để phân biệt những sinh vật không có cảm xúc với những sinh vật có khả năng nhạy cảm và biết yêu thương.

Ý định của anh ở đây là lấy ví dụ về loài hoa sứ vô cảm để khuyên em hãy hành động theo cách tương tự, trong những lúc buồn chán và khó chịu.

Em đã học được rằng người biết yêu cũng biết vui và buồn. Niềm vui và nỗi buồn này là những cảm xúc xuất phát từ tình yêu. Biết cách yêu không chỉ bao gồm việc bám víu mạnh mẽ vào những gì làm ta thích thú, tìm kiếm những gì đáp ứng được cảm xúc của ta. Không, đó không phải là tình yêu đích thực.

Nếu, ngay khi một người cảm thấy bị tước mất những sự an ủi hợp lý, hoặc không còn cảm thấy sự thân mật với Chúa nữa, người ta ngay lập tức đầu hàng sự chán nản và ghê tởm, giống như một người không còn hy vọng, người ta thể hiện tình yêu một cách không nhất quán, và những tâm hồn hành động theo cách này sẽ không bao giờ đạt đến sự hoàn hảo, bởi vì tình yêu của

họ chỉ là tình yêu vị kỷ, buộc Chúa phải lấp đầy họ bằng sự quan tâm, trong khi bản thân họ không chấp nhận đau khổ nhỏ nhất như bằng chứng cho sự chân thành của tình yêu của họ.

Yêu thực sự là yêu bằng tình yêu nồng cháy và mạnh mẽ. Một tình yêu mãnh liệt có nghĩa là một tình yêu không dựa trên cảm xúc, mà là một tình yêu tồn tại tự thân, giống như chúng ta yêu vì tình yêu trong sáng, chứ không phải vì chúng ta cảm thấy vui sướng khi yêu, ngay cả khi điều đó có nghĩa là từ bỏ mọi thứ trong nỗi buồn. Vì vậy, dù vui hay buồn, dù xa cách, dù sống hay chết... chúng ta vẫn luôn bền bỉ trong tình yêu.

Là hiền thê của Chúa Giêsu, em phải thể hiện cho Ngài một tình yêu nồng cháy cũng như một tình yêu mạnh mẽ, can đảm chấp nhận nỗi buồn và đau khổ sẽ đến với em, để chứng minh cho Ngài thấy rằng tình yêu của em dành cho Ngài là một tình yêu nồng cháy, một tình yêu chung thủy, không thay đổi theo nỗi buồn hay niềm vui.

Em sẽ bắt đầu một cuộc sống khác. [...] Em sẽ phải tập trung vào việc học và [...] thậm chí còn bị tước mất những cử chỉ yêu thương mà em nhận được ở nhà trong những ngày nghỉ. [...] Tuy nhiên, em gái ơi, hãy bình tĩnh như hoa sứ. [...] Dù gió thổi mát hay lạnh, dù em

cảm thấy vui hay buồn, hãy coi tất cả những điều đó như những nụ hôn dịu dàng dành cho trái tim em. [...]

Hãy vui vẻ dâng lên Chúa Giêsu mọi niềm vui và nỗi buồn của em. Em gái, nếu em biết giữ gìn đường lối ứng xử này, em sẽ luôn thanh thản trước mọi sự vật được tạo ra, và lòng em sẽ hoàn toàn hướng về Chúa. Như một phần thưởng, Chúa Giêsu sẽ cho phép em phát triển hơn nữa trong tình yêu của Ngài, đến mức em yêu Ngài sâu sắc đến nỗi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc sống với Ngài.

[...] Hãy cầu nguyện cho anh. Đọc thư của em, anh nhận thấy em đã tiến bộ rất nhiều ; em lạc quan hơn một chút, vui vẻ hơn một chút. Anh xin chúc mừng em.

Và Anh gửi đến em một nụ hôn trong Chúa Giêsu.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 194

Sài Gòn,

Ngày 16 tháng 9 năm 1950

Chị thân mến [Cô Anna Thoa],

Vào ngày 13 tháng này, em đã biết được một tin vui: chị đã được nhận vào tập viện của Dòng Nữ tu Thánh Phaolô. Em không biết chị đã có tên tôn giáo chưa ; vậy nên xin hãy cho phép em gọi chị một cách đơn giản là «chị».

Em rất vui mừng khi biết được tin này, bởi vì Chúa đã trả lời rõ ràng lời cầu nguyện khiêm nhường của em, được tóm tắt trong một «cái nhìn» đơn giản. Có lẽ chị không hiểu em đang nói gì. Để em giải thích cho chị nhé. Khi biết về những trở ngại mà chị gặp phải từ cha mẹ phản đối ơn gọi của chị, em đã động lòng thương xót và lập tức đến nhà tạm. Ở đó, em không nói chuyện lâu với Chúa Giêsu yêu dấu của em; em chỉ liếc nhìn Ngài, nhưng trong cái nhìn nhanh đó em đã truyền tải tất cả lòng trắc ẩn mà em dành cho chị, vì vậy Chúa Giê-su hiểu em... Và giờ Ngài đã cho em thấy tác dụng của ánh mắt tin tưởng và yêu thương đó.

Em chia sẻ niềm vui với chị và xin chị đừng bao giờ quên ân sủng này của Chúa. Hãy làm mọi cách để luôn trung thành với Chúa, và để đạt được điều đó, chị phải sống trong tình yêu, và để sống trong tình yêu chị phải học cách tuân theo ý muốn của Chúa một cách hoàn hảo. Vì trong đời sống tôn giáo, chị sẽ gặp phải nhiều khó khăn không thể lường trước được; nhưng khi hành

động vì tình yêu dành cho Chúa, chúng ta sẽ không bao giờ rơi vào sự chán nản.

Chị thân mến, em xin tạm biệt chị và xin chị cầu nguyện cho em, để em có thể vui vẻ theo Chúa Giêsu cho đến cùng.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 195

Sài Gòn,

Ngày 16 tháng 9 năm 1950

Chị [Lê] thân mến,

Qua lá thư ngày 29 tháng 8 của chị, em rất buồn khi biết được quyết định của mẹ. Nếu tin tức này làm em buồn, thì không phải vì em không tuân theo ý muốn của Chúa, mà vì em quá nhạy cảm.

Chị Lê ơi, em biết chị hiểu em, và chắc hẳn chị cũng tin rằng em hiểu chị. Vì vậy, hãy để em nói thẳng với chị những gì em muốn nói. Chị ơi, có phải gia đình chúng ta đang ngày càng chìm sâu vào cảnh nghèo đói không ? Chúa ơi ! mỗi khi em nghĩ về điều đó, em lại bị choáng ngợp bởi sợ hãi, tự hỏi liệu đời sống tôn giáo

của em có bị đe dọa không, và đồng thời em cảm thấy đau đớn sâu sắc khi nhìn thấy tình hình của gia đình...

Tuy nhiên, đức tin của em vẫn vững chắc và không gì có thể lay chuyển được. Em tin rằng Chúa đã đưa em ra khỏi gia đình và dẫn em vào một cộng đoàn tu sĩ để sống một cuộc sống ẩn dật. Em cũng tin rằng cả gia đình đã đồng ý để em tự do bước đi theo dấu chân Chúa Giêsu, và thậm chí còn hơn thế nữa, họ đã cầu xin Chúa chào đón em như hoa trái đầu mùa của lễ hy sinh dâng lên Ngài. Vậy thì làm sao em dám nghĩ rằng Chúa có thể quên đi nỗi đau khổ mà gia đình mình đang phải chịu đựng lúc này ? Vì vậy, em tin rằng nếu Chúa để gia đình mình rơi vào hoàn cảnh này, thì đó là cách Người bày tỏ lòng biết ơn bằng cách trang hoàng gia đình mình bằng vẻ đẹp giống như Thánh giá ngày xưa.

Ồ ! Tôi thật hạnh phúc khi thấy rằng, mặc dù tình trạng gia đình khốn khổ, các anh chị em mình, đoàn kết với cha mẹ trong tinh thần bác ái, bảo vệ lẫn nhau và cố gắng bảo vệ kho báu quý giá nhất : tình yêu của Chúa và tình yêu thương tha nhân. Sự chia cắt tạm thời mà gia đình trải qua gần đây không gây ra sự chỉ trích từ người ngoài ; ngược lại, gia đình mình nói rõ với họ rằng tất cả các thành viên trong gia đình đều phải chịu đau khổ, đặc biệt là với hy vọng có thể giúp ích cho ai

đó, và người đó chính là bố của chúng ta. Thật vậy, nếu không có cuộc chia ly đau đớn này, ai biết được liệu bố có còn là một người đàn ông bất hạnh như trước đây hay không, thậm chí còn bất hạnh hơn ?

[...] Đau khổ, về phía Chúa, là một sự bảo đảm chắc chắn về phần thưởng đang chờ đợi chúng ta trên thiên đàng, nếu chúng ta biết chấp nhận ý muốn của Người. Vì vậy, chị ơi, nếu chúng ta nghèo trong mắt thế gian, thì chúng ta lại giàu có trước mặt Chúa. Vậy thì, chị yêu ơi, chúng ta hãy làm việc, hãy làm việc theo sức lực của mình để nuôi sống gia đình ; còn lại hãy để Chúa lo liệu.

Bán máy khâu à ? Chị ơi, em không đồng ý với điều đó chút nào, bởi vì dù sao đi nữa, máy ấy cũng nên được giữ lại để giúp đỡ gia đình một chút trong việc kiếm sống. Tuy nhiên, nếu bố mẹ chúng ta đã quyết định khác, em cũng không dám phản đối. Nhưng em muốn biết liệu chúng ta đã tìm được người sẵn sàng trả mức giá hợp lý chưa. Nếu mọi người chỉ trả mức giá thấp một cách vô lý thì đừng bán cho bất kỳ ai.

Em đã viết thư cho Bề trên Nhà tập để trình bày vấn đề này với Bề trên cộng đoàn Thái-Hà-Áp. Em đề nghị ngài lấy máy khâu của chúng ta. Nếu giá trị của nó lớn hơn 2000 đồng, ngài sẽ hoàn trả cho chúng ta số tiền

chênh lệch ; ngược lại, nếu giá trị tài sản dưới 2.000 đồng, gia đình sẽ hoàn trả số tiền đó. Vậy nên hãy yêu cầu bố mẹ đừng bán máy ngay mà hãy đợi đến sau lá thư tiếp theo của em. Khi nhận được câu trả lời từ Bề trên Hà Nội, em sẽ thông báo cho chị biết.

Em muốn chị trả lời lá thư này để cho em biết ý định của gia đình. Và nếu còn điều gì khác cần trao đổi với em, đừng giấu em điều gì, vì nếu thế em sẽ giận chị suốt đời và chị không thể trách em được !

Khi viết thư, hãy cẩn thận viết đúng và cẩn thận một chút, vì những lá thư này trước khi đến tay em phải được các Bề trên xem xét. Nếu chúng chỉ là những nét vẽ nguệch ngoạc thì thật khó chịu với các ngài, và họ chỉ có thể coi tác giả của bức thư là người thiếu hiểu biết. Chị phải ký rõ ràng, không để lại hàng dài nửa trang giấy ; đây là cách làm khoa trương của một số người không học hành nhiều, chúng ta không nên bắt chước họ.

Em trai của chị,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 196

J.M.A.T.

Sài Gòn,

Ngày 29 tháng 9 năm 1950

Cha kính yêu của con,

Con nhận được thư của cha vào ngày 23 tháng 9. Con vừa mới ra khỏi giường, vì từ ngày con viết thư cho cha và những ngày tiếp theo, con bị sốt giống như Tết năm ngoái. Con cho rằng điều này là do sự thay đổi nhiệt độ vì gần đây trời mưa rất nhiều.

Hôm nay con đã dần hồi phục ; con hầu như không còn ho nữa và bệnh cảm của con cũng gần khỏi nên con có thể làm việc như bình thường. Còn về máu trong đờm, con nghĩ nó không quan trọng, vì bệnh cúm này giống với bệnh cúm Tết năm ngoái, như con đã nói.

Cha ơi, con cảm ơn cha rất nhiều về lòng trắc ẩn bày tỏ với gia đình con, và con cầu xin Chúa Giê-su đền đáp cho bạn. Xin cảm ơn sự rộng lượng của Cha Bề trên cộng đoàn Hà Nội.

Bây giờ con trả lời câu hỏi của cha về Đức Cha Khuê, người mong muốn thành lập một cộng đồng giáo lý

viên và đang trông cậy vào sự cộng tác của cha. Con đã nói chuyện với Chúa Giêsu về điều này một ngày nọ trong một cuộc tĩnh tâm vào tháng 8 năm 1950. Chúa Giêsu trả lời : «Đây là một dự án không chỉ được Đức Cha Khuê mong muốn, mà còn được chính Thầy mong muốn, bởi vì Thầy không muốn những giáo lý viên này sống mà không có luật lệ. Tuy nhiên, để thực hiện dự án này, Thầy muốn các linh mục của Hội Truyền giáo Hải ngoại Paris đưa ra câu trả lời. Nếu họ không muốn tự mình đảm nhận nhiệm vụ này, Thầy sẽ lo cách khác. Nhưng Thầy hy vọng rằng sẽ có một ai đó trong số họ đồng ý làm mọi thứ có thể để biến ý muốn của Thầy thành hiện thực.»

Cha ơi, cha nghĩ gì về những lời này của Chúa Giêsu? Xin hãy xem xét chúng và chuyển thông điệp của Ngài đến các Cha Truyền giáo Nước ngoài ở Paris.

Chúa Giêsu cũng cho con biết rằng cộng đồng mới này sẽ được gọi là Trợ Thừa Sai («Những người giúp đỡ truyền giáo»). Con chỉ có thể nhắc lại cái tên đó.

Thưa cha, ý muốn của Chúa Giêsu là đảm bảo rằng trong số những người Pháp còn ở lại Việt Nam, vẫn có những người vẫn yêu Việt Nam và sẵn sàng hy sinh vì đất nước này. Vâng, Chúa Giêsu đã yêu cầu các Cha của Hội Truyền giáo Nước ngoài ở Paris đảm nhận vai

trò này ; Ngài muốn giao phó cho các cha ấy nhiệm vụ hòa giải Việt Nam với Pháp. Và nếu các cha ấy không chấp nhận thì đó là dấu hiệu cho thấy các cha ấy không muốn sự hòa giải này. Nếu các cha ấy chấp nhận, lịch sử sẽ cho thế giới biết rằng chính các cha ấy chứ không phải Hội Tam Điểm đã ký hiệp ước hòa bình. Nhưng nếu các cha ấy từ chối, lịch sử sẽ đổ lỗi cho các cha ấy như đã đổ lỗi cho các cường quốc thực dân trên thế giới. Con nói sự thật.

Ồ ! Con rất sợ, vì con nghĩ : nếu con bị lừa thì sao ? «Lạy Chúa Giêsu, nếu đây thực sự là lời của Người và là sự diễn tả ý muốn của Người, xin Người hãy làm cho mọi sự được trọn vẹn. Còn con, thưa cha, con chỉ có thể lặp lại với cha những lời con đã nghe, và chờ cha giải thích, vì con chìm đắm trong bóng tối, con chỉ có thể lắng nghe, nhưng không biết những lời này đến từ đâu, điều đó làm con rất đau đớn...

«Nhưng, lạy Chúa, ước muốn duy nhất của con là tìm kiếm chân lý ; vậy nếu con đã đi lạc, con cầu xin Chúa đưa con trở về con đường đúng đắn, con đường chân lý, con đường dẫn đến Chúa. Xin Chúa bảo vệ con khỏi những bước đi sai lầm, vì tất cả những gì con tìm kiếm là đến được với Chúa.

Thưa cha, xin cha ban phước lành và cầu nguyện cho con.

Giêsu bé nhỏ đang đau khổ của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 198

J.M.T.

Sài Gòn,
Ngày 9 tháng 10 năm 1950

Cha kính yêu của con,

con sẽ trả lời ngay bức thư con vừa nhận được của cha. Thưa cha, lạy Chúa Giêsu đáng kính ! Trái tim con rơi vào tình trạng hỗn loạn, lo lắng và sợ hãi. [...] Lạy Chúa ! Ngài là Đức Chúa Trời của chân lý, Đức Chúa Trời hằng hữu ! [...] Con tin điều đó. [...]

Con cũng tin rằng trong đêm tối của tâm hồn con, Ngài vẫn hiện diện, Ngài hiểu con một cách hoàn hảo, ngay cả khi chính con không nhận ra điều đó ! [...] Lạy Chúa, con quá đau khổ và buồn phiền, con muốn chết quá. [...] nhưng tại sao con không chết ? [...]

Thật sự không thể nào diễn tả hết nỗi buồn mà con cảm thấy lúc này. Trong nhiều ngày nay, tâm hồn con chìm đắm trong sự hỗn loạn ; suốt đêm, con quỳ cứ đến quấy nhiễu con, không cho con một phút nào được nghỉ ngơi... Cha ơi, con buồn lắm ! [...] Phải mất bao lâu thì tâm hồn con mới tìm được sự bình yên ? Con có phải đợi đến lúc chết không ? Ôi Chúa ơi, nếu Chúa muốn !

Đọc những câu hỏi cha hỏi con về cộng đồng «Phụ tá Truyền giáo» và cộng đồng «Trình nữ Truyền giáo», con coi đó như một từ nghe thấy trong mơ, bởi vì con nghĩ nó không tồn tại trong thực tế. Tuy nhiên, thừa cha kính yêu, xin cho phép con được trả lời cha. Con không chỉ trả lời cha mà còn vui vẻ mở lòng mình với cha. Ý định của Chúa Giêsu rất rõ ràng : Người muốn giao phó nền tảng của «Hội Truyền giáo Trợ giúp» cho Hội Truyền giáo Nước ngoài Paris.

Vì đây là ý định được Chúa Giêsu bày tỏ rõ ràng, và Người mong muốn các nhà truyền giáo nhận ra và ghi nhớ điều này, nên con nghĩ rằng trong mọi trường hợp, lời yêu cầu của Chúa Giêsu phải được chuyển đến các Cha của các Phái bộ Truyền giáo Nước ngoài. Nếu các cha ấy không chấp nhận, trách nhiệm của cha sẽ kết thúc ở đó, và cha sẽ không còn lo lắng nữa ; Chính Chúa Giêsu sẽ biết phải hành động thế nào với các cha ấy.

Đối với cộng đoàn thứ hai, dưới cái tên «Trinh nữ truyền giáo», Chúa Giêsu không nói với con về điều đó vào đúng ngày tỉnh tâm của con vào tháng 8 năm 1950, nhưng trước khi nói với con về điều đó, Người đã nảy sinh trong con ý nghĩ về cộng đoàn này. Lúc đầu, khi ý nghĩ này xuất hiện, con đã làm mọi cách để xua đuổi nó và con coi đó là một sự cám dỗ. Nhưng những ngày sau đó, con không nhớ chính xác là ngày nào, Chúa Giêsu đã nói rõ với con về tên của cộng đoàn này, yêu cầu con truyền đạt lời của Người cho cha. Tuy nhiên, khi đó con chìm trong bóng tối và bị nỗi sợ hãi chế ngự, con nghĩ rằng đó là hành động của ma quỷ muốn lừa dối con, vì vậy con đã làm mọi cách để quên đi điều đó, nhưng không thành công.

Có một hoặc hai lần, khi viết thư cho cha, con đã định nói với cha về điều đó, nhưng vì sợ hãi nên con không dám làm vậy.

Tuy nhiên, có lần con đã viết ra vấn đề này, nhưng sau đó con lại xé lá thư này, không dám gửi cho cha nữa. Con định gửi cho cha lá thư này, mà con đã xé, cùng lúc với lá thư cuối cùng con gửi cho Nghi và Sáu. Xin vui lòng xem ngày viết bức thư này (22 tháng 8 năm 1950).

Sau đó, con không cảm thấy an tâm vì phải vội vã nhớ lại lời Chúa Giêsu và truyền đạt lại cho cha. Đây

là lý do tại sao, trong lá thư gần đây nhất của con ngày 29 tháng 9 năm 1950, con đã dám nói với cha về vấn đề này, nhưng... luôn với một nỗi sợ hãi nhất định...

Trên thực tế, liên quan đến cộng đồng «Trinh nữ truyền giáo» này, con đã được chứng kiến hình ảnh, cử chỉ và trang phục của một nữ tu.

Vâng, con đã nhìn thấy một nữ tu mặc trang phục thô sơ, màu nâu, giống như trang phục của các tu sĩ dòng Cát Minh. Áo ngoài màu đen, có thắt lưng bằng da và bên trái treo một chuỗi tràng hạt tương tự như tràng hạt của Dòng Chúa Cứu Thế. Nữ tu ấy đội một tấm mạng che mặt kép trên đầu : một tấm màu trắng ở bên trong, một tấm màu đen ở bên ngoài. Hơn nữa, khi nữ tu đi, khuôn mặt nữ tu được che hoàn toàn bằng một tấm vải đen mỏng, hở lỗ, nữ tu vén tấm vải này lên trong khi làm việc. Nữ tu đi dép da, không đi tất, tay cầm một chiếc túi vải cùng màu với quần áo. Trên ngực nữ tu cũng treo một cây thánh giá tương tự như những cây thánh giá của các cộng đoàn truyền giáo khác.

Hoạt động của các nữ tu không giống mấy với các cộng đoàn đã tồn tại ở Việt Nam. Trong tu viện, nữ tu dành nửa ngày để cầu nguyện và đọc kinh nhật tụng. Trong nửa thời gian còn lại, nữ tu tham gia vào các hoạt động tông đồ bên ngoài. Chương trình bên trong của

nữ tu không khác gì một tu sĩ dòng Cát Minh. Khi tiếp khách, nữ tu thường ẩn sau tấm mạng che mặt màu tím và bên trong hàng rào sắt... v.v.

Các hoạt động ngoài trời của nữ tu ấy. Thông thường, khi nữ tu xuất hiện ở một ngôi làng nào đó, ở mỗi ngã tư đường, các cô gái trẻ sẽ chạy về phía nữ tu và vẫy tay. Nhưng nữ tu vẫn vui vẻ đưa cho họ cuốn sách giáo lý trong túi của mình như một món quà. nữ tu rất vui vẻ và tốt bụng nên bọn trẻ rất thích ở gần nữ tu. Nữ tu không bao giờ trò chuyện hay đùa giỡn với mọi người trên đường đi ; nữ tu bước đi nghiêm trang, mặt che mạng, bất chấp mọi lời chế giễu xung quanh. Ngay khi bước qua hiên nhà, nữ tu đã nhấc tấm mạng che mặt lên.

Trong nhà nữ tu cũng nuôi nhiều cô gái trẻ, nhưng chỉ ở bên ngoài khu vực rào chắn ; nữ tu là người duy nhất có thể di chuyển bên trong, nơi không ai có thể vào được. Nữ tu dạy trẻ em nhiều môn học, nhưng chuyên môn của nữ tu là giảng dạy tôn giáo. Nữ tu tự mình chuẩn bị bữa ăn và rửa bát đĩa cho họ. Khi làm việc chân tay, nữ tu không mặc áo choàng đen, nhưng ngay khi hoàn thành công việc, nữ tu sẽ mặc lại để quỳ trước nhà tạm, và nữ tu luôn mặc nó khi ra đường...

Con không thể tóm tắt trong lá thư này tất cả những gì Chúa Giêsu đã chỉ cho con. Ngài nói với tôi : «Nữ tu

này giống như một người cầm giữa tiếng ồn ào của các cuộc trò chuyện ; nữ tu nghe bằng tai, nhưng không một lời nào thoát ra khỏi miệng nữ tu. »

Cha ơi, con còn muốn thưa với cha bao nhiêu điều nữa ! ... Phải xa cha là một nỗi đau khổ ngang với tử đạo... Nhưng Chúa Giêsu muốn như vậy, xin cho ý Người được thể hiện. Khi có thể, xin cho phép con viết lại những gì con đã thấy và nghe từ Chúa Giêsu...

Giêsu bé nhỏ đang đau khổ,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 199

Sài Gòn,
Ngày 21 tháng 11 năm 1950

Cha kính yêu [A. Boucher],

Con đã khỏi bệnh rồi. Con chỉ mất một tuần để hồi phục và có thể đi lại. Con sốt đã hoàn toàn biến mất. Tuy nhiên, từ đó đến nay, con thấy sức lực của mình đã suy yếu rất nhiều, đến nỗi con có cảm giác mình không thể trở lại Hà Nội nữa... Nhưng không, ý Chúa vẫn là con đường con đi.

Thưa cha, cha có biết rằng trong một thời gian dài, con đã bị cám dỗ rất mạnh mẽ chống lại ơn gọi của mình không ? Dĩ nhiên, con cũng sợ, không biết mình có thể kiên trì trong Hội dòng hay không. Con quý nói với con : «Người còn rất trẻ, còn nhiều hy vọng cho tương lai, hãy quay trở lại thế gian để tìm kiếm hạnh phúc ở đó.»

Con thấy cuộc sống của con gần Chúa hoàn toàn chìm trong bóng tối, và con tự hỏi liệu hạnh phúc có thực sự là nơi con nghĩ mình sẽ tìm thấy không. Điều khiến con thêm cay đắng là ma quỷ cứ lớn vờn trong tâm trí con về hạnh phúc khi lập gia đình, với người mình yêu thương, có đủ phương tiện để sống trên đời và nuôi dạy nhiều con cái...

Nhưng than ôi ! điều này trái ngược với lý tưởng mà con mong muốn biết bao ! Nói cách khác, đối với con, con chỉ trân trọng cuộc sống mà con đang có khi ở gần Chúa Giêsu. Nhưng tại sao Chúa lại cho phép ma quỷ mang những suy nghĩ đáng xấu hổ như vậy vào tâm trí con ? Thường thì con bị kích động rất mạnh mẽ,

Con rất buồn vì điều này, và con chỉ có thể thốt lên những lời này : «Ôi ! Chúa Giê-su, nếu Người muốn, con sẽ từ bỏ hạnh phúc được sống gần Người, để trở về thế gian này để tìm kiếm một trạng thái sống khác;

nhưng lòng con đau đớn biết bao, nếu con phải chịu đựng một ý muốn mà về phần Người, chẳng khác gì sự từ chối !! Thật đau đớn ! Thật cay đắng ! ...» Không thể nào diễn tả nỗi đau của con chi tiết hơn được.

Thưa cha, cha biết rằng Thiên Chúa đã trao phó con vào tay cha. Lúc này, con chỉ có thể chờ đợi lời khuyên và sự hướng dẫn từ cha, vì con đang chìm vào đêm đen sâu thẳm nhất ! ... Nghĩ đến Chúa Giêsu, con thực sự không thể tưởng tượng nổi dù chỉ một chút về vẻ đẹp mà con đã từng thấy nơi Người. Với tâm hồn khô cằn, thể xác kiệt quệ, bị tấn công bởi những cám dỗ dữ dội, con bị choáng ngợp bởi những đau khổ bên trong và bên ngoài... Lạy Chúa ! ... Ý Chúa luôn là con đường con theo, xin cho con chỉ tìm kiếm ý Chúa. Mọi thứ khác con có thể lấy và dâng cho Chúa, nhưng con phải giữ ý muốn của Chúa làm của riêng mình, vì đó là công cụ tốt nhất cho phép con nắm giữ mọi thứ và dâng cho Chúa.

Mẹ Maria ! Mẹ ơi, xin hãy nhìn đến con !

Thánh nữ Têrêsa bé nhỏ ! đừng bao giờ quên em, em cầu xin chị ; em đã chịu quá nhiều đau khổ trên thế gian này, sự cay đắng sắp bóp nghẹt em và cướp đi mạng sống của em. Em chỉ mong kiếp sau được sống thôi ! ... Chị đã hiểu điều đó chưa ?

Cha ơi, con biết rằng bây giờ là giờ đen tối mà Chúa đã chỉ định, và trong mọi trường hợp, con không thể tưởng tượng ra bất kỳ ý nghĩ nào về đức tin hay tình yêu cá nhân, cũng không tìm được lời nào có thể an ủi tâm hồn con. Tuy nhiên, cha ở đây để hướng dẫn con. Vì vậy, thay mặt Chúa Giêsu, xin cho con được trao phó mọi sự vào tay cha, chờ đợi cha cho con biết rõ ý muốn của Chúa dành cho con vào lúc này...

Thưa cha, hiện nay ở miền Bắc đang có chuyện gì vậy ? Liệu quân cộng sản Trung Quốc sắp tiến vào Hà Nội không ? Đôi khi con cũng lo lắng, nhưng con hoàn toàn tin cậy vào Chúa Giêsu. Nếu ngài có đủ sức mạnh để làm dịu cơn bão để cứu con thuyền của các tông đồ, thì ngài cũng đủ sức mạnh để làm im tiếng đại bác và tiêu diệt lực lượng của kẻ thù.

Chúng ta hãy duy trì niềm tin vững chắc vào Chúa, nhưng đừng quên chú ý tuân giữ Luật Dòng, là biểu hiện của ý muốn Chúa. Nếu chúng ta chống lại ý muốn của Chúa, Chúa cũng sẽ không cứu chúng ta khỏi bất hạnh. Đây là kinh nghiệm của các Thánh.

Thưa Cha, thế là đủ rồi. [...] Cho phép con dùng bút [...] và ghim trái tim con vào cuối trang cuối cùng của bức thư này, để cha có thể đọc được tất cả cảm xúc của con ở đó, khi con chiêm ngưỡng Chúa Giêsu đau khổ. [...]

Chúa Giêsu chịu đau khổ,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 201 bis

Sài Gòn,
Ngày 12 tháng 12 năm 1950

Kính thưa Cha kính yêu [A. Boucher],

Thưa Cha, những ngày gần đây, thế giới dường như vô cùng lo lắng trước tin tức rằng quân cộng sản Trung Quốc đang đe dọa xâm lược Hà Nội. Đây không phải chỉ là lời đe dọa để gây cười thôi sao ? [...]

Riêng con, khi nghe ý kiến của các anh em trong nhà, lúc đầu con cũng hơi lo lắng, nhưng mấy ngày gần đây con lấy lại bình tĩnh, cầu xin Chúa tha thứ, để lại bám chặt vào neo hy vọng trong tình yêu của Chúa ; và tin vào tình yêu này, con dám khẳng định lần nữa rằng người Trung Quốc sẽ không thể tiến vào thành phố Hà Nội. Con luôn cầu nguyện, con cầu nguyện mà

không hề sợ hãi, con cầu nguyện và khấn cầu với tất cả sự khiêm nhường và tin tưởng, với niềm tin chắc chắn rằng Chúa sẽ lắng nghe lời cầu nguyện của tâm hồn nhỏ bé của con. Con tin chắc rằng Chúa có thể cứu chúng ta trong khu vực hạn chế của thành phố Hà Nội. Quân đội Pháp không được rút lui, vì nếu họ làm vậy, họ phải nhớ rằng sau này sẽ rất khó để xâm nhập vào thành phố, và nếu họ thành công, thành phố lúc đó sẽ chẳng khác gì một đồng tro tàn không lồ phủ kín mặt đất.

Cầu mong thành phố Hà Nội luôn ổn định, cầu mong giáo phận luôn được bình an. Từ nay trở đi, chúng ta phải tuyển mộ một đội quân chuyên cầu nguyện, ngày cũng như đêm, không quên thúc giục mọi người thay phiên nhau rước tượng Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp qua khắp thành phố... Chúng ta phải cầu nguyện. Đúng vậy, chúng ta phải cầu nguyện để cho những kẻ chống đối đức tin của chúng ta thấy rõ rằng khi cầu nguyện, chúng ta có sức mạnh vô hạn. Chúng ta sẽ chiến thắng không phải bằng bom đạn, mà bằng lời cầu nguyện xuất phát từ trái tim tin tưởng của chúng ta.

Đề di chuyển tập sự và sinh viên ?... Thật là đáng xấu hổ nếu chúng ta lùi bước vì sợ điều gì đó chưa xảy ra, vì sợ mối đe dọa từ kẻ thù vô thần. Vâng, điều đó thật đáng xấu hổ, bởi vì nếu chúng ta sợ đau khổ, sợ chết,

sợ hãi điều này điều kia... chỉ vì chúng ta thiếu lòng tin vào Chúa...

Tin con đi, con không nói điều gì vô lý đâu, vì con đã nghe rất nhiều điều rồi. Vì vậy, con vội viết cho cha vài lời để xóa bỏ những quan điểm xuất phát từ nỗi sợ hãi này và củng cố lòng tin của những người thiếu đức tin.

Chúng ta phải luôn tin tưởng vào sự bảo vệ của Chúa; Chúng ta phải cầu nguyện, cầu nguyện mà không nghĩ đến bom đạn. Nếu khi cầu nguyện, tâm trí chúng ta bồn chồn, bị nỗi sợ hãi chế ngự, tự nhủ : «Nếu quân Pháp rút lui, chúng ta sẽ chết... nếu quân Mỹ không đến, chúng ta sẽ bị đánh bại...», thì hy vọng như vậy không phải là hy vọng vào Chúa ; và lời cầu nguyện như vậy không thể được gọi là lời cầu nguyện xuất phát từ lòng tin tưởng hoàn toàn.

Không, chúng ta đừng sợ. Sự thật vẫn là nếu chúng ta từ bỏ việc chuyển tập viện và sinh viên đến một nơi khác ngay bây giờ, thì đó sẽ là giải pháp đúng đắn, bởi vì sự ra đi của chúng ta do sợ hãi sẽ không tránh khỏi việc thu hút những lời chỉ trích mới... Chúng ta thiếu đức tin, thậm chí thiếu sự tự tin... Ô ! chúng ta thật hèn nhát ! Chúng ta nên xấu hổ biết bao về những người vô thần. Thiên Chúa của chúng ta có quyền năng cứu rỗi chúng ta một cách dồi dào, và chúng ta coi sự toàn năng

của Ngài chẳng là gì cả...

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 203

Sài Gòn,

Ngày 21 tháng 1 năm 1951

Em gái yêu quý [Tê],

Ngày hôm đó, em gái ơi !... khi chúng ta chia tay, anh phải thú nhận rằng trái tim anh đã tan vỡ ; và khi anh trở về, anh vẫn thấy em giấu những giọt nước mắt đang lăn dài trên má, anh thấy rất buồn.

Khi trở về, anh lập tức đến với Chúa Giêsu trong im lặng để cầu xin Người nâng đỡ anh, vì toàn thân anh cảm thấy kiệt sức; và nếu anh không ngay lập tức cầu cứu Chúa Giêsu, có lẽ anh đã chết ngay dưới cơn gió nhẹ nhất.

Ồ ! Chúa ơi ! Ngài là sức mạnh, là nơi an nghỉ của những tâm hồn nhỏ bé.

Tê, giọt sương trong vắt trên đất Đà Lạt, hãy giữ gìn niềm vui và sự tươi mới, và nếu em khô héo, hãy để

nó được thuần khiết dưới tác động của tình yêu Chúa Giêsu. Hãy chăm chỉ học tập và cầu nguyện nhiều cho anh nhé. Nhiều khi, khi nghĩ đến em, anh muốn bắt chước em... khóc như em vậy !

Thật là đáng tiếc ! Anh không biết tại sao chúng ta lại dễ bị lay động đến thế?

Anh gửi đến em một nụ hôn trong Chúa Jesus.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 204

Sài Gòn,

Ngày 21 tháng 1 năm 1951

Vì tình yêu của Chúa Giêsu và Mẹ Maria

Em gái,

Anh không thể diễn tả được nỗi buồn khi chia ly cũng như không thể diễn tả được niềm vui khi đoàn tụ.

Em gái ơi, khi anh rời xa em, anh đã chắc chắn rằng anh sẽ có ít nhất một ngày để dõi theo hình ảnh của em trong tâm trí anh. Và anh nghĩ rằng về phía em, em

cũng không thể không đau khổ trong sâu thẳm trái tim mình...

Chuyện này có quan trọng với chúng ta không, em gái ? Không. Vì chúng ta được tạo ra theo cách tự nhiên như thế này : Chúa đã tạo ra chúng ta với một trái tim nhạy cảm và yêu thương, có xu hướng gắn bó chặt chẽ với những người mình yêu và đau khổ khi phải xa họ.

Tuy nhiên, em ơi, nếu chúng ta biết cách sử dụng tình yêu tự nhiên này để kết hợp nó với tình yêu của Chúa Giêsu, thì ôi ! tình yêu của chúng ta sẽ mạnh mẽ biết bao ! Mọi cử chỉ yêu thương của chúng ta sẽ được thực hiện trong Chúa Giêsu, với Chúa Giêsu và vì Chúa Giêsu ! Để mọi điều chúng ta yêu thương cũng được chứa đựng trong Chúa Giêsu.

Em gái ơi, anh biết rằng sự chia ly đã mang lại cho em nỗi buồn lớn, và anh cũng vậy. Nhưng khi nghĩ rằng tình cảm của chúng ta đắm chìm trong Chúa Giêsu, anh thấy rõ rằng tôi luôn luôn kết hợp chặt chẽ với anh em trong Chúa Giêsu, để ngay cả khi xa cách nhau, sự hiệp nhất của chúng ta vẫn bền chặt, và chúng ta tiếp tục sống trong nhau, trong Chúa Giêsu.

Vậy là đủ rồi. Anh không còn nói đến chuyện chia ly nữa vì sợ làm em buồn hơn nữa. Hãy quên nó đi và

buộc mình phải nghĩ rằng em và anh sẽ không bao giờ có cơ hội gặp nhau trên trái đất này nữa. Đừng xin Chúa cho anh lên Đà Lạt để gần em, mà hãy xin Người cho anh chịu đựng đau khổ trong niềm vui, cho anh tuân theo ý muốn của Người bằng cách hoàn thành trọn vẹn bổn phận của mình.

Anh tạm biệt em... Anh xin Chúa hôn em thật lâu lên má thay cho anh. Nụ hôn thiêng liêng và quyến rũ này, anh trao cho em như một kỷ niệm triu mến mà em có thể liên tục hồi tưởng, mỗi khi bạn nhớ đến danh thánh Chúa Jesus, Đấng Hôn Phu đích thực của những tâm hồn trong sáng.

Ồ! Em gái ơi, bao nhiêu ký ức buồn xâm chiếm tâm trí chị và kéo chị trở về quá khứ xa xôi. Nhưng chúng ta hãy gạt tất cả sang một bên, trao phó cho Chúa Giêsu mọi nỗi cay đắng trong đau khổ của chúng ta, và chúng ta hãy hẹn gặp nhau trên... thiên đàng. Đó là cách an toàn nhất.

Hãy đi bình an nhé em gái, hãy luôn yêu mến Chúa Giêsu, đừng bao giờ nản lòng. Mọi đau khổ, mọi bất tiện mà tôi đã gây ra cho bạn bằng những lời trách móc của tôi, hãy cố quên chúng đi và tha thứ cho tôi.

Khi bạn đến Đà Lạt, nếu có thể, đừng quên gửi cho

tôi vài lời kể về chuyến đi và ấn tượng đầu tiên của bạn nhé? Cảm ơn trước.

Chúng ta hãy yêu thương nhau trong Chúa Giêsu và Mẹ Maria. Mong cô bé Têrêsa dẫn dắt em đi đến đích bình an.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 205

Sài Gòn,

Ngày 21 tháng 1 năm 1951

Kính gửi Cha [A. Boucher],

Thưa Cha, từ lâu nay con đã ở trong một tình huống kỳ lạ ; con không hiểu chính xác chuyện gì đang xảy ra; con khao khát thiên đàng, nơi con mong muốn được đến thật nhanh, nhưng dường như thế giới này đang kìm hãm con, khiến tâm trí con bị kéo theo hai hướng: vừa muốn chết, vừa muốn cố gắng sống trên thế giới này. Con vô cùng buồn khi thấy mình ở trong trạng thái lạnh lẽo như thế này trước thiên đường, như thể con là một trong những người bị loại khỏi nơi đó. Không phải con là người khơi dậy suy nghĩ như vậy, vì con không

thể tin vào một thiên đường không có tình yêu. Ý nghĩ này chỉ có thể là một sự cám dỗ do ma quỷ khơi dậy, kẻ lợi dụng khoảnh khắc lòng con mất bình an để đến và khiến con mất tự tin lần nữa.

Lạy Chúa, xin thương xót con ! Thừa cha, nhiều khi con cầm bút viết câu chuyện của mình, tự nhiên con thấy tâm trí mình bị xâm chiếm bởi nỗi sợ hãi và lo lắng... Con cảm thấy bị một cơn đau đầu dữ dội khiến con không thể viết được. Tuy nhiên, con vẫn đang nỗ lực để hoàn thành tác phẩm này sớm nhất có thể vì con nghĩ cha đã phải chờ đợi đủ lâu rồi. Đúng thế không, thừa cha ?

Vậy thì con không biết khi nào con sẽ chết. Tuy nhiên, con nhớ những lời mà chị gái con, Têrêsa nhỏ bé, đã nói với con vào năm 1949 : «Chúa Giêsu thường tìm cách để lén hái những bông hoa làm vui lòng Ngài. Hãy luôn sẵn sàng, em nhỏ, Chúa Giêsu sẽ đến khi em nghĩ rằng Người vẫn còn xa, rằng Người sẽ không đến nữa ; có nghĩa là Người sẽ đến khi em ít ngờ tới nhất.»

Con luôn giữ mình sẵn sàng, và thậm chí nếu Ngài đến đúng lúc con bắt đầu viết một từ, con sẽ để từ đó dang dở để theo Ngài.

Con không biết cha có thể gởi lại con những bài thơ con viết cho cha không ? Con rất buồn. Con thường muốn viết thơ, nhưng con lại rất kém về mặt thi ca. Con muốn tra cứu một hoặc hai từ trong từ điển, nhưng con thậm chí còn không có từ điển. Con muốn một tập thơ nhưng không ai cho con cả. Theo lời khuyên của cha, hôm nọ con đã xin Bề trên Tỉnh Dòng cho con cuốn sách có tựa đề Cung Oán, hoặc một tập thơ nào đó, để đọc, với lý do là để thư giãn một chút khi con có thời gian rảnh. Nhưng sau vài ngày, không hiểu sao, vị giám tỉnh trả lời rằng việc này cần phải có sự cho phép của Cha Phó Giám tỉnh. Con không hỏi thêm nữa, vì câu trả lời này có nghĩa là, với tư cách là một tu sĩ, con không cần phải động đến sách thơ. Con không hề buồn vì điều đó ; ngược lại, con càng vui hơn vì sự từ chối này đã cho con tựa đề bài thơ mà con gọi là Yêu thương.

Bị từ chối tức là bị bỏ rơi ; bị bỏ rơi là đau khổ ; và chấp nhận đau khổ chính là «yêu thương».

Yêu Chúa Giêsu là yêu sự đau khổ.

Cả trái tim con chỉ toàn là nỗi đau cay đắng,

Nếu con yêu, con luôn yêu bằng niềm vui,

Chào đón nỗi đau như nụ cười mùa xuân.

Có lẽ việc nhìn lại những bài thơ cũ sẽ giúp con sáng tác những bài thơ mới. Vậy nên xin hãy cho phép con xem lại chúng... để tiếp thêm nhiệt huyết cho con.

Giêsu bé nhỏ đang đau khổ của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 206

J.M.J.T.A.

Sài Gòn

Ngày 28 tháng 1 năm 1951

Anh Alexander thân mến,

Đã lâu rồi, phải không, anh không có tin tức gì từ em trai của anh ?

Ôi người anh đáng kính Alexander, có thể nào em đã quên anh, ý em là quên anh trong Chúa không ? Bởi vì, trên thực tế, chúng ta không thể nhớ đến nhau ở mọi thời điểm, và em nghĩ anh hiểu rất rõ tại sao lại như vậy.

Đã gần một năm trôi qua kể từ khi Marcel bé nhỏ của anh phải rời xa tổ ấm của những chú Giêsu nhỏ [những người mới vào nhà tập] để đi lạc vào Nam Việt Nam...

Nỗi đau của sự chia ly này và nỗi buồn của khoảng cách, chỉ có em, Marcel và Giêsu, mới có thể hiểu được; bên ngoài, mọi người thấy em lúc nào cũng tươi cười và vui vẻ, thậm chí còn nghĩ rằng em hạnh phúc hơn bao giờ hết... vì đã đi xa. Than ôi !... Chắc hẳn anh đã biết về cuộc hẹn của em ở Sài Gòn rồi... Em không thể ngừng khóc khi thấy không có nỗi buồn nào, không có đau khổ nào có thể chấm dứt cuộc đời em, để em có thể bay đến nơi không còn sự chia ly hay những ký ức đau thương... Than ôi ! Em muốn chết, nhưng tại sao cái chết lại lâu đến thế ?

Em đã nhận được vài dòng anh gửi cho em hôm kia, nhưng em tự hỏi tại sao anh cứ gọi em là «Anh thánh Marcel»? Câu nói này làm Thánh rất ngạc nhiên và buồn. Bởi vì với Thánh, sự thánh thiện là một đám mây tan biến vào buổi tối như một giấc mơ và chúng ta không bao giờ nhìn thấy lại nữa.

Em cảm thấy điều đó vượt quá sức mình, vì bầu trời vẫn còn tối, mặt trời Tình yêu ẩn đâu đó sau những ngọn núi tối tăm; Em đi bộ trong đêm, không có chút ánh sáng nào.

Để được thánh thiện, phần đầu hướng tới sự hoàn hảo, Thánh đã từng nghĩ đó là một cuộc sống đầy quyến rũ, giống như một mùa xuân kỳ diệu, với cây xanh, hoa,

sương, lá non, gió trên cành cây... v.v. Em nghĩ rằng sự thánh thiện là niềm vui vĩnh cửu, không có bóng dáng của nỗi buồn.

Nhưng theo thời gian, em càng tiến bộ [...] em càng thấy rằng sự thánh thiện là một cuộc sống mà người ta phải biến nỗi buồn thành niềm vui, nơi người ta phải mong muốn niềm vui trở thành nỗi buồn, để rồi biến nỗi buồn này trở lại thành niềm vui, để biến sự cay đắng thành một món ăn ngon.

Than ôi ! Đó không phải là một nghịch lý sao ? Đúng, đó là một nghịch lý, nhưng là một nghịch lý có lý do tồn tại, một nghịch lý liên quan đến chủ nghĩa anh hùng, mà người ta không bao giờ có thể phản đối, vì nó là một phần của nghịch lý hướng đến sự hoàn hảo.

Ồ ! Anh bạn ơi, em vừa nói gì thế ? Vậy là em đã viết hai trang theo cách không lịch sự, không biết chính xác nó sẽ dẫn đến đâu ?

Trên thiên đường

Vâng, trên thiên đàng, chỉ ở thiên đàng, chúng ta mới có thể thấy được kết quả của cuộc sống được tóm tắt trong chữ «Tình yêu», một chữ không bao giờ phai nhạt, một chữ kích thích chúng ta mạnh mẽ, và chúng

ta phải viết ra qua những đau khổ trong suốt cuộc đời. Vào lúc đó, giọng nói yếu ớt của chúng ta sẽ cất lên để hát bài ca ngợi khen :

«Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth
Hosanna ! Hosanna in excelsis !»

Trong cuộc sống này, bất chấp mọi đau khổ và phiền não, những từ «thánh thiện» và «tình yêu» đối với em sẽ luôn là nguồn động lực giống như tiếng trống trận, khích lệ người lính xông pha vào trận chiến. Em sẽ không bao giờ nản lòng...

Ồ ! Đủ rồi, em đã quá dài rồi. Em sẽ dừng ở đây. Và vì đầu năm mới, em quên gửi lời chúc đến anh, em cầu xin em hãy quên điều đó và tha thứ cho em. Tuy nhiên, vẫn còn Tết Việt Nam mà anh chắc chắn vẫn nhớ. Em nhân cơ hội này gửi đến anh lời chúc tốt đẹp nhất từ trái tim luôn biết ơn. Em sẽ không bao giờ quên người anh trai đáng kính của em, Alexander. Luôn luôn... luôn luôn, em sẽ giữ gìn kỷ ức về anh cho đến khoảnh khắc gặp gỡ trên thiên đàng. À ! thật hạnh phúc !

Đồng thời, em xin anh đừng quên cầu nguyện cho cậu bé Marcel của anh, để cậu bé luôn vui tươi, để cậu bé có thể kiên trì trong «Tình yêu của Chúa Giêsu» và trên con đường nên thánh... Amen.

Marcel bé nhỏ của anh,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 213

Sài Gòn,
Ngày 11 tháng 3 năm 1951

Người em thân mến trong Chúa Giêsu [Tê],

Ồ ! Em đẹp quá ! Khi nhìn em, thật khó để anh nhận ra em, với bộ đồ Pháp, mái tóc xoăn như một đồng rom ở nông thôn, đúng vậy, em rất xinh đẹp ! Anh không bao giờ ngờ tới... ?

Hôm nọ, khi nghe ai đó mô tả về em, anh đã vô cùng sợ hãi ; ăn mặc theo phong cách Pháp, đi giày cao gót và đầu xoăn ! Thật đáng sợ ! Anh tưởng tượng mình đang nhìn thấy anh như một bóng ma từ Đà Lạt. Khi nói như vậy, anh không biết chính xác sự thật, anh chỉ dựa vào mô tả được đưa cho anh, anh nghi ngờ tính đúng đắn của nó và không dám tin vào nó. Anh cần phải nhờ em trấn an anh. Vì vậy, em phải nói cho anh sự thật.

Có đúng là em đã đến tiệm làm tóc để uốn tóc không? Nếu đúng như vậy, tại sao em không nói cho anh biết để

anh có thể nhắc thợ làm tóc uốn tóc cho em thêm một chút ?

Em gái ơi, anh đã kể với em về vấn đề tóc xoăn này rồi.

Nếu em thực sự hành động trái với những gì anh đã bảo, anh sẽ cắt đứt mọi quan hệ với em, không bao giờ nói với em một lời nào nữa; và nếu em muốn gặp anh, em sẽ phải đợi cho đến khi tôi lên thiên đàng...

Hãy bỏ ngay kiểu tóc xoăn ! Hãy bỏ ngay kiểu tóc xoăn ! Hãy từ bỏ kiểu tóc xoăn hàng ngàn lần !

Hoan hô vạn lần ! cho những cô gái trẻ biết tôn trọng vẻ đẹp tự nhiên mà Chúa đã ban tặng cho họ. Ngợi khen Chúa ! và xin Người ban cho họ đầy ơn phúc vì đã nhận ra vẻ đẹp mà Người đã đặt để nơi họ. Hoan hô ! Thật tuyệt vời cho họ !...

Em gái ơi, em phải hiểu rằng mọi điều anh nói ở đây đều không phải là để phán xét. Anh đang đợi em trả lời anh. Xin hãy tha thứ và cầu nguyện cho anh. Về phần anh, anh không bao giờ quên cầu nguyện cho em.

Đính kèm là bài thơ mà em yêu cầu và anh vừa mới hoàn thành. Anh rất vui khi được gửi nó cho em. Nó chứa đầy ý nghĩa, nhưng em phải hiểu nó để khám phá

ra vẻ đẹp của nó.

Người anh trai yêu quý của em,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 219

Sài Gòn,
Ngày 22 tháng 4 năm 1951

Gửi đến chủng sinh Lang đã trở thành linh mục, và
hiện tại 1986 - Giám mục Xuân Lộc, Việt Nam

Gửi đến anh sự bình an sâu sắc trong Chúa Giêsu và
Mẹ Maria Mẹ chúng ta

Tôi đã nhận được thư của anh ngày hôm qua. Cảm ơn
anh rất nhiều vì những dòng đầu tiên mà anh bày tỏ tình
bạn với tôi, và những kỷ niệm anh dành cho tôi, «em
trai» của anh. Anh Lang, tôi chắc rằng anh sẽ không
ngạc nhiên khi nghe tôi, Marcel, nói chuyện với anh
như một «người em trai» bình thường.

Nói thật, nhìn mặt tôi, không ai đoán được trong tôi
lại có những cảm xúc dịu dàng như vậy... Tuy nhiên,
cho phép tôi gác câu hỏi này sang một bên và thành thật
nói với anh : nếu tôi tự giới thiệu mình là «em trai» của

anh, thì đó là vì tôi muốn như vậy, và chính anh đã hiểu theo nghĩa này... Vì vậy, từ giờ trở đi, bất cứ khi nào tôi viết thư cho anh, tôi sẽ dùng từ «em trai» này.

Anh cũng biết rằng tôi tha thiết mong muốn ngày anh được thụ phong linh mục sẽ đến, và do đó, tôi sẽ làm mọi cách có thể để cầu nguyện nhiều hơn và sốt sắng hơn, để mong ước của tôi sớm thành hiện thực. Tất nhiên, tôi cảm thấy có nghĩa vụ phải nghĩ đến anh và cầu nguyện cho anh, bởi vì tôi mang ơn giáo phận (Lạng Sơn) và chính anh rất nhiều. Thật vậy, tôi luôn cảm thấy gắn bó mật thiết với anh bằng một mối liên kết tâm linh mà không ai nhìn thấy, và chỉ có Chúa biết.

Là một tu sĩ Dòng Chúa Cứu Thế, tôi đã có nhiều ý định cầu nguyện trong lòng theo Luật dòng, nhưng tôi thấy số lượng những ý định này vẫn còn ít, và tôi muốn thực hiện nhiều hơn nữa. Vì lý do này, với cơn khát đang nuốt chửng tôi, tôi thấy rằng thật quá nhỏ bé để tôi ôm trọn cả trái đất này !... Đó là cơn khát mà chính tình yêu của Chúa Giêsu đã đào sâu vào trái tim yêu thương của tôi...

À ! Anh Lang, tôi đang nói gì vậy ? Anh có hiểu gì về nó không ? Có vẻ như tôi muốn bày tỏ ở đây nỗi khát khao cháy bỏng của tôi về sự cứu rỗi các linh hồn?... Vâng, đây là nỗi khát khao duy nhất trong cuộc đời

tôi, và vì nỗi khát khao này, tôi đã biến nó thành nghĩa vụ của mình để trở thành «Trái tim» của các linh mục, bằng sự ấm áp của tình yêu và nguồn Máu Cứu Chuộc, để làm nhịp đập và ban sự sống cho các linh mục. Tôi không nói như vậy vì kiêu ngạo, nhưng vì tôi thực sự được ban cho khả năng nhận ra ân điển thiêng liêng đang hoạt động trong tôi, thúc giục tôi thấy rằng Chúa sống trong tôi và tôi sống trong Ngài. Sự trao đổi tình yêu này đã biến đổi tôi thành tình yêu vô hạn của Chúa.

À ! Anh thân mến, tôi đã nói hơi dài dòng, nhưng tôi biết rằng, ngay cả khi tôi nói dài dòng hơn nữa... dài dòng hơn nữa... luôn luôn, luôn luôn dài hơn nữa, tôi cũng không bao giờ có thể nói hết chủ đề về tình yêu. Anh đã hiểu tôi rồi, khuynh hướng của tôi đối với chức linh mục rất sâu sắc và mạnh mẽ ; nhưng đột nhiên, không ai nói với tôi rằng tôi không thể trở thành linh mục, ở Quảng Uyên, trong khi tôi vẫn còn ấp ủ ước muốn này, mơ về ngày vui khi tôi được bước lên bàn thờ Chúa, tôi đã xin ra đi, và... bây giờ, tôi là một tu sĩ đơn sơ phục vụ cộng đoàn của mình.

Anh thân mến, tôi nói nhỏ với anh rằng : đây là một bí mật mà không ai có thể biết cho đến ngày tôi chết. Chúa cũng không bảo tôi rằng tôi không thể trở thành linh mục. Nhưng thánh ý của Người đã khéo léo điều

khuyến để giấu tôi sau một bức màn bí mật, trong lòng ngực thiêng liêng của Người, để thực hiện chức năng của «trái tim» ở đó, và trở thành một sức mạnh sống động cho các linh mục.

Anh mến, đủ rồi. Bây giờ tôi phải im lặng. Sau một giờ cảm xúc dâng trào, xin hãy để trái tim tôi dần trở lại nhịp đập bình thường....

Tôi mong anh tiến bước, nắm chặt cây thánh giá trong tay và kêu lớn trong rừng sâu : «Chúa Giêsu vô cùng xứng đáng được yêu. Nguyên danh Ngài được tôn vinh, và vương quốc Ngài vô biên». Cho đến ngày đó, và cho đến lúc tôi đến gặp anh trên giường bệnh đau đớn, tôi sẽ cầu nguyện cho anh, tôi sẽ ở gần anh hơn nữa, tôi sẽ luôn hiệp nhất với anh trong từng khoảnh khắc của cuộc đời anh với tư cách là một tông đồ.

Xin Chúa lắng nghe lời cầu nguyện của tôi và giúp anh luôn tiến về phía trước...

Cậu em trai khiêm tốn của anh,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 226

J.M.A.T.

Sài Gòn,

Ngày 3 tháng 6 năm 1951

Người em thân mến trong Chúa Giêsu,

Anh đã nhận được thư của em tối qua, ngày 2 tháng 6 năm 1951. Anh cảm ơn Chúa vì đã giúp em chấp nhận lời khuyên của anh. Chúa rất hài lòng về em, và bản thân anh cũng rất ngưỡng mộ em, vì em đã có thể chấp nhận bằng tấm lòng tốt đẹp những điều mà em chưa từng trải nghiệm. Những gì em nghĩ là rất đúng ; thật vậy, sự khiêm nhường không phải là việc nhìn nhận mình không xứng đáng với điều này hay điều kia, mà trên hết là chấp nhận mình thực sự là như thế nào. Bây giờ em biết rằng thực ra chúng ta yếu đuối và dễ bị dẫn đi lạc... Vì vậy, chúng ta phải vui mừng cảm tạ Chúa vì đã ban cho em ân sủng quý giá nhất là rèn luyện khiêm nhường, bằng cách cho em một người nào đó sửa lỗi cho em ngay khi em mắc lỗi.

Ngoài ra, đừng lo lắng khi làm điều gì đó mà em không biết là sai, vì nó không gây ra hậu quả gì; em chỉ phạm sai lầm chứ không phải phạm lỗi. Vậy nên hãy an

nghỉ và hãy chắc chắn rằng Bê trên và thầy của em hiểu theo nghĩa này.

Hãy cố gắng tận dụng điểm yếu lớn lao của mình để thánh hóa bản thân. Hãy phó thác bản thân cho Chúa Giêsu với lòng tin tưởng, giống như đứa trẻ không thể tự mình bước đi một bước nào. Hãy giống như cành cây mỏng manh, một ngày nào đó cũng sẽ đơm hoa. Vâng, hãy so sánh bản thân em với nhánh cây mỏng manh này, và một ngày nào đó em sẽ thấy Chúa trang điểm cho em một cách tuyệt đẹp, miễn là em luôn kết hợp chặt chẽ với Ngài như nhánh cây gắn liền với cây.

Hôm nọ anh nhận được một lá thư từ chị Lê. Chị ấy thực sự muốn em về nhà và dành kỳ nghỉ của mình. Nhưng về vấn đề này, nếu có thể, anh sẽ hỏi ý kiến của Bê trên Nhà tập, vì bản thân anh không dám đưa ra quyết định.

Khi em muốn viết thư cho anh mà không muốn gửi thư qua đường bưu điện, em có thể gửi thư đến Bê trên Nhà tập, vì mỗi tuần, xe của nhà Dòng sẽ chạy từ Đà Lạt đến Sài Gòn và ngược lại. Anh nghĩ như vậy sẽ tiện lợi hơn và tiết kiệm được tem.

Anh mong em luôn giản dị, trong sáng và gắn bó chặt chẽ với Chúa Giêsu.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 228

J.M.A.T.

Sài Gòn,

Ngày 28 tháng 5 năm 1951

Cha đáng kính [A. Boucher],

Thiên Chúa đã vui lòng ban cho con nguồn vui nơi Thập Giá. Lần này, giống như mọi lần trước, con chỉ có những câu chuyện về cây thánh giá để kể cho cha nghe. À ! Thánh giá ! Đối với con, Thánh giá là nguồn vui : nỗi đau khổ trên thế gian này là nụ cười luôn nở rộ như một bông hoa ngàn sắc màu. Con muốn gom hết tất cả những cây thánh giá lại để ôm chặt trong vòng tay, con muốn bơi trong đau khổ như cá trong nước. Ô! Trời ơi! Mong cha thỏa mãn được mong muốn nghịch lý này; không phải là con muốn thách thức cha, mà là vì con muốn khẳng định rằng tình yêu của cha chiến thắng mọi thứ.

Vâng, thưa cha, Thánh Giá đẹp biết bao, ngọt ngào biết bao, nếu chúng ta hết lòng đón nhận như bằng chứng tình yêu dành cho Đấng đã chia sẻ tình yêu của Người với chúng ta. Vì lý do này, con muốn sống, luôn sống với Thập Giá, với đau khổ, với mệt mỏi, với buồn phiền, với những ước muốn, và với mọi thứ liên quan đến Thập Giá. Tuy nhiên, đây là mong muốn tự phát và con không dám ép buộc Chúa ban cho. Bây giờ, sau khi hiểu được vẻ đẹp của Thập giá và niềm vui mà đau khổ mang lại, con muốn ngừng nói với cha về thập giá của con và những điều khiến con đau khổ. Tuy nhiên, để đáp lại ý muốn của Chúa Giêsu, Đấng không muốn con là người duy nhất nếm trải niềm vui của đau khổ, con rất vui khi được kể cho cha nghe về điều đó.

Cha ơi, con đã nói với Cha rằng trong một thời gian, mối quan hệ của con với Bề trên đã gây ra nhiều đau khổ cho con... Vâng, thưa Cha, đúng là như vậy, và nó còn kéo dài vô thời hạn. Mỗi lần gặp Bề trên, nhân dịp tĩnh tâm [...], con cảm thấy lo lắng như thể sắp phải ra trước tòa án để xét xử. Con lo lắng và tự kiểm tra mình, giống như một tù nhân sắp bị thẩm vấn [...]

Trên thực tế, cuộc gặp gỡ Bề trên theo luật Dòng trở thành một cuộc thẩm vấn rất chặt chẽ, kết thúc bằng những lời buộc tội khiến con ngạc nhiên đến mức tự hỏi

liệu đây có thực sự là sự thật hay chỉ là sự vu không ?

Trong mọi trường hợp, con chấp nhận mọi thứ, và con thừa nhận rằng con yếu đuối, rằng trên hết con còn trẻ, và rằng con có lẽ đã phạm nhiều sai lầm mà không nhận ra. Bất kể con có nói gì đi nữa, mọi người vẫn luôn nghi ngờ sự khiêm tốn của con [...] và vì lý do này, con bị nghi ngờ là thiếu chân thành ! [...] Than ôi ! Mỗi lần rời khỏi phòng Bề trên, con cảm thấy lòng mình nặng trĩu những đau khổ mới mà một giờ trước đó chưa hề có [...] vì thế con đau khổ [...] và tiếp tục đau khổ cho đến lần gặp Bề trên tiếp theo.

Nhưng sự ngờ vực này đến từ đâu ? Nó đến từ Satan hay từ Chúa Giêsu yêu dấu của con ? Ngờ vực ấy đến từ cả hai nơi ; con quỷ ghét tâm hồn nhỏ bé yếu đuối của con, nó muốn tấn công và giết chết nó. Chúa Giêsu yêu dấu của con muốn sử dụng tâm hồn nhỏ bé của con để đánh bại ma quỷ và giành lấy vinh quang cho chính nó. Kết quả là, linh hồn nhỏ của con, khi thấy mình bị kẹt giữa hai mục tiêu đối lập này, sẽ phải chịu đau khổ một cách tàn khốc. Nhưng cuối cùng, con vui mừng khi thấy Chúa Giêsu là Đấng chiến thắng.

Thưa cha, đây là tấm lòng con đã thành thật mở ra với cha. Đừng ngại nói ra những điều trái với ý muốn của con, ngay cả khi cha biết điều đó sẽ làm con tổn thương

rất nhiều.

Vẫn còn nhiều điều đau đớn xảy ra mỗi ngày, nhưng con sẵn lòng chấp nhận chúng để dâng lên Chúa Giêsu. Những ngày đen tối này giống như những lá thư sẽ không bao giờ được đọc trên thế giới này [...] theo những lời mà cha có thể đọc trong *Câu chuyện về một tâm hồn* [...] Thiên Chúa, trong lòng nhân từ của Người, đã cho con tìm thấy trong Thập giá một nguồn vui !... Ôi Thập giá ! Thập giá đẹp quá ! Thập giá thật đáng quý biết bao ! Tâm hồn tôi ôm lấy Thập giá như một nụ cười luôn nở rộ !

Giêsu bé nhỏ đang đau khổ của cha
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 231

Sài Gòn,
Ngày 4 tháng 7 năm 1951

Kính gửi Cha [A. Boucher],

Cha ơi, mấy ngày nay con thực sự quá tải công việc. Anh Michel đã rời đi, để lại cho con sự mệt mỏi trong công việc mua sắm và thế giới bên ngoài. Con không

nghĩ mình còn thời gian để ngồi xuống và thở nữa : chân con đã tê liệt, con đang lê từng bước chân... thở dài chờ đến giờ xuống mô để nghỉ ngơi !

Than ôi ! Chúa Giêsu đã vắng mặt một thời gian dài và sẽ không trở lại. Sau khi ngủ suốt một năm, Ngài vẫn tiếp tục ngủ. Thật sự đau đớn cho tâm hồn cô đơn tội nghiệp phải thức trắng đêm vì chán ghét và buồn bã! Cô mong chờ Ngài trở về, nhưng Ngài giả vờ như không có gì cả !...

Thưa cha, đây là trạng thái tinh thần của con lúc này. Con không có thời gian để nói với cha nhiều hơn nữa. Con xin tạm biệt cha. Cha hiểu lòng con, hãy cầu xin Chúa Giêsu đến giúp con, và đừng ngại nói với Người như thể muốn thúc đẩy Người đến sớm và hái bông hoa tàn này để mang về thiên đàng, vì đó là ước muốn to lớn của Người.

Vậy thì, cho phép con hỏi cha điều này : liệu có ai trong số những anh em trong Nhà tập của cha có thể vẽ được hình ảnh mà con đang gửi cho cha và nó rất quý giá với con không ? Thật không may, hình ảnh này đã cũ và bị mất một nửa. Có vẻ như phần còn thiếu là chiếc nôi của Chúa Giêsu. Nếu cha có thể tái tạo lại chiếc nôi này thì sẽ rất thú vị. Con thực sự thích hình ảnh này vì khi con hôn nó, con sẽ chạm tới ba nhân vật được tượng

trung ở đó (Chúa Giêsu, Mẹ Maria và Thánh Têrêsa), điều này rất có lợi cho con. Hãy xem liệu điều đó có thể thực hiện được không. Nếu không, vui lòng trả lại hình ảnh này cho con theo nguyên trạng. Cảm ơn cha từ tận đáy lòng.

Trong Chúa Giêsu và Mẹ Maria, con cầu xin cha ban phước lành cho con.

Giêsu bé nhỏ đang đau khổ,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 234

J.M.T.A.

Sài Gòn
Ngày 29 tháng 7 năm 1951

Em gái yêu quý [Tê],

Em gái ơi, em có biết không ? Kể từ đầu tháng, anh được giao hai trách nhiệm mới : Anh thủ quỹ và người gác cửa. Nhìn bề ngoài, điều này có vẻ đáng trân trọng, vì hai chức vụ này thường dành cho những người... khá giả.

Thấy mình lần đầu tiên trách nhiệm cho hai hoặc ba việc, các anh em nghĩ rằng anh sẽ... vui vẻ hơn. Nhưng thực ra, những người anh em này chỉ nhìn thấy bề ngoài mà không nghĩ đến những hy sinh, mệt mỏi mà những trách nhiệm này đòi hỏi. Thật sự, anh vui mừng, nhưng chỉ vui mừng khi có ý muốn của Chúa.

Từ năm mười hai tuổi cho đến năm hai mươi hai tuổi, phương châm sống của anh vẫn vậy : «Hãy để ý muốn của Chúa là phần thưởng duy nhất của tôi». Mặc dù anh chưa sống lâu, nhưng anh thường tràn ngập niềm vui và sự an ủi ; mặt khác, anh cũng đã nhiều lần trải qua nỗi đau khổ lớn lao.

Tuy nhiên, vì anh đã chọn ý muốn của Chúa là phần thưởng cho mình, nên cả nỗi buồn lẫn niềm vui đều là cơ hội để anh trung thành với khẩu hiệu này.

Khi ta đảm nhận một vị trí mới, cũng có rất nhiều sự phức tạp và do dự, điều này làm cho đến bây giờ, thời gian của anh có hạn, thậm chí anh còn thiếu thời gian. Anh hy vọng rằng sau khi anh quen dần và sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, công việc của anh sẽ bớt vất vả hơn và anh sẽ có thời gian viết ra một số bài thơ đang âm ỉ trong lòng mình. Tuy nhiên, trên thế giới này, anh thấy tất cả những bài thơ anh viết đều không hoàn hảo. Anh mong đến ngày được lên thiên đàng. Ở đó, với ánh mắt hướng

về Người Bạn Đồi thiêng liêng của anh, anh sẽ cho ra đời những vần thơ độc đáo nhất, để chỉ khi đó, anh mới dám tự phong cho mình danh hiệu nhà thơ, «Nhà thơ tình yêu».

Vẫn còn ở thế gian này, anh không có đủ thời gian và ngôn từ để diễn tả tiếng hát của trái tim mình. Hiểu được điều này, em gái ơi, hãy cầu xin Chúa sớm đưa anh về thiên đàng, để anh có thể sáng tác những bài thơ cho em đọc.

[...] Ngày mai anh sẽ đi tĩnh tâm, và hiện tại chỉ còn một phút nữa là anh phải tắt đèn và đi ngủ.

Tạm biệt em gái yêu dấu... Anh gửi đến em nụ hôn trong Chúa Jesus.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 235

J.M.J.T.A.

Sài Gòn,

Ngày 26 tháng 8 năm 1951

Cha kính yêu của con,

Trong một thời gian, công việc đã buộc con phải sống xa cha. Con có rất ít thời gian rảnh để viết thư cho cha. Con nghĩ rằng, đây là điều mà cha đã hiểu rất rõ... Và trên thế gian này, con không còn hy vọng được ai khác ngoài cha hiểu được nữa... Con khóc mỗi ngày, nhưng ngày nào con cũng có thứ gì đó để lau nước mắt. Con nhận thấy mình đã mất rất nhiều sức lực, con cảm thấy mỗi tay chân, trí nhớ rất kém ; đôi khi con phải ngồi suy nghĩ rất lâu mới nhớ ra điều gì đó. Tuy nhiên, đôi khi con cũng thấy toàn bộ cuộc sống của mình rất rõ ràng mà không có bất kỳ trở ngại nào, và không cần phải suy nghĩ. Tại con thường xuyên bị ù và con gặp khó khăn khi nghe. Nếu sức lực của con giảm sút, đó là vì con thường xuyên thức đêm không ngủ. Quá tải công việc, con thấy chẳng có ai muốn giúp đỡ con. Bề trên làm phiền con, cha thủ quỹ không để ý đến con, coi con là một người kiêu hãnh luôn cố gắng để được khen ngợi. Khi con nói rằng Bề trên làm phiền con, không phải vì ngài cấm con làm điều này hay điều kia, mà vì ngài luôn thay đổi ý định, buộc con phải làm việc mà không biết chính xác ngài muốn gì. Và khi công việc không theo ý muốn của mình, ngài có thể buộc tội con là kiêu ngạo và làm theo ý muốn mình... v.v. «Tôi không tin anh ! Tôi không tin anh !» ngài nói với con nhiều lần. Ngài cũng nói với con điều tương tự, thông qua sự thờ

ơ của ngài, hoặc bằng cách hoàn toàn từ chối những gì con đề xuất với ngài.

Tất cả những điều này làm con đau khổ và rơi nước mắt. Tuy nhiên, con cảm thấy vui mừng lớn lao khi nhìn lên Chúa Giêsu đang chịu đau khổ. Khi nhìn thấy Đấng Yêu Dấu của con đang rộng vòng tay, khao khát những hy sinh và đau khổ của con, con rất vui mừng khi con có chút đau khổ để dâng lên Ngài. Con cảm thấy rất vui khi thấy trái tim mình cũng chịu nhiều vết thương giống như Chúa Giêsu bị treo trên thập giá.

Và trong niềm vui của mình, con đề những lời yêu thương tuôn trào từ trái tim mình, nồng nhiệt đến nỗi chỉ có Người Yêu của con mới vui lòng nghe chúng. Lạy Cha yêu dấu ! Khi nào con sẽ thấy kết thúc cuộc đời mình ? Tuy nhiên, con không muốn kết thúc này trước khi con uống cạn chén đắng !...

Tay con mỏi, như cha có thể thấy từ nét chữ thiếu sự chắc chắn của con.

Tin tức về Dòng Chúa Cứu Thế làm con rất vui. Cho đến bây giờ, con không bao giờ quên nhà Dòng và con luôn cầu nguyện để ý muốn của Chúa Giêsu sớm được thực hiện. Cha đã chuyển tiếp cho con câu hỏi của các chị nữ tu, cụ thể là : «Chúa Giêsu còn cho con thấy điều

gì khác về các chị không?»

Thưa cha, như cha biết, đã từ lâu rồi. Chúa Giêsu cho phép con trải qua thử thách khó khăn trong cảm xúc của mình ; con không chỉ phải chịu đựng đau khổ liên tục mà bên trong còn cảm thấy bị bỏ rơi và vô cùng lạnh lẽo. Chử thân mật giữa con và Chúa Giêsu, đó là chuyện của quá khứ. Trái tim con đã trở nên trống rỗng và im lặng...

Vậy là hết. Xin hãy cầu nguyện để con có thể sống vui vẻ trong đau khổ, vì tình yêu của Chúa Giêsu.

Giêsu chịu đau khổ của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 236

J.M.J.A.T.

Sài Gòn,

Ngày 26 tháng 8 năm 1951

Tê thân mến,

Đọc thư của em, anh cảm thấy thương em và cầu xin Chúa giúp em vượt qua thử thách này. Tê, nghe anh này.

Anh rất hiểu em, vì những khó khăn mà em đang gặp phải lúc này không khác gì những khó khăn mà chính anh đã từng gặp phải trong quá khứ, trước khi bước vào cộng đoàn. Anh cũng bối rối, anh cũng tự hỏi mình và trở nên nản lòng... nhưng rồi anh thấy mọi chuyện trôi qua như nước chảy ; hòa bình đã trở lại, anh được nhận vào cộng đoàn và bây giờ anh mang tên Anh Marcel. Em có hiểu không ? Đôi khi Chúa Giêsu để cho ma quỷ tự do đến quấy nhiễu chúng ta và tạo ra những câu chuyện khiến cuộc sống của chúng ta trở nên khó khăn, với mục đích làm chúng ta kinh tởm, nản lòng và cuối cùng khiến chúng ta từ bỏ đời sống tu trì.

Không, em gái ơi, em phải giữ bình tĩnh. Nếu những lời trách mà em nhận được đến từ một Bề trên, và chúng ta có thể nói rằng chúng khá khinh thường ; nhưng nếu chúng đến từ một trong những người bạn gái của em, thì cụm từ «Mi Tao» thực sự vẫn là một từ khiếm nhã.

Dù có chuyện gì xảy ra, hãy tha thứ cho họ một cách rộng lượng, nghĩ đến Đấng yêu thương em, Đấng đã bị treo trên thập tự giá, phải chịu đựng sự chế giễu tàn nhẫn hơn nhiều. Hãy để họ nói bất cứ điều gì họ muốn. Trước mặt Chúa, Tê vẫn là Tê, em vẫn là chính em, và lời chỉ trích, chế giễu không thể nào khiến em khác đi so với chính em.

Thánh nữ Têrêsa đã từng phải chịu đựng rất nhiều trong quá khứ vì những lời chỉ trích mà cô bé nghe được về chính mình. Sau đó, cô quyết định bỏ qua những lời bàn tán về mình, để mọi người nói bất cứ điều gì họ muốn, bất kể có thuận lợi hay không.

Thánh nữ Têrêsa vẫn mãi là cô bé Têrêsa trước mặt Chúa.

Ồ ! Thật bình an cho những ai hành động theo cách này, người em gái của Thánh Têrêsa.

Những lời chỉ trích của thế gian không hề gây hại cho ơn gọi của em theo bất kỳ cách nào ; ngược lại, chúng là phương tiện củng cố ơn gọi của em, mang đến cho em dấu hiệu chắc chắn rằng em thực sự muốn theo Chúa Giêsu. Hãy vui vẻ nhé em gái. Nản lòng là sự hèn nhát chỉ có ở những tâm hồn không biết yêu thương Chúa Giêsu.

Có lần, khi anh sắp bước vào Dòng, anh nghe những lời nói phát ngán như thế này : «Kẻ đạo đức giả ! Mặt dày !... Làm sao kẻ khốn nạn với đôi mắt lơnh nhỏ bé này có thể bước vào Dòng ? Đây là những lời mà ma quỷ đã nhét vào miệng những kẻ theo nó để chế giễu đứa con yêu dấu của Đức Trinh Nữ. Nhưng trong lòng anh, anh thường nghe thấy một giọng nói khích lệ anh:

«Tiến lên nào, người em trai bé nhỏ, tiến lên nào... Chúa Giêsu yêu dấu của em đang ở đó chờ em.»

Hôm nay, khi anh kể lại nỗi buồn của em và nhìn lại quá khứ của mình, anh thấy hoàn cảnh của em và anh hoàn toàn giống nhau. Vì vậy, anh yêu cầu em hãy vui vẻ chấp nhận thử thách và kiên trì cho đến cùng. Khi Chúa Giê-su đến, Ngài sẽ đền đáp em bằng niềm vui thiêng liêng.

Hãy luôn vui vẻ nhé em gái ? Hãy cầu nguyện nhiều cho các tu sĩ Dòng Chúa Cứu Thế, với hy vọng rằng một ngày nào đó, không xa, em sẽ có thể... Dâng lên Chúa Giêsu những giọt nước mắt mà những người khinh thường em thường bắt em phải rơi ; chúng là những viên ngọc trai, là thành quả của đau khổ. Anh gửi đến em một nụ hôn trong Chúa Giêsu.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 238

J.M.T.A.

Sài Gòn,
Ngày 26 tháng 9 năm 1951

Giêsu râu dài thân yêu của con,

Chắc hẳn cha đã nhận được vài lời con gửi cho cha lần trước chứ ? Hôm nay, cũng như trước đây, con phải sống trong bóng tối, chấp nhận đau khổ. Ma quỷ đang làm mọi cách để làm con nản lòng.

Từ đó [...] Bê trên luôn luôn có một thái độ nghiêm khắc đối với con... Đôi khi con vẫn giữ được sự bình yên, và con cảm thấy một sự an ủi phi thường từ điều đó ; nhưng đôi khi con cũng cảm thấy bối rối và sợ hãi. Nhưng con vẫn luôn lặp lại trong lòng mình : «Lạy Chúa Giêsu, con yêu Chúa. Trong mọi sự, con thừa nhận rằng Chúa đang làm điều này với con, để con có thể yêu Chúa sâu sắc hơn và cứu nhiều linh hồn hơn cho Chúa. Lạy Chúa Giêsu, con dâng lên Chúa tất cả những đau khổ của con».

Cha có biết không, ma quỷ đã đến với con và nói : «Đủ rồi, em trai, trong mọi trường hợp, các cha sẽ tìm lý do để đuổi con ra khỏi Hội dòng. Tốt nhất là con nên xin rời đi ngay bây giờ; khi đó chắc chắn con sẽ tránh được đau khổ lớn hơn. Hiện tại, em đang sống trong sự bất an, Bê trên không để ý đến em, con chìm đắm trong bóng tối như vậy, điều đó sẽ dẫn em đến đâu ? Sống như thế này trong cộng đoàn giữa những thất bại và một trái tim đau khổ, em có chắc mình có đủ sức chịu đựng

điều này vô thời hạn không ? Có một giải pháp rất dễ dàng ; nếu em trở lại thế gian, em vẫn có thể sống như một người tu hành, và sẽ bớt khó khăn hơn. Hoặc nếu em muốn, hãy xin gia nhập một cộng đoàn khác, đừng lo lắng...»

Đặc biệt là vào những lúc mệt mỏi tột độ, con quý thường tấn công con dữ dội hơn. Về phần con, tất cả những gì con phải làm để chiến thắng hẳn là nhìn chăm chăm vào cây thánh giá. Đôi khi sự căm dỗ khiến con lo lắng và khóc.

Ngoài ra, con quý còn mang vào tâm trí con đủ thứ ý nghĩ bất mãn với Bề trên. Nhưng con trả lời hẳn bằng những lời này : «Trong cuộc đời tôi, tôi đã chọn ý muốn của Chúa là phần thưởng của tôi ; hoặc, ai sẽ đủ điên rồ để rời bỏ bên cạnh phần thưởng quý giá này ? Vì ý Chúa ngự trong Bề Trên, nên khi tuân theo ý Bề trên, người ta cũng tuân theo ý Chúa.»

Không thể làm gì được con, hẳn nhắc con nhớ về mọi nỗ lực con đã phải thực hiện để vượt qua những trở ngại mà con gặp phải trong quá khứ trên con đường theo đuổi ơn gọi của mình ; mưa gió, đủ mọi sự sỉ nhục. Đôi khi hẳn lại nhắc con nhớ đến thời điểm sau này con sẽ bị trục xuất khỏi Hội dòng. Và hẳn nói với con : «Ngày em trai, hãy xem mọi người sẽ cười nhạo em thế nào

nhé.»

Thật vậy, trong những giây phút này, không đến mức nản lòng, con cảm thấy lòng mình thất lại, con run rẩy khắp người, vì con thấy quá khứ đầy chông gai, và trong tương lai rất gần, những đau khổ mà ý Chúa dành cho con, nếu con bị đuổi khỏi Hội dòng.

Khi nhìn thấy những sự hy sinh đó, con cảm thấy một sự ghê tởm rất lớn khiến con đau khổ và nản lòng. Vâng, đôi khi con thốt ra những lời tuyệt vọng : «Lạy Chúa Giêsu, nếu tình yêu của Chúa dành cho con, trong một khoảnh khắc vô tình, đã đi đến mức đối xử với con một cách vô lễ, con cầu xin Chúa từ chối con... Mặc dù con biết rằng sống ngoài tình yêu là một điều bất hạnh, tuy nhiên, con không biết phải so sánh nỗi đau mà con phải chịu đựng vào lúc này với điều gì !... Than ôi ! Chúa Giêsu, con nghĩ rằng Chúa hiểu con một cách hoàn hảo, và Chúa dễ dàng tha thứ cho con.»

Thưa cha ! Thật khó có thể diễn tả hết được những cảm xúc trong lòng con. Bây giờ con chẳng thiếu thứ gì cả, con chỉ muốn một nụ cười. Xin hãy cầu nguyện để người chị thánh thiện của con, Têrêsa nhỏ bé, sẽ đến giúp đỡ con và trao cho con một chiếc.

Trong hai ngày qua, con cảm thấy đau dữ dội trong

tim, đặc biệt là vào buổi chiều. Buổi sáng khi thức dậy, chân tay con rất mỏi và khó thở, đặc biệt là khi thời tiết quá nóng. Đó là lý do tại sao con dễ bị hồi hộp tim. Nếu đó là ý Chúa, con yêu cầu cha đừng nói gì với Bề trên. Xin hãy soi sáng cho con.

Con nghĩ là Tê đang học tốt và đã bắt đầu năm học mới ?

Con mệt quá. Con xin tạm biệt cha và cầu xin cha ban cho con một phước lành để mang lại sự bình an.

Giêsu bé nhỏ của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 251

Sài Gòn,
Ngày 29 tháng 11 năm 1951

Người em thân mến trong Chúa Giêsu [Tê],

Đọc thư của em, lòng anh tràn ngập nỗi buồn và nước mắt cứ chảy dài. Anh đã thương xót em và cùng chịu đau khổ với em !

Tê, em gái yêu dấu, đừng nghĩ rằng anh không hài

lòng với em, rằng anh đang trách em vì em đã gây ra cho anh chút đau khổ ; không phải vậy. Em biết kinh nghiệm, khi anh có điều gì muốn nói với em, anh sẽ nói ngay.

Lý do tại sao anh không trả lời thư của em. Thứ nhất là vì anh có nhiều việc phải làm, và thứ hai là... giống như em, đôi khi anh cũng phải trải qua những ngày buồn bã sâu sắc ! Lòng anh trống rỗng, làm sao anh có thể kể cho em nghe những điều thú vị được ? Hôm nay, sau khi nghe tiếng kêu của trái tim lo lắng đang chờ đợi sự an ủi của em, anh quên đi nỗi đau của mình để mỉm cười với em ; và thậm chí nếu nụ cười này không mấy vui vẻ, anh tin rằng nó sẽ làm dịu đi nỗi buồn của em một chút !...

Tê, hãy tiếp tục sống trong hòa bình. Dù cuộc sống có bạc bẽo, hãy luôn vui vẻ, đáp lại cuộc sống bằng nụ cười thể hiện niềm vui sống. Hãy làm cho khuôn mặt đang co lại vì rên rỉ của em trông rạng rỡ hơn, và hãy hát thật to khi nỗi buồn muốn xâm chiếm em...

Ồ ! Đến đây, anh nghĩ về hoàn cảnh của mình ; anh phải chịu đựng quá nhiều đau khổ đến nỗi cảm thấy ngột ngạt và không thể diễn tả được. Vậy em hát như thế nào? Đôi khi anh hát những lời rất vui tươi và phấn khởi, trong khi nước mắt cứ chảy dài trên mắt anh.

Đúng. Và điều này là do những lời vui tươi trong bài hát của anh tương phản một cách kỳ lạ với nỗi buồn ẩn sâu trong tim anh. Tuy nhiên, anh vẫn vui, nhưng chỉ vì anh muốn vui. Vì anh yêu nên anh vui vẻ.

Anh không xấu hổ khi cho em biết rằng anh đã khóc rất nhiều, vì với anh khóc không phải là điều đáng xấu hổ ; ngược lại, anh coi những giọt nước mắt này là quý giá khi anh thu thập chúng để dâng lên Chúa Giêsu và biến chúng thành thức ăn cho các linh hồn. Vì tâm hồn anh là Mẹ.

Sống giữa thế gian, xung quanh là những người không hiểu mình, và khi thấy chúng ta khắc khổ, cảnh giác, họ cáo buộc chúng ta muốn khoe khoang, em biết đấy, em gái ạ, điều đó thật đau khổ. Lưỡi là một công cụ tiềm ẩn nhiều nguy hiểm. Tuy làm bằng thịt không xương, nhưng đã bao lần đâm thấu tim người ngay thẳng !...

Em gái ơi ! Trong cuộc sống của chúng ta, đau khổ chỉ tồn tại vì tình yêu. Sự hy sinh dâng lên cho Tình yêu phải được tiêu hao bằng nhiều thử thách cay đắng!... Hãy lên đường, đừng khóc nữa, Chúa Giêsu đang ở đó nhìn em và khao khát những nụ cười nở rộ như hoa của em. Chào đón đau khổ bằng niềm vui. Hãy nói với Chúa, Đấng yêu thương em rằng, vì yêu Ngài, em không sợ buồn bã hay cay đắng.

Để sống, em gái ơi, hãy hướng mắt về Chúa Giêsu, được không ? Và anh cũng sẽ làm như vậy : chỉ có ánh mắt nồng cháy hướng về Chúa Giêsu mới có thể giúp anh sống vui vẻ trên trái đất đầy đau khổ này !

Điều thứ hai : Tê, đừng nghĩ rằng anh không vui vì em viết cho tôi một lá thư bằng tiếng Pháp. Ngược lại, anh rất vui khi thấy sự tiến bộ của em. Vì vậy, từ bây giờ, đừng lo lắng về điều này nữa và hãy tiếp tục viết thư cho anh bằng tiếng Pháp nếu em muốn. Anh hiểu tất cả.

Tuy nhiên, để trả lời em, vì anh không thể làm bằng tiếng Pháp nên anh sẽ làm bằng tiếng Việt. Một lần nữa, anh rất mong em hãy viết cho anh tất cả các lá thư của em bằng tiếng Pháp, nếu có thể, để em có thể làm quen với ngôn ngữ này.

Đầu tháng này, anh đã viết một lá thư cho chị Lê và anh đang chờ hồi âm của chị. Thật kỳ lạ là anh đã viết thư cho chị ấy hai lần cách đây khá lâu, nhưng anh không biết chị ấy có nhận được thư của anh không ; anh không có tin tức gì và tự hỏi tình hình gia đình thế nào. Em đã nhận được tin tức gì chưa ?

Đêm qua, ngày 28 tháng 11, khi anh nằm trên giường không ngủ được, tâm trí lang thang, anh đột nhiên nghĩ đến Tu và Ly mãnh liệt đến nỗi không thể nào quên được.

Sau đó anh gọi họ đến chơi cùng anh. Anh cảm thấy thương cho Ly khi nghĩ đến cuộc đời ngắn ngủi của cô ấy, được đánh dấu bằng một cây thánh giá đau đớn! Nhưng sự hy sinh này đẹp lòng Đức Chúa Trời biết bao! Ly đã tử nạn trong một vụ thả bom. Trời ơi ! Nghĩ đến cô ấy, anh xúc động đến rơi nước mắt... (Anh mệt rồi, ngày mai tiếp tục).

Tê, em còn đau khổ không ? Thế giới này buồn quá phải không? Bây giờ khi nghĩ đến cái chết, em hãy thấy đó là một niềm vui. Tuy nhiên, bản thân anh đã mong muốn hạnh phúc này từ lâu nhưng vẫn chưa đạt được.

«Tôi đang chết vì không chết», Thánh Têrêsa thành Avila đã nói. Thánh nữ hần đã phải chịu đựng rất nhiều mới có thể thốt ra những lời nồng nhiệt như vậy. Nhưng thế là đủ, chúng ta hãy quên đi mọi nỗi buồn và dồn hết tâm huyết vào việc thực hiện ý Chúa. Không có gì đẹp hơn đối với người đang yêu là làm theo ý muốn của Người Bạn mà mình yêu quý. Vì lý do này, chúng ta hãy cố gắng thực hiện ý muốn của Chúa với niềm vui. Khi chúng ta hoàn thành trọn vẹn ý muốn của Ngài,

chắc chắn Chúa sẽ nghĩ đến việc ban cho chúng ta phần thưởng... Trên thiên đàng!...

Tạm biệt em nhé, em gái. Hãy vui vẻ nhé. Đừng để nỗi buồn xâm chiếm tâm hồn em, vì nếu Chúa Giêsu nhìn thấy em trong trạng thái này, e rằng chính Người cũng sẽ buồn. Chúng ta hãy cầu nguyện cho sự thánh thiện của nhau. Mùa Vọng sắp đến, chúng ta hãy chuẩn bị chào đón Người Bạn thiêng liêng sắp đến với thế gian này. Chúng ta cũng hãy cầu nguyện cho hòa bình ở Việt Nam và trên thế giới.

Người anh trai yêu thương em,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

231

Đà Lạt,
Ngày 25 tháng 3 năm 1952

Em gái yêu quý [Tê],

Hôm nay anh được phép viết cho em đôi lời và gửi cho em một cuốn lịch rất nhỏ mà anh có từ Rome. Vì em đã hy sinh cuốn lịch của Thánh Anne de Beaupré, nên lần này anh tặng em một cuốn khác nhỏ hơn, thực

tê hơn. Nhưng em sẽ phải cẩn thận, vì nó được in bằng tiếng Ý.

Chúa Nhật tuần trước, Cha Bê Trê đã cho các em Giêsu nhỏ (các tập sinh) đi dạo. Trê đường về, anh bị ngã nhưng không bị thương quá nặng. Rõ ràng là anh không thể khóc được ! Thay vào đó, anh chỉ cười. Hôm nay, anh vẫn còn hai vết thương nhẹ nhưng không có hậu quả lớn nào... Bê trên Nhà tập đã hứa sẽ cho chúng tôi đi bộ lên núi Lang Biang vào tuần lễ Phục sinh, ngài cũng nói với chúng tôi rằng có rất nhiều lợn rừng ở đó. Anh đang chờ đến ngày đó để xem liệu anh có thể bắt được con nào không ; nếu thành công, anh sẽ báo tin vui cho em.

Hôm nay anh viết vài lời cho «Giêsu Marcel» để nhắc ông ấy về vấn đề ăn học của em, và anh hy vọng Ngài sẽ xử lý vấn đề này thật tốt. Từ hôm nay, anh bắt đầu, với ý nguyện này, một tuần cử nhật với thánh nữ Têrêsa. Em có biết hôm nay là ngày kỷ niệm thánh nữ vào dòng Cát Minh không ? Nếu có thể, hãy cùng anh thực hiện tuần cử nhật này bằng cách đọc chín kinh Kính Mừng và lời cầu nguyện có thể có trong sách lễ nhỏ của em.

Chúng ta phải hy vọng nhiều hơn nữa, với sự đảm bảo chắc chắn rằng Têrêsa sẽ xem xét vấn đề này một cách rất nghiêm túc.

Ngày 13 tháng 3 năm 1952, anh đã viết thư cho một gia đình ở Sài Gòn để trình bày trường hợp của em. Ngày 22 tháng 3, họ nói với anh rằng họ không thể làm gì để giúp em. Mặc dù vậy, sự tự tin của anh không hề bị lung lay. Vẫn còn một hoặc hai người mà anh định viết thư để giải thích tình hình của em với họ. Nếu thành công thì càng tốt ; nhưng điều quan trọng nhất là đừng nản lòng.

Miễn là còn trời, còn nước và còn núi, Chúa Giêsu sẽ luôn ở đó... Anh sẽ luôn tin cậy nơi Ngài.

Đừng sợ hãi, em gái ạ, vì chính anh cũng không sợ hãi. Anh đã biết rất rõ tính cách của Chúa Giêsu ; đầu tiên, Ngài giả vờ tỏ ra bình thản, để rồi sau đó ban cho chúng ta sự dư dật. Hãy để Ngài ngủ yên bao lâu tùy thích, và khi Ngài thức dậy, Ngài sẽ thực hiện phép màu mà không chậm trễ. Nhưng để đạt được kết quả chắc chắn này, chúng ta cần một đức tin vững chắc, một đức tin không dao động. Tạm biệt em gái yêu dấu... Anh gửi đến em nụ hôn trong Chúa Jesus.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 260

Thư gửi Chúa Giêsu Hải Đông, tập viện thứ hai (1952)

Gửi đến Anh của con, Chúa Giêsu bé nhỏ thân yêu,

Ngày 25 tháng 3 năm 1952

Chúa Giêsu bé nhỏ ! Đã lâu rồi chúng ta không trao đổi thư từ với nhau...

Con rất buồn về chuyện đó ! Và khi viết cho Ngài lần này, con cũng không biết phải nói gì nữa. Đó là sự khô khan và trống rỗng trong tâm hồn con. Đặc biệt có những tội lỗi cứ chồng chất và trông thật kinh khủng !... Con không biết phải nói gì nữa. Tất cả những gì con có thể làm là một lần nữa dâng lên Chúa sự khô khan, tội lỗi của con, cùng với tất cả những ngày buồn bã mà con đang trải qua.

Sau đó, con muốn Ngài cho phép con thực hiện một số sám hối, chẳng hạn như tự rèn luyện bản thân vào tối thứ Ba và thứ Bảy, bằng cách cầu nguyện :

1) Hòa bình ở Việt Nam.

2) Stalin, Hồ Chí Minh và tất cả các nhà lãnh đạo cộng sản trên thế giới phải thay đổi và nhìn nhận sự thật.

3) Vì một ý định thâm kín mà con không cho Chúa biết.

Con dâng Chúa tất cả những điều này, lạy Chúa Giêsu, mong Chúa luôn vui tươi và đừng quên đến với con trước ngày con tuyên khấn.

Ngài cũng nên nhớ rằng Tê, em gái con, không còn tiền để trả ăn học nữa. Ngài là người phải chăm sóc em ấy. Đó không phải việc của con...

Người bạn của Ngài,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 267

Tập viện, Đà Lạt,
ngày 25 tháng 8 năm 1952

Gửi đến người anh em yêu dấu của con, Giêsu-Marcel,

Lạy Chúa Giêsu, đây có thể là lần cuối cùng con dùng bút mực để bày tỏ những cảm xúc sâu thẳm nhất của con với Chúa. Mong muốn mãnh liệt của con là sau lá thư này, con sẽ không bao giờ phải viết ra những cảm xúc này với Ngài trên trái đất này nữa.

Tuy nhiên, con không vội vã lên thiên đàng ngay lập tức ; con chỉ bày tỏ mong muốn của mình và tuân theo ý muốn của Ngài. Tuy nhiên, nếu Ngài không có mặt tại buổi hẹn, Ngài sẽ cảm thấy rất xấu hổ.

Trên trái đất này, có nhiều điều con muốn làm nhưng không thể đạt được. Niềm hy vọng duy nhất của con là khi lên thiên đàng, con sẽ thấy mọi ước muốn của mình trở thành sự thật.

Lạy Chúa Giêsu, Anh của con, Việt Nam hiện đang chìm trong đau khổ ! Khi nào chúng ta sẽ thấy chiến tranh kết thúc và hòa bình trở lại ?

Con cảm thấy cuộc đời mình vô ích, con chẳng làm được việc gì có ích, trong khi quê hương đang ngập trong máu !... Lạy Chúa Giêsu, xin thương xót Việt Nam, ban cho đất nước sự bình an. Và nếu cần phải có một sự hy sinh chuộc tội, thì con đây. Từ lâu, con đã luôn mong muốn trở thành nạn nhân và hy sinh bản thân vì đất nước. Xin hãy chấp nhận con, lấy đi cuộc đời tội nghiệp của con để mang lại cho Việt Nam và toàn thế giới cuộc sống hòa bình.

Con không biết có một tâm hồn chiến binh nào yêu quê hương mình như con yêu quê hương mình không? Có lẽ sẽ có nhiều người, nhưng những tâm hồn này

đều ẩn náu trong một góc bí mật giống như con vậy. Tuy nhiên, bây giờ con thấy rằng hầu hết mọi người chỉ yêu đất nước mình vì mục đích làm giàu và giành vinh quang. Ô ! Tình yêu đất nước như vậy là tình yêu bị làm cho hư hỏng bởi tinh thần thế gian, chỉ có thể làm tăng thêm đau khổ cho những tâm hồn ngay thẳng.

Chúa ơi ! Con muốn chết ! Ít nhất là đối với quê hương con, chết để hoàn thành trọn vẹn ý muốn của Chúa, hiến dâng cuộc đời mình để đem lại cho dân tộc niềm hạnh phúc được sống trong hòa bình của Chúa. Vâng, Chúa Giêsu, con hiểu ước muốn lớn lao của Chúa là mang lại hòa bình cho Việt Nam ; và để mong ước của Ngài thành hiện thực, xin cho phép con chấp nhận cái chết với mục đích làm Ngài hài lòng. Hãy đến, Chúa Giêsu, bạn của con ! Đã đến lúc rồi. Mọi lời hứa của Ngài, mọi mong muốn của Ngài, mọi điều Ngài muốn con làm, tất cả đều đã hoàn thành, và con vẫn đang chờ đợi.

Con lắng nghe, im lặng sâu thẳm !

Chúa Giêsu ! Ngài đã đi đâu ?

Đã đến lúc xế chiều của cuộc đời,

Tâm hồn choáng váng của tôi chìm vào bóng tối !

Chúa ơi ! Chúa ơi ! hãy nghe con...

Con sẽ là một vị thánh vui tươi, nhưng chắc chắn con sẽ chết vì buồn bã... Tuy nhiên, Chúa Giê-su, con không

bất bình với Ngài ; đừng buồn vì con nhé ? Sớm hay muộn thì con cũng sẽ được lên thiên đường, nơi con có thể hát theo ý thích của mình. Khi đó, con sẽ rất giỏi sáng tác thơ, và con sẽ tự giải trí bằng cách xuất bản những bài thơ có tựa đề thật kỳ lạ, để trêu chọc Ngài, Giêsu-Marcel. Thêm vào đó, việc có thánh nữ Têrêsa làm biên tập viên sẽ khiến mọi thứ trở nên thú vị hơn.

Con trao Ngài một nụ hôn và ký tên,

Marcel-Giêsu

LT 269

Nhà Tập Dòng Chúa Cứu Thế,
Đà Lạt, ngày 23 tháng 7 năm 1952

Em trai Nghi thân mến,

Khi anh nhận được lá thư của em hôm nay báo rằng em vẫn còn sống và khỏe mạnh, anh cảm thấy vô cùng vui mừng...

Trong hai năm qua, anh đã nôn nóng chờ đợi tin tức từ Bắc Việt Nam, và đây vẫn là vấn đề khiến anh lo lắng! Hòa Bình đầu hàng, Vĩnh Yên bị bao vây tứ phía... Anh nghĩ em cũng là nạn nhân của chiến tranh. Nghi thân

mến ! Nhiều lần anh dừng nghĩ rằng em đã chết, và rằng người em Sáu yêu dấu của em có lẽ đang lang thang như một bóng ma trong rừng !

Nhiều lần anh đã dự định viết thư cho em, đặc biệt là trước khi lên Đà Lạt để vào tập viện thứ hai. Nhưng vì không có tin tức gì từ em và cũng không có địa chỉ chính xác của em, anh đành im lặng và chờ đợi, tin chắc rằng nếu Chúa muốn, một ngày nào đó anh sẽ có thể báo tin cho em, an ủi em, giúp em vui vẻ chấp nhận những đau khổ của cuộc sống.

Lá thư hôm nay của em khẳng định rằng lòng tin của anh vào Chúa không bao giờ thất vọng.

Em trai ơi ! Anh nói với em rằng anh vẫn bình yên, nhưng anh đang nóng lòng chờ tin tức từ em. Anh hiểu rất rõ tâm lòng của em ; anh hiểu rằng tâm hồn của chiến binh luôn tìm kiếm mọi lý do để yêu thương, giúp họ chiến đấu dũng cảm chống lại kẻ thù. Em trai ơi ! Mặc dù xa em và không tin tức của em, anh tiếp tục cầu nguyện cho em mỗi ngày với lòng sốt sắng. Tôi nghĩ đến bạn, tôi cầu nguyện cho bạn, xin các linh hồn nơi luyện ngục bảo vệ bạn trong cuộc chiến này. Bây giờ tôi thấy Chúa đã trả lời lời cầu nguyện của tôi.

Hãy dũng cảm lên, em trai ! Quyết tâm giành chiến thắng. Kẻ hèn nhát chỉ là một chiến binh bù nhìn. Tuy nhiên, đừng đặt niềm tin vào nghệ thuật quân sự hoặc sức mạnh của vũ khí siêu hiện đại ; hãy tin tưởng vào Chúa. Trong Chúa, với Chúa và vì Chúa. Chúng ta, những người có đức tin, vào cuộc sống và cái chết, vẫn ẩn náu trong thành trì bất khả xâm phạm là trái tim của Chúa.

«Khi chúng ta ở cùng Chúa,» chúng ta coi những viên đạn như những mảnh pháo vô hại, và sức mạnh của quân địch như một xác chết trong sự phân hủy, và rồi chúng ta lao vào nguy hiểm với ý tưởng rằng «chúng ta ở trong Chúa».

Đối với anh, ở đây anh cũng được hưởng sự bình yên trong tâm hồn, tất nhiên là cả sức khỏe về thể chất lẫn tinh thần ; và điều này là nhờ vào em, người đã dùng lòng dũng cảm của mình để xây dựng một bức tường thành chống lại kẻ thù. Vậy thì anh không có gì phải phàn nàn phải không ? Trái tim của người chiến binh thường cảm thấy lạnh lẽo và trống rỗng. Nhưng khoảng trống này cần được lấp đầy bằng lòng dũng cảm anh hùng. Anh nghĩ rằng nếu anh không thường xuyên cảm thấy buồn trong lòng, anh sẽ không có đủ can đảm để chiến đấu. Hãy tận dụng những ngày buồn bã trong

quân ngũ để thực hành tình yêu thương của Chúa và cứu lấy quê hương. Đừng sợ hãi và hãy luôn nói với Chúa : «Lạy Chúa, con xin dâng lên Chúa mọi sự, kể cả toàn thân con !»

Hiệp nhất trong trái tim với Chúa, anh xin dâng em cho Chúa cùng với tất cả những gì của em. Cầu mong Người cho anh chết sớm thay cho em, để em có thể sống lâu hơn nữa để bảo vệ đứa trẻ mồ côi là Sáu, vợ em.

Em biết đấy, anh thực sự rất thương Sáu, người mà anh sống cùng. giống như em gái anh thời thơ ấu vậy. Trước đây, vì không biết ý định tương lai của Sáu nên anh khuyên em ấy nên đi tu, vì anh có thể dễ dàng tìm được một cộng đoàn chào đón em ấy. Nhưng giờ đây ý Chúa đã chỉ cho cô một con đường khác... Sáu đã trở thành vợ em. Anh không có lý do gì để phàn nàn rằng quan điểm của anh về cô ấy không thành sự thật. Ngược lại, anh rất vui mừng về điều đó, vì anh nhận ra ý muốn của Chúa trong đó và anh đã chấp nhận ngay. Đối với anh, điều cao quý và quý giá nhất chính là ý muốn của Chúa, chỉ có điều đó mới có thể khiến anh hạnh phúc. Sáu đã làm theo ý Chúa bằng cách trả lời «có» trước lời yêu cầu của anh muốn dành tình cảm cho cô ấy.

Không có niềm vui nào lớn hơn thế đối với anh, Nghi thân yêu ! Vì vậy, hôm nay, mong muốn mãnh liệt nhất của anh là các em hãy yêu thương nhau một cách lâu dài, giúp đỡ nhau trong cuộc sống đầy khó khăn và mệt mỏi này, và cùng nhau vui vẻ bước tới nơi vinh quang, nơi các em sẽ yêu Chúa bằng một tình yêu hoàn hảo.

Anh sẽ coi con của em như con của anh. Anh sẽ cầu nguyện và hy sinh cho cháu ngay bây giờ, để xây dựng một sức sống phục vụ cho cháu sau này. Anh hy vọng rằng lời cầu nguyện và sự hy sinh hiện tại của anh sẽ giúp các cháu trở thành con cái thật sự xứng đáng là người sẽ đem lại vinh quang cho Chúa.

«Hãy yêu thương nhau như Chúa Giêsu đã yêu thương Hội thánh.» Đây, em Nghi thân mến, đây là lời của Thánh Phaolô gửi đến những vợ chồng. Anh trao tặng chúng cho em thay cho nhiều suy nghĩ hiện lên trong tâm trí anh, nhưng lời lẽ nghèo nàn của anh không thể diễn tả được. Hơn nữa, anh sắp hết giấy rồi, và anh phải viết vào mặt sau của tờ giấy này, vì anh chỉ có hai tờ giấy mỏng này. Đừng gọi anh là keo kiệt nhé ? Anh cũng muốn tôn trọng các quy tắc lịch sự, nhưng trong lĩnh vực tình bạn, quy tắc tổng hợp mọi quy tắc là quy tắc tình yêu.

À ! Vâng, tình yêu ! Chỉ khi đưa tình yêu vào cuộc sống, em mới có thể thở dễ dàng. Anh xin em chuyển đến Sáu ý nghĩ mà anh vừa trao đổi với em, và nói với em ấy : hãy tiếp tục yêu anh ấy, rồi em sẽ thấy Nghi là người đàn ông tốt nhất thế gian.

Em hỏi anh khi nào anh sẽ được thụ phong linh mục. Anh trả lời rõ ràng rằng anh sẽ không bao giờ được thụ phong linh mục. Chúa đã giao phó cho anh một chức năng khác, bề ngoài thì không có gì đáng trân trọng nhưng không kém phần quan trọng. Với anh, vai trò này là nguồn động lực quan trọng cho các linh mục. Nếu anh bước vào Dòng thì chỉ vì lý do duy nhất này.

Vào thời điểm anh vẫn còn khao khát mãnh liệt muốn trở thành một linh mục, một ngày kia Chúa đã cho anh biết rằng nếu anh theo đuổi mục tiêu này, anh sẽ chết trước khi đạt được nó, và cùng lúc đó Người cho anh biết rằng Người muốn anh ở trong tình trạng như hiện tại.

Đây là lý do vì sao anh xin rời khỏi chủng viện để vào Dòng. Bằng cách đó, anh đã đáp lại ý muốn của Chúa dành cho anh. Và hôm nay, anh có được niềm hạnh phúc khi được bơi trong đại dương tình yêu của Chúa. Anh nhận ra rằng chức năng mà Chúa giao phó cho anh là rất quan trọng, đó là truyền sức sống cho các linh

mục. Thiên Chúa đã cho anh thấy rằng trên thế giới này thực sự không thiếu linh mục ; và nếu mọi người phàn nàn về việc thiếu linh mục, thì đó chỉ là vì họ không nhìn thấy các linh mục, vì thực tế, có rất nhiều linh mục. Điều còn thiếu là những linh mục tràn đầy lòng nhiệt thành và sốt sắng. Do đó, Thiên Chúa cần sự cộng tác của một số tâm hồn, để mang lại nơi các linh mục sự dồi dào ân sủng thiêng liêng giúp họ sống và hành động theo ý muốn của Thiên Chúa.

Bức thư này đã quá dài rồi. Anh nghĩ em sẽ không có đủ thời gian để đọc nó. Tuy nhiên, hãy dành thời gian để đọc từng chút một. Lần sau anh sẽ cho em biết thêm tin tức. Hiện tại, anh đang chuẩn bị tuyên khấn trọn đời. Nhớ cầu nguyện nhiều cho anh nhé. Trên hết, đừng ngần ngại cầu xin Chúa cho anh chết thay cho em, nếu đó là điều đẹp lòng Ngài !...

Anh chào em một cách thân thiện,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

Xin lỗi. Em đã yêu cầu anh gửi cho em một trong những bức ảnh của anh. Anh thành thật thừa nhận với em rằng anh rất nghèo. Anh không có bất kỳ bức ảnh cá nhân nào. Tôi chỉ có ảnh nhóm. Vì vậy, anh yêu cầu em đợi thêm một chút nữa. Nhân dịp anh tuyên thệ trọn

đời, nếu Bê trên Nhà tập chụp ảnh anh, anh sẽ gửi một tấm cho em.

Trong khi đó, hãy nhận một cánh hoa hồng Têrêsa. Nếu em nhìn kỹ, em sẽ thấy Marcel của em, khuôn mặt gầy gò giống như chị gái thánh thiện của anh đã bị một con côn trùng hai đuôi ăn thịt. Có một mảnh mô ở đó đã chạm vào cơ thể của chị thánh thiện của anh.

Em sẽ vui mừng vì điều đó, phải không ? Hãy an ủi Sáu thay anh. Xin chân thành cảm ơn.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 275

J.M.J.A.T

Đà Lạt,
Ngày 7 tháng 9 năm 1952

Kính gửi Cha [A. Boucher],

Ngày mai đã là ngày con tuyên thệ trọn đời rồi. Nhưng bầu trời vẫn bị bao phủ bởi một đám mây buồn dày đặc. Sự khô cằn ngự trị trong trái tim con, nơi không có cảm giác vui sướng hay yêu thương...

Trong một thời gian dài, các khả năng của tâm hồn con đã bị tê liệt, và con chắc chắn rằng chúng sẽ vẫn như vậy cho đến ngày con đạt đến cõi hạnh phúc.

Người bạn Giêsu của con rất tốt, Người rất tốt với con. Con chưa bao giờ cảm thấy bình yên như trong những khoảnh khắc đau khổ, trong những khoảnh khắc khi sự khô cạn ngự trị trong tâm hồn con. Tất nhiên, con không cảm thấy vui, nhưng sự bình an luôn hiện hữu trong con, và sự bình an này luôn nhắc nhở con về Chúa Giêsu, người bạn tốt nhất. Và khi con nghĩ đến lòng tốt vô hạn này, vốn không có mục đích nào khác ngoài việc làm cho con hạnh phúc, trái tim con lại càng thêm can đảm, và bài thánh ca hòa bình nhẹ nhàng vang lên trong tâm hồn con....

Thưa cha ! Ngày mai con phải cầu xin Chúa ban cho nhiều ơn huệ, nhưng con không biết phải liệt kê chúng thế nào. Vì vậy, con sẽ khóa tất cả chúng trong trái tim mình, rồi con sẽ dâng trái tim mình cho Chúa, như một lá thư bí mật mà chỉ có Chúa Giêsu mới có thể mở ra và đọc trong nhà tạm.

Thưa cha, xin hãy cầu nguyện cho chú chiên nhỏ bé nhất trong đàn chiên của cha. Xin Chúa ban cho con không khóc khi đọc lời khẩn nguyện, vì con đã có nhiều lời khẩn nguyện rồi, vì con đã khóc nhiều rồi qua học

bằng kinh nghiệm, thế nào là nghèo đói, thế nào là vâng phục. Vâng, trong sáu năm qua, Chúa đã cho con nhiều cơ hội để giúp con hiểu được tầm quan trọng của lời khấn vâng phục ! À ! khi nói «đến mức nào», con coi cách diễn đạt này vẫn còn chứa đựng những giới hạn nhất định ; nhưng nếu được phép nói thẳng, con phải nói rằng sự vâng lời có tầm quan trọng vô cùng, đến nỗi nếu không có ánh sáng đặc biệt từ Chúa, không ai có thể hiểu được sự vĩ đại trọn vẹn của nó.

Còn về nhân đức vâng lời, phải nói một cách đúng đắn rằng nó có giá trị hơn cả sự tử đạo. Con dám nói điều này một cách chắc chắn, vì con đã từng trải qua nỗi đau khi phải hy sinh một ý tưởng chỉ để tuân theo lệnh của Bề trên, và điều đó có thể đau đớn đến mức nào. Cha ơi, cha biết rõ sự yếu đuối của đứa con tội nghiệp của cha, đứa đã rơi nước mắt khi vâng lời. Điều này chứng minh khá rõ ràng sự thiếu đức hạnh tuyệt đối của con. Thực ra, con không nhớ mình từng cảm thấy vui mừng khi vâng lời như nhiều vị thánh khác. Tất cả những gì con biết là sự vâng lời làm đẹp lòng Chúa hơn cả việc hy sinh mạng sống của chính mình, rằng nó luôn luôn thành công, rằng chúng ta không bao giờ được bối rối, không bao giờ được đánh mất sự bình an vì đã vâng lời. Vì vậy, bất chấp những giọt nước mắt đã rơi, sự bình yên trong tâm hồn con chưa bao giờ suy

giảm dù chỉ một chút.

Con đã hiểu «tuân theo» là gì. Và con càng hiểu thì nước mắt con càng chảy nhiều hơn. Vì vậy, con tha thiết mong muốn cha cầu nguyện để con có đủ can đảm kìm nước mắt trong buổi lễ tuyên khấn vào ngày mai. Hoặc nếu nước mắt con chảy, hãy để nó chảy trong im lặng và bí mật, để «chỉ có Chúa Giêsu chứng kiến».

Ngay lúc này, hơn bao giờ hết, trái tim con đang chìm vào bóng tối. Ngày vui cuối cùng trong cuộc đời con là ngày mà con sẽ không còn cảm nhận được bất kỳ niềm vui nào trên trái đất này nữa... Con đoán rằng người bạn Giêsu của con sắp đến, không phải là Ngài sẽ ở đây vào ngày mai, mà có lẽ là một ngày rất gần ngày mai. Con mong chờ Ngài đến biết bao con!

Ngay bây giờ, thưa cha, cha có quyền cầu xin Chúa Giêsu đưa con vào hưởng niềm vui trên thiên đàng. Xin hãy sử dụng sức mạnh này, vì con biết rõ rằng khi con lên thiên đàng, con sẽ có thể giúp cha nhiều hơn so với khi còn ở trần gian, nơi mà mỗi ngày con hầu như không có đủ thời gian để lau nước mắt. Ngày mai con sẽ là nạn nhân và cha sẽ là người dâng lễ vật. Vì vậy, nếu cha muốn lễ vật ngày mai được hoàn hảo, hãy cầu xin Chúa Giê-su nhanh chóng làm tan chảy con trong Ngài, để lễ vật của cha thực sự được trường tồn.

Lạy Chúa, mặc dù cuộc sống trên thế gian này có vô số đau khổ, con vẫn có thể vui vẻ chấp nhận tất cả, bất kể những đau khổ này có dữ dội đến đâu ; mỗi lần con đón nhận chúng bằng tình yêu thương, con có đủ sức mạnh để chịu đựng chúng. Chỉ còn cây thánh giá «Tình yêu» mà không thể lực nào có thể giúp con mang được, vì Tình yêu là thứ mạnh mẽ nhất, Tình yêu chính là Chúa.

Tại sao khi con khao khát được gặp Chúa, Chúa vẫn vắng mặt ?... Nếu con không yêu, có lẽ con đã không phải chịu đau khổ nhiều như vậy. Tuy nhiên, làm sao con có thể thoát khỏi đại dương Tình yêu vô tận đã nuốt chửng con ?...

Đưa con khiêm nhường của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 288

J. Tôn thân mến,

Núi Chúa Cứu Thế, Đà Lạt.
Ngày 1 tháng 3 năm 1953

Cảm ơn em rất nhiều vì những lời chúc tốt đẹp đã

mang lại cho anh niềm vui lớn lao. Ngoài lời cảm ơn, anh còn cầu xin Chúa ban cho em niềm vui, trí thông minh sáng suốt và ngàn điều tốt lành. Xin Chúa ban phước lành cho em và giúp em đi đúng con đường theo ý muốn của Ngài.

Sau đây anh xin gửi lời chia buồn tới những bất hạnh mà làng quê của em đã phải gánh chịu. Hãy hướng về trái tim Chúa và sẵn lòng dâng lên Ngài nỗi đau khổ của em !...

Anh nghe nói em đang lo lắng về điểm yếu trong học tập của mình phải không ? Bằng cách này, em cho thấy em tin tưởng vào bản thân mình hơn là vào Chúa ; vì nếu em thực sự yêu thương và đặt trọn niềm tin vào Chúa, em sẽ không bao giờ sợ hãi nữa.

Em trai ơi, hiện tại em đang bước đi trên con đường do Chúa vạch ra ; vì vậy, đừng bao giờ nản lòng, hãy giữ vững niềm tin và em sẽ thấy mọi việc sẽ ổn thôi. Chúa không cần phải tìm kiếm những trí thông minh tuyệt vời, những tâm hồn sáng suốt, vì Ngài là nguồn gốc của mọi thứ. Tất cả những gì Ngài tìm kiếm là một trái tim chân thành, một ý chí kiên định để đặt trọn niềm tin vào Ngài. Hãy luôn tin rằng Chúa sẽ đưa dự án của em đến thành công. Hãy luôn nhớ rằng Chúa ban ơn tùy theo đức tin của chúng ta. Nếu đức tin của chúng

ta yếu, chúng ta sẽ nhận được ít, nếu đức tin của chúng ta lớn, chúng ta sẽ nhận được nhiều, nếu chúng ta đặt trọn niềm tin vào Chúa, Chúa sẽ ban cho chúng ta toàn bộ quyền năng của Người để hành động trong chúng ta, bởi vì là Đấng công bằng vô hạn, nếu chúng ta dâng hiến cho Ngài mọi thứ, thì công lý của Ngài buộc Ngài phải ban cho chúng ta mọi thứ.

Nếu em không tin anh, hãy hỏi chị gái anh, Têrêsa bé nhỏ, và em sẽ thấy. Phúc Âm cũng chứng thực sự kiện này. Bất cứ khi nào Chúa Giêsu thực hiện phép lạ cho ai đó, Người chỉ hỏi họ câu hỏi này : «Các con có tin không ?» Và phép màu chỉ xảy ra khi có đức tin.

Hãy nỗ lực đặt trọn niềm tin vào Chúa. Nếu em có niềm tin vững chắc, em không có lý do gì phải lo lắng về tương lai, vì Chúa đã lo liệu mọi việc rồi.

Hãy vui lên nhé !... Anh hy vọng rằng trong lá thư tiếp theo em sẽ cho anh biết những tin tốt hơn.

Trân trọng,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 290

Núi Thánh Cứu Thế, Đà Lạt,
ngày 14 tháng 4 năm 1953

Em trai thân mến Joachim [Luc],

Anh nhận được thư của em vào mùa Chay, nhưng anh không thể trả lời ngay được. Chỉ đến hôm nay anh mới có thời gian để làm việc đó.

Lá thư của em khiến anh rất vui, trước hết vì đây là lần đầu tiên em viết thư chúc mừng năm mới, và thứ hai vì anh đã chờ đợi lá thư này rất lâu rồi... Tức là từ ngày anh biết em sắp vào trường. [...]

Về phần anh, anh cầu nguyện không ngừng, với hy vọng rằng em sẽ ngày càng trưởng thành hơn trong tình yêu của Chúa. Từ giờ trở đi, anh hy vọng nhận được một lá thư từ em mỗi tháng, và mỗi lần, anh sẽ cho em lời khuyên để giúp em tiến bộ rất nhiều trên con đường Tình Yêu.

Trong tháng này, anh yêu cầu các em hãy viếng thăm Thánh Thể nhiều lần mỗi ngày. Và để loại bỏ mọi sự do dự của em, anh yêu cầu anh hãy đến thăm Chúa Giêsu mười lần, và mỗi lần chỉ nên kéo dài một phút rưỡi, chỉ đủ thời gian để em nói vài lời này với Chúa Giêsu :

«Chúa Giêsu ơi ! Con yêu Ngài rất nhiều. Hãy đến và ngự vào trái tim con. Trái tim này rất nghèo nàn và nhỏ bé, nhưng nó yêu Ngài chân thành. Xin giúp con yêu Chúa nhiều hơn, để con biết hy sinh bản thân mình nhiều hơn vì Chúa.»

Viết công thức này vào một cuốn sổ nhỏ mà em sẽ để trong túi để sử dụng trong mỗi lần thăm viếng. Sau đó, hãy nhìn vào Chúa Giêsu, mỉm cười thật tươi và nói «tạm biệt» Ngài trong khi quỳ gối. Dễ như nuốt một ly rượu ngọt. Nếu em không tìm được sổ tay nhỏ, anh sẽ gửi cho em sau.

Hãy rộng lượng hơn, em trai ! Luôn luôn hao tổn để thực hiện bước đầu tiên. Nhưng em sẽ biết hy sinh cho Chúa vài phút trôi qua thật nhanh, rồi Người sẽ ban cho em ơn để dễ dàng vượt qua mọi «sự do dự». Anh đã từng có trải nghiệm tương tự một lần, và sau ngày đầu tiên, anh dễ dàng đến thăm Chúa Giêsu hàng chục lần, nhưng mỗi lần anh chỉ giới hạn thời gian ở mức một phút rưỡi.

Trong lá thư tiếp theo, em sẽ kể cho anh nghe về tiến trình của em và những trở ngại ngăn cản em thực hiện những gì anh yêu cầu. [...]

Anh xin tạm biệt em. Xin lỗi nếu thư của anh dài và

chiếm hết không gian.

Anh trai của em,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 294

Đà Lạt,

Ngày 11 tháng 7 năm 1953

Kính thưa Cha [Alphonse Dumas],

Kính gửi cha, con rất vui mừng khi nhận được hai lá thư của cha, một lá viết vào tháng 6 và lá còn lại viết gần đây nhất. Được cha quan tâm nhiều như vậy, con cảm thấy rất bất lực và không biết phải cảm ơn cha thế nào. Tuy nhiên, con biết rằng con sở hữu một kho tàng vô tận mà Chúa đã đặt để cho con toàn quyền sử dụng, và kho tàng đó không ai khác chính là Chúa. Vậy thì chính Chúa sẽ là lời tạ ơn và món quà của con. Vậy nên hãy cho phép con tặng nó cho cha, để đáp lại lòng hào phóng của cha, với hy vọng rằng món quà này sẽ làm cha thỏa mãn. [...]

Thưa cha, cha biết rõ rằng bầu trời Việt Nam đang ngày một tối dần. Chúng con sắp bị gọi nhập ngũ. Ngồi

nhà ở Đà Lạt đã mất cha Phát, ngôi nhà ở Huế đã mất Anh Robert... Và... khi cha nhận được lá thư này, có lẽ con sẽ không còn ở trong căn phòng này nữa. Nhưng để tuân theo ý Chúa, con sẽ rời xa căn phòng mà không sợ hãi !

Con nói với cha những điều này với hy vọng rằng cha sẽ cầu nguyện nhiều hơn nữa cho chúng con, và cho Việt Nam, quê hương thân yêu chúng con. Có lẽ Chúa, sau khi chứng kiến những người bạn thân thiết của mình phải chịu đựng đau khổ và mệt mỏi trên chiến trường, sẽ cảm động và sớm ban bình an cho người dân Việt Nam. Chính vì lý do này mà con mong mỗi đến ngày máu con sẽ đổ, cơ thể con đầy vết đạn, để đất nước con sẽ lại được thịnh vượng và tận hưởng hòa bình sâu sắc trong trái tim yêu thương của Chúa. Con viết những lời này cho cha vì lòng con đang chịu ảnh hưởng của một ấn tượng rất mạnh mẽ mách bảo con rằng chính qua cái chết của con mà quê hương sẽ sống, rằng cái chết của con sẽ là sự sống siêu việt của quê hương. [...]

Tình yêu của Chúa là mối dây liên kết mật thiết kết nối chúng ta với nhau mãi mãi.

Đứa con khiêm nhường của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 302

J.M.J.A.T.

Núi Chúa Cứu Thế, Đà Lạt,
ngày 27 tháng 12 năm 1953.

Kính thưa Cha [Louis Roy, Phó Giám tỉnh],

Kính gửi cha, khi năm mới đang đến gần, những cảm xúc yêu thương trào dâng trong lòng con như những cánh hoa mận trong làn gió xuân !... Ý định của con là nói với cha rằng tình cảm thúc đẩy con đến gần cha hơn, để bày tỏ lòng biết ơn của con với cha nhân dịp năm mới. [...] Còn con, đứa con khốn khổ nhất của cha, con trông cậy vào phước lành và lời cầu nguyện của cha để có đủ lòng can đảm và sức mạnh chịu đựng mọi «niềm vui» mà con gặp phải trên con đường nên thánh. Con cảm thấy rất xa Chúa và con đau khổ khi không cảm thấy trong tâm hồn mình bất kỳ nỗi buồn hay sự ghê tởm nào. Ngược lại, con cũng chẳng cảm thấy vui vẻ gì. Điều này có nghĩa là con đã «không còn sống nữa».

Tuy nhiên, con vẫn chưa thể nhìn thấy những gì mà những người «đã chết» có thể nhìn thấy trên vùng đất này.

Lạy Thánh Ý Chúa, Chúa thật huyền nhiệm biết bao! Con cảm thấy rằng càng đi sâu vào trái tim Chúa, con càng chạm đến mầu nhiệm khôn tả của ý muốn Người, giống như đôi mắt chăm chú nhìn vào ánh sáng, ngày càng bị ánh sáng này làm cho mù quáng, và không còn phân biệt rõ ràng giới hạn của tầm nhìn nữa. Đây là một sự so sánh có thể giúp con hiểu được phần nào về sự huyền bí trong ý muốn của Chúa. Tuy nhiên, con tin chắc rằng thánh ý Chúa càng huyền bí thì Chúa càng vui mừng khi thấy chúng ta hết lòng theo thánh ý Ngài.

À ! Con thừa nhận rằng con đã phạm lỗi... Nhưng dù sao đi nữa, con chắc chắn rằng cha sẽ dễ dàng tha thứ cho con. Cha thấy đấy, ở cuối trang kia, con phải làm cho các dòng chữ và các chữ cái của từ được chặt chẽ hơn, nhưng thật không may, con vẫn không có đủ chỗ, vì vậy... cha vui lòng cho phép con tiếp tục một chút ở trang bên kia : đó là nơi cha sẽ thấy chữ ký của con bằng chữ cái lớn hơn.

Trân trọng,

đưa con khiêm nhường của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 303

J.M.J.

Núi Thánh Cứu Thế, Đà Lạt,
ngày 24 tháng 1 năm 1954

Kính thưa Cha [Dreyer Dufer].

Thưa cha, con tin chắc rằng hôm nay cha đã có mặt ở Hà Nội.

Con cảm ơn Chúa đã bảo vệ cha và cho cha đi lại bình an.

À ! Khi nghĩ đến hòa bình, trong lòng con cảm thấy một cơn khát cháy bỏng về hòa bình này... Con cũng có ấn tượng rằng chính cha, khi chứng kiến tình hình quê hương thứ hai của mình, không thể không buồn bã, với một mong muốn cháy bỏng được thấy hòa bình ngự trị ở đó.

Khi nhìn thấy quê hương thân yêu của con vẫn chìm trong vũng máu, con tự hỏi liệu lòng khao khát cháy bỏng của con có chạm đến trái tim Chúa không ? Nhưng con không bao giờ mất can đảm, con không bao giờ ngừng cầu nguyện, chờ đợi giờ phút Chúa lắng nghe con. Con không biết liệu con có thể nhìn thấy Việt Nam

trong hòa bình trong suốt thời gian con còn sống trên trái đất này hay chỉ sau khi con chết. Và trong trường hợp sau, mọi chuyện sẽ tốt hơn, vì con có mong muốn to lớn được trở thành nạn nhân của tình yêu Chúa, cầu xin Người ban hòa bình cho đất nước Việt Nam thân yêu của con. Con đã cầu xin ơn huệ này từ rất lâu rồi, từ rất lâu rồi...

Nhân tiện, con quên mất rằng «Tết» sắp đến, và thực ra con định viết thư cho cha để chúc cha một năm mới vui vẻ, nhưng con đã lạc chủ đề. Cho phép con trình bày mong muốn của con tới cha theo những điều khoản sau :

«Chúc cha năm mới» : Chúc cha một năm mới vui vẻ

«Mọi sự điều vui» : Nơi mọi thứ đều là niềm vui

«Cái gì cũng mới» : Nơi mọi thứ đều mới mẻ

«Khóc cũng hóa cười» : Nơi mà cả nước mắt cũng hóa thành tiếng cười.

Vào ngày đầu năm mới, khi cha đọc những câu thơ này trong lúc vuốt râu, cha sẽ cảm thấy mọi thứ đều mới mẻ... Nói về râu, con đoán là cha vẫn còn để râu chứ ? Đừng cắt đứt nó, để khi cha lên thiên đàng, cha vẫn còn thứ gì đó để những đứa trẻ đến gần cha bám vào. Con, Marcel của cha, vẫn còn là một «đứa trẻ», và con đang ngày càng trở nên như vậy hơn. Vì con nhớ đã

học ở đâu đó câu nói thú vị này : «Kiến thức rõ ràng về đời sống tâm linh khiến chúng ta trở nên giống như trẻ nhỏ trong các phương cách tâm linh.»

Vì thế, lời Chúa Giêsu nói với Nicôđem một đêm nọ: «Nếu không sinh lại, không ai có thể vào Nước Thiên Chúa» không còn làm con ngạc nhiên nữa. Tuy nhiên, con đã phải trải qua nhiều giai đoạn trước khi hiểu rõ từ này. Và hôm nay con thấy rằng Chúa đang biến con thành một đứa trẻ mỗi ngày.» Con cho Ngài toàn quyền tự do làm bất cứ điều gì Ngài muốn với con, cho đến ngày Ngài biến con thành một đứa trẻ hoàn toàn bất lực, được nghỉ ngơi trong trái tim Ngài, không bao giờ có thể rời xa, để Ngài có thể thoải mái tận hưởng ánh mắt yêu thương và nụ cười ngây thơ của con.

Xin lỗi cha, con đã đi lâu quá rồi. Xin hãy cầu nguyện cho em gái con là Anne-Marie Tê, người sắp bước vào đời sống tu trì.

Con của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 309

J.M.J.A.G.

Núi Thánh Cứu Thế, Đà Lạt,
ngày 26 tháng 7 năm 1954

Gửi đến em gái yêu quý của anh Anne-Marie,

Em gái thân mến, vào ngày lễ bổn mạng của em, anh rất vui khi được chúc em một ngày lễ vui vẻ và thánh thiện. Sáng nay, anh nghĩ rất nhiều về em, và đặc biệt là về người mẹ thân yêu của chúng ta, hôm nay cũng là ngày lễ tên của mẹ. Nhưng vì không biết mẹ ở đâu nên anh không thể bày tỏ mong muốn của mình với mẹ.

Anh được biết rằng một lệnh ngừng bắn đã được ký kết ở Việt Nam, nhưng cùng lúc đó, Pháp và Việt Minh đã ký một hiệp định chia đôi Việt Nam. Một nửa thuộc về Việt Minh, tức là Trung Quốc, và một nửa còn lại, từ Quảng Trị trở về phía Nam, vẫn ở lại Việt Nam.

Sự chia cắt này đã khiến tất cả người Việt Nam chân chính phải đau đớn và cay đắng, và để nhấn mạnh cảm giác này của người dân, kể từ ngày chia cắt, tất cả các cơ quan chính phủ đều treo cờ rủ. Ngày nay, nhân dân coi Việt Minh là những kẻ phản bội đất nước, và người Pháp là kẻ thù số một của mình. Anh không cần phải

bày tỏ quan điểm của mình về vấn đề này với em ; là con dân Việt Nam, chúng ta có chung tình cảm như đồng bào mình; chúng ta đang đau khổ và chúng ta đang nổi loạn, cũng như hàng trăm ngàn người khác.

Hiện nay, cha mẹ chúng ta đang ở vùng cộng sản. Anh không có tin tức gì từ họ. Anh không biết họ còn sống không. Anh nghe nói chính phủ Việt Nam đang tổ chức di tản vào miền Nam những người không muốn theo chủ nghĩa cộng sản. Người ta còn nói rằng ở tỉnh Bắc Ninh có hơn 200.000 người dân đã tự nguyện di dời đến vùng đất thuộc chính quyền quốc gia Việt Nam. Anh không biết người dân trong làng và cha mẹ có nằm trong số đó không.

Dù sao đi nữa, chúng ta không cần phải lo lắng quá nhiều ; chúng ta hãy cầu nguyện cho cha mẹ mình với lòng tin tưởng hoàn toàn vào Chúa, Đấng sẽ không quên giúp đỡ họ thay chúng ta. Nếu không có Ngài, chúng ta chẳng là gì cả, chúng ta không thể làm được gì cả. Vì vậy, điều cần thiết và an toàn nhất đối với chúng ta là trao phó mọi việc vào tay Ngài.

Anh đang chờ nghe về chuyến đi của em và rất muốn biết liệu em có vui khi ở Canada không. Phong cảnh ở Sainte-Anne-de-Beaupré chắc chắn rất khác so với Đà Lạt. Anh có thể tưởng tượng ra những điều đẹp đẽ,

nhưng chúng chẳng là gì so với những gì em tận mắt chứng kiến. Khi em tuyên thệ, liệu anh có chắc chắn sẽ có mặt tại buổi lễ không ? Anh hy vọng là vậy.

Hãy cầu nguyện nhiều cho anh nhé, được không ? Anh nghĩ đến em với nhớ thương, khi anh mệt mỏi, nhưng khi nghĩ đến Chúa, anh tìm thấy lại niềm vui.

Anh hôn em và chúc em niềm vui và sự kiên trì.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 316

Sài Gòn,

Ngày 11 tháng 9 năm 1954

Em gái ơi!

Sáng sớm mai anh sẽ bay tới Hà Nội. Hãy cầu nguyện nhiều cho anh nhé, được không ? Anh được biết chỉ còn lại hai cha và hai thầy ở lại Hà Nội.

Anh buồn quá ! Nhưng nếu chúng ta không biết hy sinh bản thân mình vì các linh hồn thì đó sẽ là điều đáng buồn hơn nữa, và nỗi buồn này sẽ không có giá trị gì. Vậy xin hãy hết lòng chấp nhận hiến dâng anh làm của

lễ, và anh cũng vui mừng hiến dâng thân xác anh cho Chúa Giêsu, Người Bạn thiêng liêng của anh.

Thôi nào em gái, anh tạm biệt và hôn em nhé.

Hãy ở lại với Chúa Giêsu, và ước mong rằng anh cũng có thể đi với Chúa Giêsu, để anh luôn chiến đấu cùng Chúa Giêsu, vì Chúa Giêsu và cho Chúa Giêsu.

Anh trai của em,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

4

TRỞ LẠI HÀ NỘI (1954-1955)

«Chúa ban cho tôi
mỗi ngày trở nên trẻ thơ hơn.»

Thư 303

LT 317

J.M.J.A.

Thái-Hà-Áp,

Ngày 15 tháng 9 năm 1954.

Gửi đến em gái nhỏ của tôi Anne-Marie,

Em gái ơi ! Anh đến Hà Nội bằng máy bay vào trưa hôm qua, hơi mệt nhưng trong lòng tràn đầy niềm an ủi. Khi bước xuống máy bay, anh quan sát kỹ sân bay và nhận ra rằng, bất chấp mọi hoạt động thường ngày, vẫn có một sự im lặng đến đau đớn. Mọi người vẫn di chuyển quanh đó với số lượng lớn, nhưng rất kín đáo ; hầu hết họ đều là hành khách đến từ làng của họ bằng xe tải quân sự để di tản về miền Nam. Họ buồn bã và cảnh tượng thật hoang vắng ; những chiếc máy bay khổng lồ hạ cánh xuống mặt đất và ngay lập tức tiếp tục bay khi đã đầy khách. Không còn nghe thấy tiếng đại bác và bom ở xa nữa.

Hà Nội ! Ô ! Thật là hoang tàn ! Đường phố vắng tanh, hầu hết mọi người đã rời đi, và phần lớn những người ở lại đều đến từ các làng quê. Các cửa hàng đều đóng cửa, ngoại trừ một hoặc hai cửa hàng có chủ sở hữu lo lắng không biết có nên mở hay đóng cửa không.

Hầu hết những người kéo xe kéo đều thất nghiệp ; chỉ có một khách hàng cho mười người kéo xe. Những cô gái trẻ mặc quần áo xanh đỏ, từng tràn ngập đường phố như ruồi trâu, giờ đây đã thưa thớt, dường như không còn may mắn nữa ! Chỉ có người dân quê mới đến Hà Nội với số lượng lớn, và đây là những người tị nạn chỉ ở đó vài ngày, chờ đợi được di tản đến phía Nam.

Những người bán kem và chuối ngày xưa có vẻ đã chuyển về phía Nam, vì khi những chiếc xe nhỏ của họ đỗ ở đâu đó, anh chỉ thấy một vài cô gái trẻ mặc quần đen và áo sơ mi nâu đang bày bán hàng hóa của họ, và giọng điệu này hoàn toàn không thể sánh bằng sự tự tin của những người bán hàng ngày xưa.

Hà Nội đang trong cơn đau đớn, và thực sự không ngoa khi nói rằng nhiều khu phố dường như đã chết hẳn. Những gì còn lại trong các cửa hàng là những chiếc kệ bẩn thỉu đầy ruồi. Anh không biết sớm hay muộn, Bác Hồ khi trở về Hà Nội và chứng kiến cảnh tượng đau lòng này có rơi nước mắt như người đã từng rơi khi đến thăm cô nhi viện Hàng Bột không.

Tất cả các cộng đoàn tôn giáo ở Hà Nội đều rời bỏ nơi này. Đức Cha Khuê vẫn còn ở đó, và anh không biết ngài đã quyết định ra đi hay chưa. Trong mỗi giáo xứ có một linh mục phụ trách một số lượng tín đồ nhất định.

Anh tự hỏi liệu nếu trong những ngày cuối cùng, họ sẽ không rời đi cùng quân đội.

Hai phần ba các linh mục và tu sĩ Dòng Chúa Cứu Thế đã rời đi. Chỉ còn lại ba cha và bốn thầy. Nhưng con số này sẽ giảm thêm trong hai tuần tới. Khi đó chỉ còn lại bốn tu sĩ Dòng Chúa Cứu Thế : Cha Paquette [Qui] và Cha Michel Laliberté [Hoàng], thầy Clément, và anh, Marcel. Tình hình buồn đến mức khiến người ta phải rơi nước mắt. Tuy nhiên, anh không cảm thấy nao núng, và Chúa luôn ban cho anh sức mạnh và lòng can đảm để chấp nhận mọi khó khăn xảy đến.

Ngày mai, ngày 16 tháng 9, người đứng đầu Ủy ban Kiểm soát và Đình chiến, một người Canada, sẽ đến cộng đoàn để dùng bữa. Anh sẽ nhân cơ hội này gửi cho em lá thư của anh. Trong mọi trường hợp, sớm hay muộn thì khó khăn cũng sẽ xuất hiện, nhưng dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng cam chịu chấp nhận mọi thứ, vì lòng biết ơn Chúa Giêsu, Đấng Phu Quân thiêng liêng.

Hãy cầu nguyện nhiều cho anh. Anh biết rằng anh không xứng đáng nhận được từ Chúa Giêsu hạnh phúc tử đạo, và nếu Người ban điều đó cho anh, thì điều đó sẽ chỉ xảy ra thông qua tác động của lòng nhân từ vô hạn của Người. Anh là một tội nhân lớn, và anh không

bao giờ dám hy vọng vào hạnh phúc như vậy... Tuy nhiên, anh không bao giờ ngừng... chờ đợi nó.

Cha Trempe sắp rời đi để nghỉ ngơi một thời gian ở Canada. Anh sẽ xin cha đưa cho em bức ảnh gia đình. Đối với những điều anh chưa thể truyền đạt cho em, nếu cần, anh xin Chúa Giêsu truyền đạt cho em thay anh.

Em ơi, mỗi sáng sau khi rước lễ, hãy cầu xin Chúa Giêsu ban cho anh ơn để xứng đáng được hưởng hạnh phúc tử đạo, được không ? Hãy cùng nhau nhớ về đất nước của chúng ta.

Hiện nay, Việt Minh đang hoạt động rất tích cực. chính trị họ nhanh chóng làm cho dân chúng phẫn nộ. Nhiều người, bất chấp những mối đe dọa và mọi trở ngại do cộng sản tạo ra, đã liều lĩnh chạy trốn vào Hải Phòng để xin tị nạn ở Nam Việt Nam.

Chúng ta hãy cầu nguyện nhiều !

Anh chào em và gửi đến em một nụ hôn trong Chúa Giêsu.

Vĩnh biệt.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 318

Tu Viện Thái-Hà-Áp (Hà Nội),
ngày 18 tháng 9 năm 1954

Kính thưa cha kính yêu [A. Boucher],

Trong vài ngày đầu sau khi đến Hà Nội, con quá bận rộn với công việc đến nỗi không có thời gian rảnh để viết thư cho cha và báo tin cho cha. Hôm nay, Chủ Nhật, con tranh thủ thời gian ngủ trưa để gửi cho cha vài lời.

Nhờ có Mẹ Maria chăm sóc, cơn đau con phải chịu đựng khi xuống Đà Lạt dường như đã giảm bớt và sắp biến mất hoàn toàn. Hôm qua con cảm thấy rất mệt mỗi khi làm việc : Con thực sự kiệt sức và con sợ bệnh sẽ tái phát ; nhưng sau đó con ngủ rất ngon suốt đêm, cho đến sáng, nên con không còn cảm thấy mệt nữa. Ngoài ra, con thức dậy sớm hơn bình thường mà không bị đau đầu hay chóng mặt. Tuy nhiên, con đã mơ thấy mình bị Việt Minh bắt và bị giam cầm. Nhưng khi con thức dậy, con cảm thấy làn gió buổi sáng vuốt ve mình và lòng con tràn ngập lòng biết ơn ! Nhưng con luôn nghĩ rằng có lẽ những người cộng sản vô thần sẽ cho con thấy một đêm kinh hoàng trước khi tôi được nhìn thấy Mặt trời không lặn.

Ồ ! Con mong muốn được chết vì tình yêu của Chúa Giêsu. Con hiềm khi lo lắng về cái chết khủng khiếp mà những người vô thần có thể gây ra cho con. Ngược lại, con cảm thấy một niềm vui có thể khiến con rơi nước mắt.

Ngày nào con cũng nghe mọi người nói về những cách mà Việt Minh đang cố gắng khiến các linh mục và giáo dân mất đi đức tin. Cha ơi, cha chắc chắn sẽ không ngạc nhiên về những điều này đâu. Còn con, con chỉ biết cầu xin Chúa che chở và ban cho con sức mạnh để luôn sẵn sàng đối mặt với những hành động xấu xa của họ. Vâng, tất cả những gì con có thể làm lúc này là cầu nguyện. Lạy Cha, xin đừng quên cầu nguyện cho con nữa, và xin tất cả anh em trong tập viện cũng cầu nguyện cho con nữa. Xin cho con có can đảm chấp nhận đau khổ thay vì được miễn trừ khỏi nó. Chúa Giê-su phán : «Hãy tỉnh thức và cầu nguyện để các người khỏi sa vào sự cám dỗ», Ngài không nói : «Hãy tỉnh thức để các người khỏi bị cám dỗ».

Việt Minh thực sự rất xảo quyệt và độc ác. Muốn dẫn dắt các linh mục và người tận hiến đánh mất đức tin, mục đích trước hết của họ là khiến họ vi phạm lời khấn khiết tịnh. Ví dụ, người ta kể rằng họ đã ép một linh mục và một nữ tu sống chung trong cùng một phòng

sau khi lột hết quần áo của họ. Và trong thời gian này, những chàng trai và cô gái trẻ ôm chầm lấy nhau, biểu diễn điệu nhảy «hòa bình» và điệu nhảy «Xô Viết» khắp phòng. [...]

Ồ ! Con không tin Chúa có thể bỏ rơi con. Ngay cả khi một ngày nào đó con phải chịu đựng những thủ tục man rợ này, con cũng không tin rằng Chúa đã bỏ rơi con. Con tin chắc rằng nếu Chúa không để con chết trước khi điều đó xảy ra, Người sẽ không thiếu phương tiện để bảo vệ sự trong trắng của con.

Từ giờ trở đi, con chỉ có thể trao phó linh hồn trong sạch và yếu đuối của mình vào tay Đức Mẹ Maria rất thánh. Vì rất yếu nên con chắc chắn rằng mình không thể tự vệ được. Ngoài ra, nếu con không có đức tin vào quyền năng của Chúa và sự bảo vệ của Đức Mẹ Maria, con đã nản lòng từ lâu rồi. [...]

Xin hãy ban phước cho đứa con khiêm nhường của cha và tin vào tình yêu thương của nó.

Trân trọng,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 319

J.M.J.A.G.

Hà Nội.

Ngày 14 tháng 11 năm 1954.

Kính thưa cha kính yêu [A. Boucher],

Kính gửi cha,

Đã lâu rồi con mới có cơ hội viết thư cho cha. Vấn đề khó khăn là vì Ủy ban Chính quyền Canada không còn dám chấp nhận thư từ của các cha, cũng như mọi liên lạc giữa Hà Nội và khu tự do. Con nghĩ đây là điều công bằng, vì Ủy ban này là một tổ chức trung lập, phải hành động theo cách mà cả hai bên đều duy trì được thái độ tạo dựng lòng tin.

Trong mọi trường hợp, Việt Minh không ngần ngại chỉ trích Ủy ban, nói rằng Canada thông đồng với Đế quốc Mỹ và là công cụ của họ... v.v.

Từ khi đến đây, con thấy mọi việc đều ổn. Công việc vẫn tiếp tục theo con đều đặn mà không có sự cố nghiêm trọng nào xảy ra. Trong mọi trường hợp, Việt Minh vẫn hành xử theo cách chống lại người Công giáo, hay nói chính xác hơn, họ không thể chấp nhận Công giáo vì

giáo lý công giáo trái ngược với hệ tư tưởng cộng sản của họ...

Về phần con, con ngày càng có cảm giác rằng sẽ có một ngày - và con chờ đợi nó với sự lo lắng - con sẽ phải chịu cái chết ! Ngày đó sẽ là ngày vui của con. Tuy nhiên, con sợ rằng con sẽ không đạt được hạnh phúc này. Con liên tục nghĩ về ngày đó sẽ đến và số phận sẽ dành cho con. Vâng, con vẫn chờ đợi với mong muốn cháy bỏng không bị lãng quên.

Cha ơi, xin cha luôn nhắc nhở Chúa Giêsu về điều này, và xin Người đừng quên rằng con là nạn nhân được Tình yêu lựa chọn, và chỉ đang chờ đợi ngày được chấp nhận. Vậy thì ngày này sẽ là ngày gì nếu không phải là một trong những ngày mà con thuyền Giáo hội Việt Nam phải vượt qua những con sóng đỏ tấn công nó từ mọi phía ! Đây là thời điểm thích hợp, và con nghĩ Chúa đã quyết định như vậy, khi gọi con đến Hà Nội...

Trong thời gian gần đây, con cảm thấy rằng con dễ dàng kiềm chế bản thân trong những lúc mất kiên nhẫn, và chịu đựng những thất bại trong im lặng... Con không ngừng tự khuyên nhủ mình bằng những lời này : «Van, nếu con không thể dâng lên Chúa những cánh hoa đơn sơ, thì con lấy đâu ra can đảm để dâng lên Người cuộc đời con ?» Vì vậy, con không bao giờ ngừng nỗ lực chịu

đựng mọi thất bại phát sinh và dâng chúng lên Chúa Giêsu, với hy vọng rằng một ngày nào đó, trong một khoảnh khắc mất tập trung, Chúa Giêsu sẽ vươn tay và hái cánh hoa cuộc đời con, đưa con vào cuộc sống bất tận...

Ồ ! Chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi là tâm hồn con tràn ngập niềm hạnh phúc khiến con như lạc lối và rơi nước mắt.

Lạy Cha, xin ban phước lành và cầu nguyện cho con để con luôn trung thành với Chúa Giêsu.

Con của cha,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 320

J.M.J.A.G.

Hà Nội,

Ngày 25 tháng 10 năm 1954

Gửi đến em gái yêu quý của anh Anne-Marie [Tê],

Em gái ơi! Có lẽ em đã chờ đợi lá thư của anh từ rất

lâu rồi. Do hoàn cảnh, anh không thể dễ dàng giao tiếp với em. Hà Nội ngày nay hoàn toàn nằm dưới sự cai trị của cộng sản. Rõ ràng là họ rất dễ mẫn, họ không biểu lộ bất kỳ thái độ nào chống lại đức tin,

Ngược lại, họ thậm chí còn có vẻ bảo vệ nó. Tuy nhiên, ý định thâm kín của họ không thoát khỏi những người theo đạo Thiên Chúa có đức tin vững chắc. Những người kitô hữu hiểu rất rõ rằng chủ nghĩa cộng sản và Công giáo sẽ không bao giờ có thể đi đến thống nhất, và họ chắc chắn rằng sau khi nắm quyền, những người cộng sản sẽ áp dụng chính sách bài tôn giáo và sẽ làm mọi cách để tiêu diệt tôn giáo.

Cho đến ngày nay, vẫn có hàng ngàn người rời bỏ vùng cộng sản để tìm nơi tị nạn vào miền Nam, đặc biệt là những người đến từ Bùi Chu và Phát Diệm. Họ quyết tâm chết hơn là phải sống dưới ách thống trị của cộng sản.

Khi nhìn thấy họ, anh cũng nghĩ đến chúng ta... Nhiều khi, khi nhìn vào cuộc sống của mình ở đây, anh chỉ có thể so sánh mình với một tù nhân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, dù ở đâu, vùng đất này vẫn luôn là nơi lưu đày ; tuy nhiên, có những nơi lưu vong mà người ta có thể tận hưởng một số niềm an ủi

nhất định... một sự tự do nhất định... Nhưng ở đây... ôi Chúa ơi !!!...

Rất thường xuyên anh bị tràn ngập nỗi buồn, và tất cả những gì anh có thể làm là nghĩ : «Ôi ! Giá như anh không trở lại Hà Nội...»

Nhưng có quá nhiều sự khăng khăng trong giọng nói của Chúa Giêsu ! và vì lý do này, anh sẵn sàng chấp nhận chết để an ủi một chút trái tim của Người Yêu Dấu của anh.

Hà Nội ngày nay không còn là thành phố ồn ào nữa; nơi này vắng vẻ hơn Đà Lạt. Trong ngôi nhà lớn của Thái-Hà, chỉ còn lại ba cha và hai thầy sống cô độc nhưng quá tải công việc. Hãy cầu nguyện thật nhiều để anh có đủ can đảm chịu đựng mọi thứ cho đến cùng.

Anh luôn sẵn sàng bị bịt mắt và bị đưa đến một nơi bí mật để xử tử. Tuy nhiên, thời điểm đó vẫn chưa đến; hãy cùng vui hưởng trong sự bình yên của khoảnh khắc hiện tại, để khi thử thách qua đi, chúng ta có thể cùng nhau tận hưởng hạnh phúc bất tận, trên thiên đàng.

Về phần em, hãy tiếp tục nỗ lực để trung thành với luật Dòng và bổn phận của mình đối với đất nước. Hãy luôn vui vẻ vì niềm vui của Người bạn thiêng liêng

của em. Đây là những bông hoa mà chúng ta nên cố gắng hái với số lượng lớn mỗi ngày. Bởi vì trên thực tế, không ai có thể tự thánh hóa mình chỉ bằng sự giúp đỡ của thiên nhiên ; mọi thánh nhân đều phải nỗ lực, trồng cây vào ân sủng của Chúa. Do đó, nếu có hoa, thì chúng chỉ thực sự tồn tại khi chúng ta mất công hái chúng.

Xin gửi lời chào trân trọng đến Mẹ Bề trên và toàn thể chị em trong cộng đoàn. Anh trồng cây vào em, đặc biệt là Sơ Marie-Marguerite Thánh Tâm, cầu nguyện để anh có thể nhận được ơn hy sinh bản thân cho đến cùng.

Tiếp theo, anh yêu cầu em không gửi thư thông qua anh Phát nữa, người đã được miễn nghĩa vụ quân sự. Gửi chúng đến Cha Roy [Louis] ở Sài Gòn, ngài sẽ tìm cách chuyển chúng đến cho anh. Anh kết thúc bằng cách trao cho bạn một nụ hôn dài trong Chúa Jesus.

Anh trai của em.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 321

J.M.J.A.T.

Hà Nội,

Ngày 19 tháng 12 năm 1954

Gửi đến em gái yêu quý của anh Anne-Marie,

Em gái ơi, chiều nay khi đi chợ về, anh nhận được lá thư anh họ Joachim (Van) gửi từ Hải Phòng. Thật là một bất ngờ vui mừng cho anh khi mở lá thư này ra, anh nhìn thấy khuôn mặt em, em gái ạ.Ồ ! Anh cảm thấy hạnh phúc và xúc động đến nỗi rơi nước mắt. Với lá thư trên tay, anh đến gần nhà tạm để khóc cùng Chúa Giêsu, và chỉ sau khi đọc kinh *Tantum ergo* [...], anh mới dám nhẹ nhàng lấy ảnh em để nhìn nó với «tình yêu» trong một thời gian dài.

Anh không bao giờ nghĩ là em lại thay đổi nhiều đến thế. Bây giờ, sau một thời gian, Tình yêu sẽ biến đổi em nhiều hơn nữa. Anh tha thiết mong muốn và cầu chúc em luôn sống kết hợp chặt chẽ với Đấng Phu Quân thiêng liêng của em. Và anh mong em đừng quên người anh của em, người thực sự đáng thương hại. Ngày nay, em vẫn giống như một cánh hoa được cơn gió buổi sáng đưa đi, quá yếu đuối để chịu đựng những thử thách và

đang tận hưởng sự ban ơn của Người bạn Chúa Giêsu. Tuy nhiên, nếu tâm hồn em bị nỗi buồn xâm chiếm hoặc gặp phải những thập giá nhỏ, hãy hết lòng đón nhận chúng và dâng chúng cho Chúa Giêsu. Hãy vui vẻ chịu đựng những đau khổ của cuộc sống, để chuẩn bị bước vào cuộc sống thử thách và đau khổ, noi gương Người Bạn thiêng liêng của em.

Còn em gái thân yêu Anne-Marie của anh ơi ! Nếu anh có thể mô tả hết nỗi thống khổ của đồng bào chúng ta, cả ở thành phố Hà Nội và những nơi khác dưới chế độ cộng sản, em sẽ khóc ba ngày mà không thể lau khô nước mắt. Và bản thân anh là một trong những người bất hạnh đó.

Em gái ơi, vì em chưa đích thân trải nghiệm chế độ cộng sản này nên em không hiểu rõ về nó. Nhưng nếu em ở đó, em sẽ buộc phải nói rằng chế độ này không phải do con người phát minh ra, mà nó bắt nguồn từ chính địa ngục...

Em gái thân mến, hãy cầu nguyện nhiều cho anh nhé. Anh chỉ chờ đợi cái chết, vì cái chết là hạnh phúc của anh; và mong ước cháy bỏng nhất của anh là được chết một cái chết giống như cái chết của Thứ Sáu Tuần Thánh... Hãy cầu xin Chúa cho anh và cho tất cả những người Kitô hữu còn lại có một đức tin mạnh mẽ, một

niềm hy vọng vững chắc và một lòng bác ái tràn đầy. vì ngày nay những người cộng sản không còn phá hoại tôn giáo bằng cách giết chóc nữa, nhưng trong sự lừa dối của mình, họ muốn giết chết dần dần đức tin của những người theo đạo Thiên Chúa, phá hủy hy vọng của họ và dần dần dập tắt tình yêu của họ đối với Chúa.

Hãy cầu nguyện nhiều cho anh. Và nếu sau khi cầu nguyện không ngừng cho anh, em biết tin anh mất, thì hãy vui mừng và đọc kinh Te Deum, vì chắc chắn rằng lời cầu nguyện của em đã giúp tôi anh trong tình yêu của Chúa.

Anne-Marie, em gái nhỏ của anh, hãy để anh hôn em lần cuối, với tình yêu của Chúa Giêsu ! Và hãy để Ngài truyền đạt cho em tất cả những cảm xúc nồng nhiệt đang dâng trào trong anh trong khoảnh khắc cảm xúc mạnh mẽ này.

Anne Marie ơi ! Anh sẽ chết để bước vào sự sở hữu của Sự Sống, và để có thể sống gần em hơn nữa. Xin cho anh được chết khi hôn chân Đấng Cứu Thế của con, với một trái tim cháy bỏng tình yêu dành cho Ngài. Nhìn lên bầu trời, anh thấy cái chết đang ở rất gần, nhưng không biết chính xác mình còn phải bước bao nhiêu bước nữa. Tuy nhiên, nếu Chúa muốn, em gái ơi, hãy vui lòng chấp nhận anh ra đi trước em. Bây giờ,

dù ngày đó gần hay xa, chúng ta hãy tiếp tục yêu Chúa với một tấm lòng vững chắc, và vui mừng làm hài lòng Đấng Yêu Dấu của chúng ta, để khi cánh cổng Thiên Đàng mở ra, chúng ta có hy vọng cùng nhau tận hưởng hạnh phúc và bình an, trong sự đồng hành của của Chúa Giêsu yêu dấu của chúng ta.

Anh dừng lại ở đây, em gái Anne-Marie, anh hôn em và tạm biệt em một lần nữa. Tôi trông cậy vào chị Thánh Têrêsa của anh để chuyển lá thư này đến em.

Người anh trai yêu thương em,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

P.S. Nếu có thể, hãy viết thư cho bố và mẹ thay mặt anh. Anh hiện đang ở xa họ hơn em rất nhiều. Ngay cả khi em ở xa, em vẫn có thể báo tin cho họ. Nhưng anh!...

LT 322

J.M.J.A.G.

Hà Nội,

Ngày 25 tháng 12 năm 1954

Gửi đến những người anh em thân yêu của vùng tự do,

Anh em thân mến,

Nhân dịp lễ Giáng sinh, [F. Clément và tôi] xin gửi lời chúc đến mọi người một mùa Giáng sinh an lành, vui tươi và tràn ngập hạnh phúc....

Công thức chung này tóm tắt mọi mong ước của chúng tôi, bởi vì mỗi khi nhắc đến hạnh phúc, chúng tôi đều cảm thấy nỗi buồn sâu sắc trong lòng và không thể không rơi nước mắt.

Tuy nhiên, chúng tôi vẫn sống trong hạnh phúc, hạnh phúc của Chúa Giêsu mang đến cho chúng tôi sự cứu chuộc dồi dào, như trong Tuần lễ Thương khó.

Giáng sinh năm nay chúng tôi phải đấu tranh quyết liệt với các tổ chức cộng sản và chúng tôi đã làm tốt. Tuy nhiên, chiến thắng này sẽ vẫn là nguồn gốc của sự oán giận đối với kẻ thù, và chúng tôi sẽ phải lãnh đạo

một cuộc đấu tranh mà chỉ có thể kết thúc ở cái chết.

Anh em thân mến ở vùng tự do, xin hãy nỗ lực hãm mình và cầu nguyện nhiều, để giúp chúng tôi can đảm chống lại chúng cho đến cùng.

Nguyên nhân gây ra những khó khăn này là do chính quyền cộng sản muốn can thiệp vào công việc tôn giáo, muốn lễ hội phải được tổ chức hoàn toàn theo kế hoạch của họ, thậm chí bao gồm cả các điệu nhảy thể tục ở cửa nhà thờ. Họ nói họ muốn ở đó để tôn vinh Chúa; nhưng chỉ có một nửa số người theo đạo Thiên chúa đồng ý. Về phần chúng tôi, chúng tôi quyết tâm không chấp nhận và phản đối hết sức mình. Tuy nhiên, một đại diện chính phủ đã tham dự thánh lễ, nhưng ông ta có vẻ không vui vì những người theo đạo Thiên Chúa đã đi lễ rất đông, và các đồng chí không thể khiêu vũ với những cô gái trẻ trong đội ngũ cán bộ cộng sản.

Chúng tôi tin rằng sau lễ kỷ niệm này chúng tôi sẽ gặp phải những khó khăn còn lớn hơn nữa. Nhưng chúng tôi kiên quyết vạch trần sự đạo đức giả của họ, để mọi người hiểu rõ quyền tự do tôn giáo của những người cộng sản bao gồm những gì. Anh em thân mến, hãy cầu xin Chúa củng cố đức tin và lòng can đảm của chúng tôi, để chúng tôi có thể chiến đấu đến cùng.

Cũng nhân dịp này, đồng chí Hồ Chí Minh đã gửi lời chúc mừng Giáng sinh tới toàn thể gia đình Công giáo tại Hà Nội. Trên thực tế, đây không phải là lời chúc mừng Giáng sinh mà là một lá thư xúc phạm gửi đến ông Ngô Đình Diệm, tổng thống miền Nam.

Mặc dù vậy, ngày nay mọi người, cả người theo đạo Thiên Chúa và người không theo đạo Thiên Chúa, đều hiểu được bộ mặt thật của chủ nghĩa cộng sản; và nói một cách trung thực, hơn 99% dân số đã hiểu, và chỉ cảm thấy kinh hoàng cho những người cộng sản. Ngay cả những người phản đối việc người dân di cư vào miền Nam cũng muốn ra đi, nhưng họ không thể làm như vậy vì sợ hãi. Mỗi ngày khi đi chợ, để được bình an, tôi phải mặc quần áo giống như người thế gian : quần nâu và áo sơ mi đen ; nếu không có nó, tôi khó có thể mang đồ ăn đã mua về nhà.

Anh Clément là người phụ trách nhà thờ. Điều phức tạp nhất là phải đối phó với những điệp viên bí mật theo dõi mọi hành động và thái độ của chúng tôi. Trong mọi trường hợp, những người cộng sản phải thừa nhận rằng nhóm năm người của chúng tôi rất trung thành với nhiệm vụ của mình, chờ đợi ngày chúng đến lôi chúng tôi ra khỏi nhà.

Sau đây là một vài lời sẽ nhắc nhở chúng ta về sự tưởng nhớ lẫn nhau và giúp chúng ta đoàn kết chặt chẽ hơn với nhau trong tình yêu của Đấng Cứu Chuộc thiêng liêng.

Tôi nhớ Đà Lạt lắm !...Tạm biệt.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 323

J.M.J.A.T.

Hà Nội,

Ngày 25 tháng 12 năm 1954

Kính thưa Cha kính yêu [A. Boucher],

Thưa cha, con được trao cho cha, cũng như cha, để một lần nữa mừng lễ Giáng sinh trên trái đất này, nơi mà cả hai chúng ta đều mong muốn sớm rời xa, để một ngày nào đó được tận hưởng sự bình an và niềm vui trên đó.

Con nhân cơ hội này chúc cha một lễ kỷ niệm tuyệt vời với nhiều phước lành và sự bình an mà Chúa Giêsu mang đến cho chúng ta khi Người xuống thế gian này.

Con cũng xin chúc các anh em trong tập viện một mùa Giáng sinh vui vẻ và thánh thiện. Xin Chúa Hàì Đồng ban cho họ một tâm hồn trong sạch, khiêm nhường và chân thành, để họ có thể ở giữa những người anh em yêu dấu của Chúa Giêsu, và sau này trở thành những tông đồ với lòng nhiệt thành nồng nhiệt.

Còn con, tạ ơn Chúa, con vẫn khỏe. Tuy nhiên, tâm hồn con vẫn chìm trong bóng tối, và mặc dù Chúa Giêsu đã đến, nỗi buồn vẫn không rời khỏi con. Đúng vậy, con đang vô cùng buồn bã, nhưng con không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả nỗi buồn này. Thừa cha, con xin cha cầu nguyện cho con nhiều hơn nữa, cầu xin Chúa Giêsu ban cho con sức mạnh trong đức tin và phó thác hoàn toàn cho Ngài. Con nghĩ rằng con cần phải vượt qua bóng tối để những tia sáng tình yêu thiêng liêng có thể xuyên thấu vào sâu thẳm tâm hồn của nhiều tội nhân đang chìm trong nỗi kinh hoàng của đêm đen.

Ồ ! Con tha thiết mong muốn những người Cộng sản ăn năn về những sai lầm của họ và nhìn nhận đức tin chân chính !

Con cầu xin Chúa ban cho lời cầu nguyện tha thiết của con, nhờ công đức của Chúa Giêsu, Người bạn thiêng liêng của con.

Tạm biệt cha kính yêu,
Con bạn đang bị hạn hán.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 324

Têrêsa ! Têrêsa !

Vào ngày đầu tiên của năm mới, em chào đón chị bằng những giọt nước mắt nóng hổi. Em trở về cùng chị, em trở về với bông hồng khô... và đã khô héo trong nhiều năm. Đây là một điều ngạc nhiên đối với em rằng em không mong muốn hay yêu cầu ; em thậm chí không nghĩ rằng tên chị vẫn có thể xuất hiện bên cạnh tên em. Nhưng rồi, tình cờ là chị đã đến gần em, vì bây giờ là chặng cuối cùng trong cuộc hành trình mà em đang thực hiện...

Bởi vì, nếu như trước đây, từ lúc em bước vào Dòng, đầu năm 1945, chị vẫn ở bên cạnh em, thì sau đó, chị lại biến mất, và trong một thời gian dài. Nhưng giờ đây, vào năm cuối cùng này, năm 1955, chị đã trở về cùng em để hoàn thành trọn vẹn vai trò của một người chị là hướng dẫn em trên con đường đi đến sự hoàn thiện.

Nào, Têrêsa, để em hôn chị nhé. Vâng, cho phép em trao chị một nụ hôn nồng cháy để bày tỏ tình yêu biết ơn và sự tin tưởng hoàn toàn của em. Ôi Têrêsa, em hạnh phúc biết bao ! Vui mừng đến mức rơi hai dòng nước mắt, và những giọt nước mắt không thể ngọt ngào hơn.

Hôm nay, em biết rằng chẳng bao lâu nữa, cánh cửa thiên đàng sẽ mở ra để em, một chú chim nhỏ, có thể cùng Chúa bay đến Thiên Chúa Ba Ngôi, để tận hưởng Tình yêu vô tận ở đó.

Têrêsa ! Têrêsa ! Em không thể nào diễn tả hết được niềm hạnh phúc mà em cảm thấy lúc này trong đau khổ, và cả những gì em sẽ nếm trải sau này ở cõi vĩnh hằng. Ô ! đau khổ ! rằng bạn là người bí ẩn ; chỉ có người biết yêu mới biết cách tìm thấy hạnh phúc ở bạn. Một ngày nào đó bạn sẽ biến mất, nhưng những người được bạn cứu sẽ tận hưởng hạnh phúc bất diệt.

Chị Têrêsa thân mến, em biết rằng em sẽ sớm chết, và em sẽ chết giống như Chúa Giêsu, Bạn trăm năm của em. Thời gian đã định, và cả hai chúng ta đều quyết tâm cùng nhau bước đi cho đến giờ phút chuyển giao sang thế giới bên kia.

Vâng, chị ơi, chúng ta hãy cùng nắm tay nhau bước đi, đồng lòng về cả trái tim và khối óc, quyết tâm không lùi bước, ngay cả khi phải đối mặt với cái chết. Được sự hiện diện của chị tiếp thêm sức mạnh, em cố gắng tiến bước trên con đường đầy chông gai...

LT 325

J.M.J.A.G.T.

Dòng Chúa Cứu Thế, Thái Hà Áp,
Hà Nội, ngày 18 tháng 4 năm 1955

Kính thưa cha,

Kính gửi cha, mặc dù đã rất muộn, hôm nay con vẫn muốn viết cho cha vài dòng để chúc cha một lễ Phục sinh vui vẻ. Tuy nhiên, con không biết khi nào con có thể hoàn thành bức thư này, vì ngày nào con cũng không có đủ thời gian để làm việc. Con muốn lười biếng, nhưng công việc thúc đẩy con phải làm nhiều hơn nữa. Đêm nay, mặc dù rất muốn ngủ nhưng con vẫn cố gắng viết thư cho cha ở đây. Ngày mai, nếu tình hình không thay đổi, con sẽ viết thêm vài dòng nữa.

Thưa cha, có lẽ từ khi cha đi [nghỉ ngơi ở Canada], cha vẫn tiếp tục nhận được tin tức từ Việt Nam ? Ở miền Nam, tin tức có vẻ an ủi hơn, nhưng ở miền Bắc, dưới chế độ cộng sản, người ta không thể tưởng tượng ra cảnh tượng nào đáng thương hơn. Hà Nội trông giống như một thành phố chết, và xung quanh thành phố liên tục xảy ra các vụ tự tử do sự bành trướng của chế độ. Ở những nơi chế độ này được dựng lên, không ai có thể rời khỏi nhà, không ai có thể vào nếu không có giấy tờ hợp lệ. Trong thời gian này, những người cộng sản đã đưa ra xét xử những người mà họ coi là địa chủ, để người dân chống những người ấy và buộc tội những người ấy là những kẻ áp bức.

Còn năm người chúng con, số phận của chúng con sẽ được quyết định khi quân đội Pháp rời khỏi Hải Phòng. Sẽ không còn tốt được nữa. Tuy nhiên, với ân điển của Chúa, chúng con quyết tâm giành chiến thắng, ngay cả khi điều đó có nghĩa là phải chịu nhiều đau khổ và chết chóc. Hiện tại chúng con đang trong quá trình bán bớt đồ nội thất dư thừa. Chúng con đã bán được hai phần ba số đó. Nhưng sáng nay (24 tháng 4 năm 1955), chúng con được biết rằng tối qua, ngày 23 tháng 4, chính ủy quận đã tập hợp khoảng hai mươi Kitô hữu từ giáo xứ để thúc giục họ phản đối việc bán đồ đạc của chúng con, bởi vì theo ý định của họ, tu viện lớn của chúng ta

sẽ phải rơi vào tay họ. Và theo đúng ý định này, khi họ làm chủ cảng Hải Phòng, họ sẽ nói đến chuyện mượn nhà của chúng ta !

Từ khi chiếm Hà Nội, họ đã ba lần đến hỏi mượn nhà nhưng chúng con đều từ chối. Từ giờ trở đi, sự từ chối của chúng con sẽ không còn giá trị gì trong mắt họ nữa. Khi tới đây, con nghe thấy tiếng chuông phòng khách reo. Con ra mở cửa và thấy mình đang đứng trước nhóm người theo đạo Thiên chúa mà viên cảnh sát đã tụ tập vào ngày hôm trước. Họ yêu cầu được gặp Cha Bề Trên. Vì cha vắng mặt, con mời cha Bích xuống đón tiếp họ. Cuộc thảo luận kéo dài trong một tiếng rưỡi và con có thể nghe thấy từ bên ngoài phòng khách nhỏ. Có khoảng bảy hoặc tám người, và người chủ yếu dẫn dắt cuộc thảo luận là một người phụ nữ. Theo mọi người, người phụ nữ này là một cựu nữ tu ; và theo con, có thể bà ấy là một chính ủy cộng sản, thấm nhuần học thuyết Marx ; vì thế bà nói một cách táo bạo và khinh thường.

Theo cha Bích, vào thứ Tư Tuần Thánh, người phụ nữ này đã đến gặp cha và hỏi cha một số câu hỏi, như thể để thăm dò tình hình. Nhưng bất chấp mọi tài năng của mình, người này đã để lộ bộ mặt thật của mình qua thái độ kiêu ngạo. Ngày nay, bà đã trà trộn vào nhóm người Công giáo này để yêu cầu chúng con tôn trọng

luật chung của Giáo hội. Nhưng cuối cùng, mọi người đều đồng ý rằng việc chúng con làm không vi phạm bất kỳ quyền nào. Ngược lại, chúng con đã làm những gì mà bất kỳ người dân thường nào cũng có quyền làm.

Tuy nhiên, những người cộng sản sẽ không thừa nhận thất bại, và từ giờ trở đi có lẽ họ sẽ đảm bảo rằng không ai dám đến mua đồ nội thất của chúng con nữa.

Cha ơi, những gì con vừa nói đủ để cha hiểu rằng thập giá mà Thiên Chúa dành cho bạn hữu của Người đã dần trở nên rõ ràng với chúng con. Riêng con, con có một mong muốn vô cùng lớn lao là được an nghỉ trên cây thánh giá này, noi theo tấm gương của Đấng Phu Quân thiêng liêng của con. Con khát khao được chết vì Chúa Giêsu yêu dấu của con, bằng bất cứ cái chết nào. Có lẽ sau này những người cộng sản sẽ buộc con phải thú nhận tội trạng nào đó, rồi sẽ kết án con theo luật hình sự. Ngay cả khi điều này xảy ra, họ vẫn sẽ hành động theo ý muốn của mình ; nhưng ý định của con chỉ là chết cho Vua Giêsu của con. Thưa cha, con xin cha cầu nguyện cho con. Hiện tại, con không còn sợ hãi gì ở phía trước nữa. bất kỳ sự tra tấn nào, dù tàn khốc đến đâu, nhưng khi giờ phút đó đến gần, ai biết được liệu con có bị lung lay không ? Vì lý do này, Chúa Giêsu liên tục nhắc lại với con :

«Hãy canh thức và cầu nguyện.» Vì vậy, con mong cha đừng quên con và hãy giúp con, bằng những lời cầu nguyện nhiệt thành, để con có thể giữ được lòng can đảm cho đến cùng.

Hơn nữa, trong bảy năm qua, con đã có một suy nghĩ mà chưa bao giờ dám bày tỏ với cha. Ý nghĩ này đến với con trong một lần lâm bệnh vào năm 1948. Khi đó con có linh cảm kỳ lạ này : Con sắp chết, và sau khi con chết, cha sẽ không còn là Bề trên của nhà tập nữa; Chúa sẽ giao cho cha một nhiệm vụ quan trọng hơn. Con đã cố gắng kìm nén suy nghĩ này nhiều lần, nhưng nó lại luôn xuất hiện vào lúc con ít ngờ tới nhất. Mặt khác, con không dám giải thích rõ ràng với cha vì con sợ rằng đó chỉ là một ý nghĩ không mạch lạc. Hiện tại, bất kể suy nghĩ này là đúng hay sai, con tin rằng con nên truyền đạt nó cho cha một cách trung thực, bởi vì theo ý muốn của Chúa, con không được phép giữ lại bất kỳ sự dè dặt nào đối với cha, cha của con, về việc bày tỏ suy nghĩ của con. Bất kể chuyện gì xảy ra trong tương lai, con cũng không cần phải lo lắng.

Thưa cha, con xin cha cầu nguyện đặc biệt cho Anh Clément. Anh ấy rất lo lắng và đã nhiều lần đánh người khác. Con e rằng vì lý do này, anh ta không thể thoát khỏi những lời buộc tội dựa trên những sự thật hiển

nhiên.

Con thường nghĩ về em gái Anne-Marie của mình. Chắc hẳn cô ấy đã cảm thấy rất vui khi gặp cha. Con vừa mới chụp ảnh xong. Con muốn nhân cơ hội này gửi đến cha thông tin này và đồng thời cũng gửi cho cha thông tin tiêu cực. Con cũng nghĩ nhiều đến những người anh em thân yêu của con là Irenaeus, Edward và Jean Baptist. Khi nào có cơ hội gặp, cho con lời chào của con tới các anh ấy nhé. Con cũng yêu cầu những người anh em đáng kính này hãy nhớ đến những người anh em khốn khổ nhỏ bé của họ, đang dao động trong cuộc đấu tranh dữ dội mà con phải gánh trong lúc này.

Con cũng vừa biết rằng Anh André và một anh khác sắp sang Nhật Bản. Lẽ ra con phải có được vinh dự này vì Cha Dionne đã hỏi ý kiến con về vấn đề này từ năm 1948. Nhưng thế là đủ. Chúa muốn con ở Hà Nội vì Hà Nội có thể được coi là xa Việt Nam hơn khoảng cách từ Sài Gòn đến nước Mỹ. Chúa muốn con đến đây để chuẩn bị cho Việt Nam một ngày vinh quang mới.

Thưa cha, xin cha ban phước lành cho con và luôn nhớ đến con trong tình yêu thương của Chúa Giêsu.

Đứa con khiêm nhường của cha,
J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 326

J.M.J.T.A.

Hà Nội,

Ngày 24 tháng 4 năm 1955

Gửi đến em gái yêu dấu của anh Anne-Marie, trong trái tim thánh thiện của Chúa Giêsu và Mẹ Maria dịu dàng của chúng ta,

Em gái ơi, dạo này anh bận quá, không có thời gian rảnh để viết thư cho em. Thật đáng buồn cho hai chú chim nhỏ đáng yêu của Marie. Tuy nhiên, anh nghĩ rằng nỗi buồn này chỉ là nỗi buồn của con người và thoáng qua, sẽ dẫn chúng ta tới hạnh phúc của thiên đường. Hãy tận hưởng những khoảnh khắc này. của nỗi buồn trên thế giới này, để mua niềm vui vĩnh cửu, và trên hết chúng ta phải biết cách hưởng lợi từ những nỗi buồn này để làm vui lòng Người Bạn Thiên Liêng đang vô cùng đau khổ vì sự chế giễu và lãng mạ mà thế gian dành cho Người.

Anh chắc rằng em vẫn khỏe, và anh cảm thấy như em đã quên bầu không khí của thế giới. Vâng, em gái ơi, hãy quên thế gian này đi ; sự lãng quên này, thay vì gây hại cho em, chỉ có thể giúp em sống gần gũi hơn với

Chúa Giêsu.

Anh họ Joachim Vân không còn ở Hải Phòng nữa. Đã lâu rồi anh không nghe tin tức gì từ anh ấy. Anh không biết anh ấy hiện đang ở đâu. Cảng Hải Phòng sẽ sớm nằm dưới sự kiểm soát của cộng sản. Anh không biết hậu quả sẽ thế nào đối với cộng đoàn của chúng ta. Nhưng dù có chuyện gì xảy ra thì tất cả đều vì vinh quang của Chúa.

Anh đoán là em vẫn đang cầu nguyện cho anh. Hãy tiếp tục làm điều đó và đừng bao giờ quên. Hiện tại anh gầy hơn trước nhưng điều đó không quan trọng. Điều tốt nhất và cần thiết nhất là phải yêu Chúa Giêsu thật nhiều.

Anh vừa chụp ảnh xong và anh đang để nó vào lá thư. Em có nghĩ là anh đã thay đổi không ? Em thấy những người theo tôn giáo được hưởng tự do như thế nào dưới chế độ cộng sản...

Em có hiểu không, em gái ? Hà Nội rơi vào cảnh bất hạnh ; chỉ cần nhìn vào ảnh của anh, em sẽ hiểu. Trong số những người dân thường, một số bị cộng sản khủng bố, những người khác bị áp bức, và những người còn lại cố gắng hết sức để ngẩng đầu lên trước khi chết vì đói.

Hãy cầu nguyện nhiều, cầu nguyện liên tục cho Việt Nam. Vĩnh biệt em gái yêu quý của anh.

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

5

TRONG TRẠI TỬ THẦN (1955-1959)

«Tất cả đều đến với tôi...

Tôi là người vô tận»

Thư số 329

LT 327

Hỏa Lò Hà Nội,
Ngày 17 tháng 11 năm 1955

Kính thưa Cha kính yêu [A. Boucher],

Có lẽ cha đã quay lại Việt Nam rồi. Con chúc cha sức khỏe để tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của mình. Trong vài tháng qua, con đã phải chiến đấu hết mình và chịu đựng mọi cực hình tầy não... Kẻ thù đã dùng nhiều thủ đoạn để buộc con phải đầu hàng, nhưng con chưa bao giờ thừa nhận sự hèn nhát như vậy. Con có thể thừa nhận rằng nếu con muốn sống, con đã không phải ngồi tù như ngày hôm nay. Nhưng kẻ thù không muốn con chết một cách anh hùng, điều mà đối với con là quá dễ dàng. Cha hiểu ý con chứ..

Cha ơi, xin hãy cầu nguyện nhiều cho con. Xin hãy cầu nguyện đặc biệt cho các tín đồ ở miền Bắc Việt Nam.

Vĩnh biệt cha của con,

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.
tù nhân số 304 A.

LT 328

Hỏa Lò Hà Nội,
Ngày 17 tháng 11 năm 1955

Tình yêu cũ của Chúa Giêsu và Mẹ Maria

Gửi đến em gái yêu quý của anh Anne-Marie,

Trong tù cũng như trong tình yêu của Chúa Giêsu, không gì có thể lấy đi vũ khí tình yêu của anh. Không có đau khổ nào có thể xóa nhòa nụ cười âu yếm mà anh thường để hiện trên khuôn mặt gầy gò của mình. Và nụ cười âu yếm của anh dành cho ai nếu không phải là Chúa Giêsu, Đấng Yêu Dấu ?

Sau khi bị nhốt năm tháng trong một phòng giam tối tăm, mà mọi người gọi là «San Lim», anh được phép ra trại ngoài thông gió tốt hơn... Một số linh mục đã bị giam giữ cùng với anh, nhưng bây giờ các ngài đã bị phân tán đến các khu vực khác, và anh không biết chuyện gì đã xảy ra với các ngài.

Còn anh, hôm nay anh chẳng khác gì một cái xác biết thở.

Anh rất yếu đuối, nhưng anh vẫn chưa thoát khỏi những đau buồn đạo đức ; chén đắng vẫn còn đầy, và

còn biết bao nỗi đau khổ khác nữa anh không thể đong đếm được. Tuy nhiên, anh vẫn còn tình yêu, và với tình yêu đó là một ý chí anh hùng. Anh là nạn nhân của Tình yêu và Tình yêu là tất cả hạnh phúc của anh : một hạnh phúc không thể phá hủy.

Anne-Marie, em gái yêu quý của anh, đừng khóc. Hoặc nếu em khóc, hãy khóc vì em chưa hy sinh đủ nhiều. Dù sao thì anh khuyên em đừng khóc mà hãy cống hiến hết mình cho Chúa với niềm vui. Nếu Chúa muốn nhân cơ hội này đưa anh lên thiên đàng trước em, em đừng buồn mà hãy vui mừng, vì khi đó chúng ta sẽ không còn bị giày vò bởi ước muốn được gần nhau nữa.

Anh cầu xin em hãy báo tin này cho bố mẹ và báo một cách khéo léo để bố mẹ không buồn lòng. Anh gửi lời hỏi thăm bố, thăm mẹ, thăm gia đình và thăm các cháu. Anh không thể quên Mẹ Bề trên và Sơ Marguerite Thánh Tâm của em.

Anh sẽ kể cho em phần còn lại trên thiên đường. Hãy cầu nguyện nhiều cho anh, để anh có đủ can đảm chiến đấu đến cùng. Kẻ thù thì độc ác, gian dối và rất xảo quyệt. Hắn có thể phá hủy cơ thể anh, nhưng không thể lay chuyển ý chí của anh. Vì vậy, Chúa Giêsu bảo chúng ta đừng sợ hãi. Em gái ơi, anh hôn em và chúc em luôn tiến về phía trước.

Anh trai của bạn

J.M.T. Marcel Van, C.ss.r. Nguyên-Tân-Văn,
tù nhân số 304 A

LT 329

Vì tình yêu của Chúa Giêsu và Mẹ Maria,
ngày 20 tháng 7 năm 1956

Cha Bê Trê [Denis Paquette],

Kính gửi cha của con, cũng như các cha Thomas Côté và [Joseph] Bich, và Anh Clément, xin cha ban cho con sự bình an và sức khỏe trong tình yêu của Chúa Giêsu và Mẹ Maria, từ người con Marcel của Cha.

Cha ơi, mới chỉ hai tuần trước thôi mà con đã bị chuyển trại. Tôi đi từ Gô-Mà đến Mo-Chem, và con hết lòng cảm tạ Chúa, vì khi đến đây, con đã có cơ hội gặp gỡ rất nhiều người Công giáo và sống cùng họ. Nhờ sự che chở của Chúa, hầu hết những người đàn ông và phụ nữ bị giam giữ cùng con đều khỏe mạnh. Trong số đó có một số vị tên tuổi ý từ các giáo phận Bùi Chu, Phát Diệm và Hà Nội, những người cũng vừa được chuyển từ T.U. Trại số 4 Ninh Bình đến đây. Như con đã thông

báo với cha, vẫn còn ở đây Anh [giáo lý viên] Phạm V. Tân, thủ quỹ của Hội Truyền giáo Công giáo Phát Diệm, và Nữ tu Nguyễn-T. Toàn, Bề trên Dòng Mến Thánh Giá Phát Diệm. Nữ tu có thể sẽ được thả ra vào tháng 6. Hầu như tất cả những người Công giáo bị giam giữ ở đây đều vẫn kiên định với đức tin của mình.

Tuy nhiên, thưa cha, con cầu xin cha, cũng như con cầu xin các anh em và những người Công giáo khác, đừng quên họ trong lời cầu nguyện, vì hiện tại họ đang ở trong hoàn cảnh rất đáng buồn. Hầu hết họ đều rất nghèo vì bị tước đoạt tài sản. Toàn bộ gia đình bị giam giữ trong trại ; cũng có những người ở lại đơn độc vì tất cả người thân của họ đã đi về phương Nam.

Con đã phân phát hết số tiền cha gửi tặng con nhân dịp Tết rồi nên hiện tại con cũng đã hết tiền rồi. Con dám tin rằng cha sẵn sàng chấp thuận những gì con đã làm vì bốn phận từ thiện của con là phải giúp đỡ những người này.

Con xin chuyển lời chào trân trọng của tất cả những người Công giáo bị giam giữ tại đây đến Đức Hồng y Đại diện Tòa thánh và Đức Cha Khuê. Chúng con yêu cầu họ, nếu có thể, hãy mang cho chúng con sự an ủi, và trên hết là để có được sức mạnh tinh thần mà chúng con cần để can đảm chịu đựng mọi đau khổ trong cuộc

sống tù nhân của mình.

Mỗi người chúng con đều mong muốn có một chuỗi mân côi ; nếu có thể, thừa cha, xin gửi cho chúng con một hoặc nhiều cuốn kinh cầu nguyện Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp ; chúng tôi sẽ càng vui mừng hơn.

Đối với con, từ ngày tôi đến trại Mò Chem này, con rất bận rộn, như một cha xứ nhỏ vậy. Ngoài giờ làm việc bắt buộc, con phải liên tục chào đón những người lần lượt đến tìm con để tìm sự an ủi, những người mà họ coi con là người không biết mệt mỏi. Tuy nhiên, họ thấy rằng con cũng không mạnh lắm.

Con hạnh phúc vì trong những tháng bị giam giữ này, đời sống tinh thần của con không bị tổn hại gì, và chính Chúa đã cho con biết rằng con đang thực hiện ý muốn của Người ở đây. Nhiều lần con đã cầu xin Người ban ơn được chết trong trại này, nhưng lần nào Người cũng trả lời con : «Con hoàn toàn sẵn sàng làm theo ý Người như Người luôn làm theo ý con, nhưng vẫn còn những linh hồn cần Người ; nếu không có Người, con không thể nào đến được với họ. Vậy con nghĩ sao, con của ta? - «Lạy Chúa, tùy Người nghĩ đến điều đó cho con.»

Cha ơi, xin hãy cầu nguyện cho con nhiều hơn nữa, vì khi nghĩ đến cuộc sống đầy bóng tối và cạm bẫy này,

hiều lúc con thấy mình run rẩy, và nỗi sợ hãi lẫn át niềm vui. Tuy nhiên, con luôn sẵn sàng hoàn thành một cách hoàn hảo bất cứ điều gì Chúa muốn con làm.

Con xin cha gửi cho con một lượng lớn aspirin và quinine, cùng với một số thuốc bổ, ảnh tượng, tràng hạt và một số sách cầu nguyện Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp. Con cũng cần tiền, bao gồm cả tiền để bố thí. Con muốn gặp Cha Bích và con sẽ yêu cầu cha mang đến, nếu có thể, khoảng hai mươi chiếc bánh thánh được gói cẩn thận. Con sẽ sắp xếp để phân phát chúng cho những người theo đạo Thiên Chúa. Chúng ta đang đói khát thức ăn thiêng liêng.

Ở đây, nhiều người theo đạo Thiên chúa thực hiện việc ăn chay nghiêm ngặt vào thứ Tư và thứ Sáu hàng tuần. Thưa cha, xin cha ban phước lành cho tất cả chúng con, và đặc biệt ban phước cho con, Marcel, đưa con khiêm nhường của Cha.

Luôn đoàn kết trong J.M.A.

Con của cha, J.M.T. Marcel Van, C.ss.r.

LT 330

Vì tình yêu của Chúa Giêsu và Mẹ Maria

Trại cải tạo Trung ương II B,
Huyện Yên Bái,
Tỉnh Yên Bái,
ngày 8 tháng 9 năm 1957

Kính gửi cha [Vũ Ngọc] Bích và toàn thể gia đình trong Chúa Giêsu và Mẹ Maria, Mẹ nhân lành của chúng ta.

Kính gửi cha,

Sau một thời gian phục hồi chức năng ở Trại số 1, con đã được chuyển đi cách đây hơn bốn tháng. ở trại số 2. Mặc dù có sự thay đổi trại này, chính sách và học thuyết của chính phủ vẫn giống nhau ở mọi nơi. Vì vậy, mặc dù khoảng cách giữa con và gia đình ngày càng xa, con mong cha hãy bình tĩnh và đừng quá lo lắng cho con.

Có lẽ cha đã chờ đợi tin tức của con từ lâu rồi ? Nhưng vì hoàn cảnh nên con không thể viết thư cho cha được.

Sức khỏe của con yếu hơn nhiều so với ở Sơn Tây, và nỗi đau lòng của con còn tệ hơn kể từ năm ngoái. Tuy nhiên, mặc dù yếu đuối, con vẫn cố gắng làm việc.

Cha ơi, con xin viết vài dòng này để báo cho cha biết về hoàn cảnh của con và để cha yên tâm về con. Con chúc cha và toàn thể gia đình luôn vui vẻ trong J.M.A. và con xin cha hãy cầu nguyện nhiều cho con.

Xin gửi lời chào và cảm ơn tới Sơ Françoise và tất cả những người được Sơ chăm sóc.

Đứa con khiêm nhường của cha :

J.M.T. Marcel Van,
C.ss.r. Nguyễn Tấn Văn.

LỜI KẾT

Dưới dạng một đoạn video clip-kịch bản có tiêu đề :

«Tiếng nói của một đứa trẻ trần trụi»

Đoạn 1: *Đêm trong chung cư nhỏ. Một người đàn ông đang ngồi trên thảm. Một cuốn sách trên tay. Anh ấy xem tivi đang phát sóng một bản tin về Việt Nam. Anh ấy nói chuyện với chính mình hoặc như thể đang nói với một người đối thoại vô hình...*

Những lá thư của Van... Giống như một bộ phim truyền hình dài tập. Nhìn lại những năm năm mươi. Hà Nội. Sài Gòn. Hà Nội. Một đứa trẻ nhỏ nói chuyện dưới bầu trời rách nát. Thầy kể lại câu chuyện cuộc đời mình và ở phía sau, những hình ảnh từ thời điểm đó hiện lên với màu đen và trắng. Nước Pháp thực dân và đầy đủ. Cận cảnh một người lái xe kéo đang vô cùng xúc động nhưng vẫn mỉm cười và những người lính. Những cuộc chiến đấu. Khói. Những quả bom. Những người bị thương. Xác chết... Hình ảnh mờ nhòe... Một đứa trẻ nhỏ nói chuyện với tôi... Cuộc trò chuyện bí mật... Cuộc trò chuyện thân mật. Bằng lời nói của một trái tim rộng mở. Ngày và đêm. Nền nhỏ, cứng và nhấp nháy khi thổi. Được trồng trên chiếc bánh sinh nhật vô hình. Tất cả đều là lời hứa. Tất cả chưa được nói. Tất cả vẫn

chưa xong. Không phải ngay lập tức... Tủi hổ vì tình thương. Và những cuộc thảo luận dài về lý do tại sao lại áp bức. Những khuôn mặt đau khổ và tình yêu không thể diễn tả được. Đào ra trong ảnh. Gầy gò. Gầy. Những khuôn mặt vô danh và mệt mỏi. Nhưng sâu thẳm trong ánh mắt ấy vẫn có ngọn lửa cháy như mặt trời dưới lòng đất. Mật độ như nhau. Cùng một nguồn....

Và tôi cảm thấy mình như một viên chức cảnh sát giữa thành phố đầy ánh đèn neon này. Tôi bám chặt vào ống tia âm cực nhưng mí mắt tôi nặng trĩu... Tôi rất muốn trượt vào giấc mơ... Và như một lực hút từ tính, tôi cầm những lá thư của Van...

Đoạn 2 : *Người đàn ông đứng dậy. Anh tắt tivi. Anh định mở cửa sổ. Những mái nhà của thành phố...*

Và tôi nghe thấy tiếng nói của một đứa trẻ trần trụi trong đêm. Tôi mở cửa sổ một cách ngẫu nhiên và nhìn ra bầu trời đen kịt. Chỉ để ngắm nhìn những vì sao. Sự đồng lõa của mặt trăng... Và tôi sụp đổ. Và tôi trở lại...

Đoạn 3 : *Người đàn ông quay lại ngồi xuống. Anh nhặt cuốn sách lên.*

Giọng nói của đứa trẻ khỏa thân trong tim tôi. Trong sự lo lắng của tôi. Trong xương tôi. Giống như giàn

giáo tre leo lên tận mây. Một giai điệu trau chuốt của lời nói. Và đột nhiên trở thành lời của một vị thánh. Thầy là bạn của Chúa. Ai đang nói ? Khuyên bảo. Ngẫu hứng. Sự trớ trêu. Chuyện phiếm... Xin lỗi nếu tôi chưa cập nhật đầy đủ...

Đoạn 4 : *Người đàn ông thở dài, đứng dậy và đi đóng cửa sổ. Anh đứng dậy và nhắm mắt lại.*

Và tôi đóng cửa sổ lại. Bây giờ cần có sự im lặng kéo dài. Giống như vũng nước mềm sau cơn mưa. Bí ẩn và lấp lánh dưới ánh trăng. Cần Đức Mẹ giải mã thông điệp...

Đoạn 5 : *Người đàn ông trượt dọc theo tường. Anh luôn nhắm mắt.*

Sau đó. Giọng nói của một đứa trẻ cô đơn. Với những giọt nước mắt liên tục bị kìm nén. Và tiếng cười nức nở trào dâng. Hãy cẩn thận với sự điên rồ ! Khoảnh khắc vui vẻ và máu. Nước mắt trẻ thơ nặng trĩu như bí mật của thế giới. Người lớn xin hãy kiềm chế... Vấn đề liên quan đến sự sống và cái chết... Hãy cẩn thận, kho báu! Và tôi vẫn chưa dám. Và tôi ngã gục. Và tôi trở lại....

Tiếng nói của Van. Sự kết hợp ám ảnh của nụ cười. Để che giấu mọi nỗi buồn đen tối. Để làm tan vỡ mọi sự

chắc chắn giả tạo. Để phá vỡ những thành lũy ích kỷ và đáng sợ. Để thánh hóa thế giới. Và tình yêu... Giọng nói và nụ cười của một đứa trẻ trần trụi. Thể loại David phiên bản Thái Bình Dương. Đại dương. Giọng nói của trẻ con. Giọng nói trong trẻo. Với sự táo bạo của một võ sò. Và sức mạnh vũ trụ của thủy triều. Và bản năng đáng gờm của vũ trụ... Vượt ra ngoài thế giới. Vượt thời gian... Một giọng nói rất gần. Có âm nhạc và cứng đầu như cây sậy. Tùy thuộc vào gió. Dọc theo mặt nước... Những nốt nhạc run rẩy và những nốt nhạc gắn chặt vào cây gậy của những ham muốn điên rồ nhất. Một giọng nói chỉ dám nói lên sự thật.

Giọng nói của một đứa trẻ trần trụi và tin tưởng. Công thức nấu ăn của người Norman. Hãy theo dõi ánh mắt của tôi... Nhiệt huyết như cánh diều. Với những con sóng đầy màu sắc. Những dải ruy băng nhẹ... Và vòng hoa giấy. Sự nhiệt tình của một người yêu trẻ. Sự nhiệt tình của một chiến lược gia không khoan nhượng đối mặt với kẻ thù. Như một loại thuốc giải độc cho tất cả các loại đồ ngọt. Giống như một luồng không khí buồm bình trong sân của tòa nhà. Một sự khinh thường hề hước đối với bản tin truyền hình. Một bài hát vang lên. Rõ ràng và minh bạch. Ai trèo lên những cửa sổ hình vòm hun khói của phòng làm việc trải thảm cách âm của chúng ta... Trời ơi !... Thật là sự thông đồng

điên rồ giữa sự tuyệt vọng và tuổi thơ ! Giữa đứa trẻ và kẻ vô gia cư. Việc không có gì để mất tạo nên sự khác biệt. Cho đến khi tim hóa lỏng hoàn toàn. Giọng nói của trẻ thơ...

Tiếng nói của một đứa trẻ trần trụi trước mặt Chúa. Lữ khách thích tìm hiểu những điều khó hiểu và chi tiết. Và những lọn tóc xoắn của sự phù phiếm. Và trạng thái tinh thần của các nguyên thủ quốc gia. Nhảy cóc qua các hành tinh. Cúi mình trước con thú để tạ ơn Chúa. Con bọ rùa trên ngọn cỏ...

Giọng nói của một đứa trẻ trần truồng. Nguyên chất. Mềm mại như một chồi non liên tục đổi mới. Sống động và tươi tắn. Giống như một loại cây trong cuộc sống nội tâm của chúng ta. Dễ vỡ. Bướng bỉnh. Khao khát ánh sáng sau cửa sổ....

Đoạn 6 : *Máy quay di chuyển đến gần người đàn ông hơn. Cận cảnh. Anh đang khóc...*

Giọng nói của một đứa trẻ trần trụi và tinh nghịch. Một Pinnochio của Chúa... Và đó là sự thất bại của trí tuệ và thông minh. Nhà biên kịch thượng lưu đang đau đầu. Nhà sản xuất từ bỏ...

Giọng nói của một đứa trẻ trần trụi. Giọng nói của Chúa Giêsu hài đồng. Cho đến khi đam mê....

Đoạn 7 : *Người đàn ông chỉ nói bằng giọng nhỏ nhẹ...
Khuôn mặt anh ta từ từ ngẩng lên và sáng lên với nụ
cười rộng, tươi...*

Và làm sao để có được trọng lượng ? Sao bạn dám bình luận ? Lạc vào sự phi lý của cơ chế và bánh răng... Ồ, hãy để Van nói... Một cuộc trò chuyện bí mật xuyên không gian và thời gian. Người lạ đáng kính, bạn có muốn học cách hy sinh mạng sống của mình không ? Bạn có muốn yêu không? Mọi khoảnh khắc. Mỗi phút. Mỗi giây. Mỗi hơi thở... Hãy lắng nghe lời lò phản ứng. Đảm bảo chiếu xạ. Đây là nơi chuyện đó xảy ra và không nơi nào khác xảy ra. Sự trao đổi đáng ngưỡng mộ... Đúng vậy. Một ngành công nghiệp thép non trẻ biến chì thành vàng. Nỗi buồn thành niềm vui. Biến đau khổ thành điều kỳ diệu... Giọng nói của một đứa trẻ trần truồng. Được lựa chọn một cách bí ẩn. Người sáng tạo tâm hồn nhỏ bé và vị chúa tể vĩ đại... Và anh thấy đây Van... Tôi đã cố gắng... Tôi đã làm như anh muốn. Tôi thả lỏng bản thân và nói bất cứ điều gì tôi muốn. Tôi sẽ làm theo lời khuyên của bạn và cầu xin Chúa giải quyết chuyện này. Hãy để những gì phải qua trôi qua. Và phần còn lại thì quên hết... Đả đảo mái tóc xoắn !...

Và bạn biết đấy, tôi muốn nói thêm hàng ngàn điều ngớ ngẩn nữa... Nhưng tôi đã viết đến đây rồi... Tôi hy vọng bạn sẽ hiểu... Tôi gửi đến bạn hàng ngàn nụ hôn...

Đoạn 8 : *Máy quay di chuyển về phía sau. Kế hoạch chung. Người đàn ông vẫn ngồi dựa vào tường. Anh mỉm cười, đảo mắt khi một chú mèo Xiêm con cọ mình vào người anh....*

Pierre Eliane 20.04.90

Một người con của Chúa hát vào lúc nửa đêm. Thầy chắc chắn về bình minh... Van đã viết những lá thư đầy đức tin và lửa như thế. Sau hai cuốn sách về cuộc đời và tác phẩm của thầy, cuốn cuối cùng này hoàn thiện bộ ba tác phẩm nhỏ. Không có nghi ngờ gì về tính nguyên bản của thư từ này. Van bộc lộ bản thân mình theo cách không giống bất kỳ nơi nào khác : giản dị, yếu đuối, hài hước, và điên cuồng trong tình yêu ! Vâng, luôn luôn !

Nhưng từng chữ một, sự khôn ngoan đáng kinh ngạc đều được chất lọc. Gửi em gái, một linh mục, một chàng trai trẻ, Đức Giáo hoàng, trẻ em... Từng trang sách lần lượt hiện thực, hấp dẫn, phù hợp với từng người. Một cuộc trò chuyện từ trái tim đến trái tim, nơi vẻ đẹp tâm hồn của Ngài hiện lên.

Được viết giữa nỗi kinh hoàng vì bom nguyên tử ở Hiroshima và thảm kịch bất tận ở Việt Nam, những lá thư này khơi dậy niềm tin trong chúng ta. Là người không biết mệt mỏi dõi theo từng dấu hiệu nhỏ nhất của ánh sáng, Van chứng minh trong lá thư cuối cùng của mình rằng hạnh phúc của anh là không thể phá hủy. Vì vậy, ông nói, ngay cả khi cuộc sống khó khăn, hãy đáp lại cuộc sống bằng nụ cười ! Đối với bạn, đối với nhân loại, sau mỗi đêm, bình minh luôn đến !

MARIE-MICHEL